

Bibliatanulmányok

Arnold W. Wallenkamp

A Szentlélek

2006. április, május, június

Copyright © Arnold W. Wallenkampf örököse, 2006

Copyright © Élet és Egészség Könyvkiadó, 2006

TARTALOM

Előszó	4
1. tanulmány: A Szentlélek személye és istensége	6
2. tanulmány: A Szentlélek bibliai jelképei	14
3. tanulmány: Jézus és a Szentlélek	22
4. tanulmány: A Szentlélek ígérete	30
5. tanulmány: Az ígélet teljesedése	38
6. tanulmány: A Szentlélek keresztsége	46
7. tanulmány: A Lélek ajándékai	54
8. tanulmány: A Lélek gyümölcse	62
9. tanulmány: A keresztény vezetője	70
10. tanulmány: A Szentlélek által nyert élet	78
11. tanulmány: A Szentlélek helyreállító munkája	86
12. tanulmány: A Szentlélek elleni bűn	94
13. tanulmány: A Szentlélek az utolsó napokban	102
Reggeli dicséret	110

Felelős kiadó: *Dr. Szilvási András*

Felelős szerkesztő, fedlapterv: *Gyetvai Gellért*

Fordította: *Zarkáné Teremy Krisztina*

Kiadja a Hetednap Adventista Egyház és az

Élet és Egészség Könyvkiadó Kft.

1171 Budapest, Borsfa u. 55.

Tel./fax: (06-1) 256-5205

E-mail: eek@eek.hu

Felelős vezető: *Jakus-Nagy Mária* ügyvezető igazgató

ISBN 963 9577 43 X

Előszó

„Az örökkévaló Szentlélek Isten együttműködött az Atyával és a Fiúval a teremtésben, a testet öltésben és a megváltásban. Ő ihlette a Szentírás íróit, Ő hatotta át Krisztus életét erővel. Ő vonzza és győzi meg az embereket, és megújítja, Isten képére formálja azokat, akik erre vágyakoznak. Azért küldte el az Atya és a Fiú, hogy mindig gyermekeivel legyen. A Szentlélek ad az egyháznak lelki ajándékokat, és arra képesíti, hogy Krisztus testeként szolgáljon. A Szentírással összhangban Ő vezet el minden igazságra” (A hetedik napot ünneplő adventisták hitelvei, 68. old.).

Ötödik hitelvünk kivonatos olvasása is elég ahhoz, hogy érezzük, milyen fontos a Szentlélek szerepe hitünk szempontjából. Nem is lehetnének keresztények nélküle és életünkben végzett munkája nélkül. Amint látni fogjuk, kizárólag az Ő szolgálata teszi eredményessé számunkra mindazt, amit Krisztus tett. Valójában akkor is a Lélek készítésére válaszolunk, amikor elfogadjuk Jézus Krisztust megváltónknak, és saját, szennyes ruhánk helyett az Ő igazságát igényeljük, vagy amikor Isten kegyelméből eltökéljük, hogy elfordulunk a bűntől, és engedelmeskedünk Teremtőnk törvényének.

A Bibliában több mint 300 helyen olvashatunk a Szentlélekről, száznál is többször az Ószövetségben és kétszáznál is több helyen az Újszövetségben. Ebből is láthatjuk, mennyire fontos tanulmányozni a róla szóló tant – különösen a mi korunkban –, amikor a tanításnak mindenféle szele fúj, még magával a Lélekkel kapcsolatban is. Egyesek nem fogadják el, hogy a Szentlélek személy és/vagy Isten. Mások nagy hangsúlyt fektetnek munkájára és ajándékaira (vagy arra, ami szerintük a Lélek ajándéka), ugyanakkor az engedelmességet és a megszentelődést, amely pedig tagadhatatlan gyümölcse életünkben végzett munkájának, könnyelműen kezelik. Mindezt Isten Igéjének a fényében kell megvizsgálunk.

Fontos, hogy a hetednapos adventisták megkülönböztetett figyelemmel tanulmányozzák, és személyesen ismerjék meg a Szentlelket. Hisszük, hogy Krisztus meghalt a bűneinkért, emellett azonban hiszünk a mennyei szentélyben végzett folyamatok közbenjárói szolgálatában is. A közbenjárás eredményét pedig egyedül a Lélek teheti eredményessé azoknak az életben, akik Krisztus dicsőséges megjelenését várják.

A Szentlélek ihlette a Szentírás íróit (2Pt 1:21), így mai mondandója szükségképpen összhangban van az általa korábban ihletett üzenetekkel. Bármilyen eltér a történelmi kinyilatkoztatástól, azaz a Bibliától, más for-

rásból, nem a Szentlélektől származik. Isten azt tanácsolja, hogy „próbáljátok meg a lelkeket” (1Jn 4:1), és végeredményben az egyetlen biztos próbakő maga a Biblia.

A következő hetekben a Szentlélekről szóló tanításokkal foglalkozunk, mindazonáltal nagy hangsúly kerül életünkben végzett munkájának mindennapi, gyakorlati vonatkozására is, hiszen a Lélek Isten eszköze a bűnös emberiség elérésében. Munkája, ill. mozdulatai éppen annyira nyomon követhetetlenek, mint a hegyi szellő, mégis saját tapasztalatunkban, valamint az egyház életében és erejében is megnyilvánul tetteinek hatása. A Lélek megéltető hatalmával foglalkozunk részletesen, miközben bemutatjuk a Szentlelket mint Isten újjáteremtő Eszközét, aki egyedül képes Urunk életet átalakító leheletét árasztani ránk. Az említett igazság rendkívül fontos része mindannak, amit a keresztény élet jelent.

Az Úr áldjon meg mindannyiunkat, miközben igyekszünk egyre jobban megérteni a Szentlélek munkáját és szolgálatát! Adja Isten, hogy mindinkább tudatában legyünk, mi módon nyerhetjük el ígéreteit, és teljesedhetünk be „az Istennek egész teljességéig” (Ef 3:19).

A néhai dr. Arnold V. Wallenkampf svéd lelkész, professzor, a tanulmány szerzője, hosszú éveken át állt egyházi szolgálatban. A nyugdíjba vonulása előtti utolsó éveiben ő volt a Generál Konferencia Bibliai Kutató Intézetének igazgatóhelyettese.

Clifford R. Goldstein
szerkesztő

A Szentlélek személye és istensége

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:26; 3:22; Ésaías 6:8; Máté 28:19; 1Korintus 12:4–11, 28; 2Korintus 13:13

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” (Mt 28:19).

Alighogy elkezdjük olvasni a Bibliát, máris a figyelmünk homlokterébe kerül a Szentlélek. 1Móz 1:2-ben ez áll: „A föld pedig kietlen és puszta vala, és sötétség vala a mélység színén, és az Isten *Lelke lebeg vala a vizek felett*”; majd pedig a Biblia végén a következőt olvashatjuk: „*És a Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el; és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen*” (Jel 22:17).

Természetesen a Szentírás lapjain – e két szöveg között is – sok mindent megtudhatunk a Szentlélek munkájáról és szolgálatáról. Mindez különösen az Újszövetségre igaz, ahol Isten *Lelke* valóságának, céljának, működésének megannyi nyomát láthatjuk, főként a megváltási tervvel kapcsolatban.

Ezen a héten a *Lélek* egyik gyakran félreértett oldalára, isteni mivoltára fordítjuk leginkább figyelmünket. A Szentlélek nem csupán személytelen erő, amely Istenből árad, hanem önmaga is Isten, egyike a Szentháromság személyeinek a keresztény hit szerint. Vizsgáljuk meg a Bibliának ezt az alapvető tanítását!

EGY ISTEN HÁROM SZEMÉLYBEN

A Hetednap Adventista Egyház 28 alapvető hittétele közül a másodikból vett idézet így hangzik: „Egy az Isten: az Atya, a Fiú és a Szentlélek, a három örökkévaló személy egysége” (*A hetedik napot ünneplő adventisták hitelvei*, 24. old.). Az adventisták tehát – más keresztények millióival együtt – vallják, hogy hisznek a háromszemélyű, de egy Isten létezésében. Hiszik, hogy egy az Isten (5Móz 6:4), aki három személyben létezik. Ez a gondolat egyáltalán nem egyszerű, ám igazságának bibliai bizonyítéka meggyőző és kényeszerítő erejű. Ha nem értünk valamit, ez még nem ok arra, hogy egyből elutasítsuk azt, főleg nem, ha éppen Isten természetével kapcsolatos a gondolat (Jób 11:7; 1Kor 13:12).

Hogyan mutatnak a következő szövegek arra, hogy az Istenség több személyből áll?

1Móz 1:26 _____

1Móz 3:22 _____

1Móz 11:7 _____

Ésa 6:8 _____

Jn 1:1–3 _____

Jn 8:58 _____

„Az Atya az Istenség teljessége testileg, halandó szem számára láthatatlan. A Fiú az Istenség teljessége, aki kinyilatkoztatta önmagát. Isten Igéje jelenti ki róla, hogy »az Ő valóságának képmása« (Zsid 1:3)... A Vigasztaló pedig, akiről Krisztus azt mondta, hogy mennybemenetele után elküldi nekünk, nem más, mint a Lélek, az Istenség teljessége. Ő az, aki megmutatja az isteni kegyelmet mindazoknak, akik befogadják, és akik hisznek Krisztusban mint személyes Megváltójukban. A mennyei hármasságnak három élő tagja van. E három hatalmasság, az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében keresztelkednek meg azok, akik élő hittel elfogadják Krisztust. E három hatalom együttműködik a menny engedelmes alattvalóival, akik Krisztusban új életet akarnak élni” (Ellen G. White: *Evangelism*, 614–615. old.).

Milyen hasonlattal élhetünk (pl. a háromszög vagy a háromágú villa), ha azt szeretnénk bemutatni, hogyan lehet az egy Isten három egyenrangú személy? Milyen példák segíthetnek jobban megérteni ezt a mélységes igazságot?

A SZENTLÉLEK ISTEN – 1. rész

A legtöbb ember könnyen elfogadja az Atya istenségének gondolatát. Végredményben Isten az Atya. Ugyan kissé nehezebb felfogni, hogy Jézus Isten, teljességében isteni lény, aki emberi formában jelent meg, de azért még ez is érthető. A mindenható Isten képes lehet arra is, hogy emberi testben mutassa meg önmagát, ha neki úgy tetszik, nem igaz?

Sokak számára azonban a Szentlélek istenségének gondolata nehezebben érthető. Számukra sokkal könnyebb úgy gondolni rá, mint személytelen erőre, valamiféle isteni energiára vagy hatalmi megnyilvánulásra, mint pl. a gravitáció, amely Istentől származik, és áthatja a világot.

A Biblia azonban egyértelműen mondja, hogy a Szentlélek Isten, azaz a Szentlélek az Atyához és a Fiúhoz hasonlóan a Szentháromság egyik tagja.

Hogyan segíthetnek a következő szövegek megérteni a Szentlélek isteni természetét?

1Móz 1:2 _____

Mt 1:20 _____

Mt 28:19 _____

Jn 14:16 _____

ApCsel 5:3–4 _____

Róm 8:11 _____

1Kor 2:10–11 _____

2Kor 3:17 _____

A Szentléleknek tulajdonított jellemzők között szerepel az igazság (Jn 16:13), az élet (Róm 8:1–2) és a mindenütt jelenvalóság (1Kor 2:10–11) – mindezek a tulajdonságok Isten jellemzői. Jézus kijelentette Mt 12:31–32-ben, hogy az ellene mondott káromlást is megbocsátja Isten, de a Szentlélek káromlására nincs bocsánat. Ez az állítás értelmetlen volna, ha a Szentlélek nem lenne Isten. Ugyanúgy nehezen érthetnénk meg Mt 1:20-at is, ahol az áll, hogy Jézus a Szentlélektől fogantatott Mária méhében (lásd még: 1Móz 1:2).

A SZENTLÉLEK ISTEN – 2. rész

„Monda pedig Péter: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy megcsald a Szentlelket, és a mezőnek árából félre tégy? Nemde megmaradván néked maradt volna meg, és eladva a te hatalmadban volt? Miért hogy ezt a dolgot cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem Istennek” (ApCsel 5:3–4).

E két szövegben váltófogalomként szerepel a Szentlélek és Isten, tehát Péter egyenlőnek tekinti a Szentlelket Istennel. Ez a szöveg is rámutat a Szentlélek isteni természetére.

Hogyan fejezi ki 1Kor 12:4–11, 28, hogy a Szentléleknek isteni természete van?

1Kor 12., 13. és 14. fejezete a mennyekből, Istentől származó ajándékokról beszél, amelyeket az egyház tagjai kapnak. Érdekes, hogy Pál apostol is éppen úgy, felváltva használja Isten és a Szentlélek nevét, mint Péter, amikor Anániással és Safirával beszélt. 1Kor 12:4–11-ben Szentlelket ír, az 5. és a 6., valamint a 28. versekben viszont az Úr és Isten megnevezéseket használja.

Hogyan nevezte Jézus azt, akit mennybemenetele után maga helyett küldött tanítványaihoz? Jn 14:16

Jézus egyenrangú félként szólítja meg az Atyát, és ajándékot kér tőle követői számára. Az itt „más”-nak fordított szó görögül *allos*, ami azt jelenti, hogy egy másik „ugyanabból a fajtából”; ellentétben a *heteros*-szal, amelynek a jelentése: „másik a másik fajtából.” Jézus olyan valakit akart a tanítványaihoz és a későbbi nemzedékekhez küldeni, aki hozzá hasonló, azaz szintén Isten. Azelőtt Jézus az Atyához hasonlította magát, itt pedig a Szentlélekhez. Ebből is következik, hogy mind a hárman egyformán a Szentháromság tagjai, mind a három személy Isten.

Előfordult már valaha, hogy Anániáshoz és Safirához hasonlóan hazudtunk a Szentléleknek? Ha igen, mit tegyünk most?

ISTEN EGYSÉGE

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, és az Istennek szeretete, és a Szentléleknek közössége mindnyájatokkal” (2Kor 13:13). „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében” (Mt 28:19).

Hogyan mutatnak rá ezek a versek a Szentlélek isteni természetére?

A keresztényeket sokszor vádolták, sőt néha még ma is vádolják azzal, hogy politeisták, azaz több istent imádnak. Hamis ez a vád, még ha bizonyos szempontból érthető is. Mi keresztények azt valljuk, hogy a Szentháromság három személy alkotja, „akik egyek szándékukban, gondolatukban, jellemükben, de nem személyükben” (Ellen G. White: *The Ministry of Healing*, 422. old.). A keresztények nem három különálló istenben hisznek, hanem abban, hogy az egy Isten önmagát három személyben nyilatkoztatja ki, akik egymással tökéletes összhangban működnek.

Hogyan mutatja be Istent Mózes 5Móz 6:4-ben?

A szövegben használt „mi Istenünk” kifejezést fordíthatnánk „mi Isteneink”-nek is, hiszen a többes számú alakot használták a zsidók, miközben vallásukra az egy Istenben való hit a jellemző. Más szóval, erre az „egy” Istenre a főnév többes számával utaltak.

Az évszázadok során a teológusok sokat vitatkoztak arról, mi is lehet a jelentése, ill. jelentősége annak, hogy itt és a Szentírás más részein Isten neve többes számban szerepel. Zsidó és keresztény teológusok egyaránt mellett érveltek, hogy ez az Istenség több személyére utal. Mi, akik hiszünk Isten három személyben való megnyilvánulásában, ha nem is bizonyítékként, de a saját álláspontunk megerősítéseként értékelhetjük a többes számot. Ezen kívül van más, a Szentírásban található, még világosabb bizonyíték, amely alátámasztja Isten természetével kapcsolatos felfogásunkat.

Milyen reményt kelt a gondolat, hogy a Szentháromság mindhárom tagja részt vesz a megváltási tervben?

A SZENTLÉLEK SZEMÉLY VOLTÁNAK BIZONYÍTÉKAI

Jézus emberként jött a földre, emberi alakban, ezért nem is nehéz úgy gondolni rá, mint egy személyre, akinek sajátos jellemtulajdonságai vannak. A Szentlélekre viszont gyakran gondolunk úgy, mint személytelenre, dologra vagy erőre. A Bibliában azonban úgy áll előtünk, mint külön személyiség, aki értelmes lény (Jn 14:26; 15:26; Róm 8:16), akarattal rendelkezik (ApCsel 16:7; 1Kor 12:11), és érzései is vannak (Ef 4:30).

A Biblia olyan cselekedeteket is tulajdonít a Szentléleknek, amelyekből kitűnik személyisége. Nyíltan szól (1Tim 4:1); misszióba küld embereket (ApCsel 10:19–20); megakadályozza, hogy valaki elmenjen egy bizonyos helyre (ApCsel 16:7); megparancsol dolgokat az embereknek (ApCsel 11:12); megtilt valamit (ApCsel 16:6); elhívja az evangélium szolgáit (ApCsel 13:2); kijelöli munkakörüket (ApCsel 20:28); és közbenjár értünk (Róm 8:26–27). Ezeket a tulajdonságokat és tetteket az emberi személyiséggel szokták kapcsolatba hozni, erőnek vagy befolyásnak nem tulajdonítanak ilyesmit.

Hogyan utalt Jézus a Lélekre? (Jn 15:26; 16:13–14) Mit tudhatunk meg ezek alapján a Szentlélek munkájáról?

A *Lélek* szó a görögben semlegesnemű, az evangéliumok írói mégis a hímnemű alakkal utalnak rá. A Lélek viszont egyes szám első személyben utal magára ApCsel 13:2-ben: *nékem*. Ezért nagyon is helyénvaló, ha azt mondjuk, hogy Ő, amikor a Szentlélekről beszélünk. A Lélek szó általános semlegesneme úgy a görög, mint az angol nyelvben kétség kívül hozzájárult ahhoz, hogy a közvélemény erőnek tartsa. Azok a szimbólumok, jelek is ezt a hatást erősítették, amelyekkel a Biblia a Lélek természetét és munkáját fejezi ki, mint pl. tűz, olaj, pecsét stb.

Mit jelent személyesen nekünk az a tudat, hogy a Szentlélek nem csupán valamilyen isteni erő, hanem maga Isten? Vigasztal a gondolat, hogy maga a Szentlélek Isten, és nem valamiféle személytelen erő munkálkodik az életünkben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: „Tudatában kell lennünk annak, hogy itt jár köztünk a Szentlélek, aki éppen olyan személy, mint Isten” (Ellen G. White: *Evangelism*, 616. old.).

„A Szentléleknek személyisége van, különben nem tehetne bizonyosságot lelkünknek és lelkünkkel arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. Istennek kell lennie, különben hogyan is kutathatná azokat a titkokat, amelyek Isten elméjében rejtőznek. »Mert kicsoda tudja az emberek közül az ember dolgait, hanemha az embernek lelke, amely őbenne van? Azonképpen az Isten dolgait sem ismeri senki, hanemha az Istennek Lelke (1Kor 2:11)«” (Ellen G. White: *Evangelism*, 617. old.).

„A gonosz hatalmának erejét kizárólag a Szentlélek, az Istenség harmadik személyének hatalma által lehet ellenőrzés alatt tartani. [...] Együtt kell működnünk a három leghatalmasabb mennyei lényel: az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel. Akkor rajtunk keresztül fognak munkálkodni, Isten munkásaivá tesznek bennünket” (Ellen G. White: *Evangelism*, 617. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljessünk a Szentlélekkel szerzett személyes tapasztalatainkról, arról, hogyan változtatta meg az életünket!
2. Nem könnyű megérteni az isteni hármasság gondolatát. Az emberi felfogás véges. Akkor miért akadályozná szükségképpen ez a korlát, hogy elhiggyük, amit a Biblia tanít a Szentháromság természetéről? Más szóval, valóban teljesen meg kell értenünk valamit ahhoz, hogy hinni tudjunk benne? Mivel indokolhatjuk válaszunkat?

EZ ITT A TE TAPASZTALATOD HELYE!

Amennyiben úgy gondolod,
hogy közkinccsé szeretnéd tenni, hogy mit éltél át Istennel,
kérjük írd le röviden, és küldd el a Kiadó címére,
hogy a Szombatiskolában megoszthassuk másokkal!

Címünk:
Élet és Egészség Könyvkiadó Kft.
1171 Budapest, Borsfa u. 55.
Fax: 06-1/253-0677
E-mail: eek@eek.hu

A Szentlélek bibliai jelképei

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 3:11; 10:16; János 1:9, 32; 7:37–39; 2Korintus 1:20–22; 1Péter 1:22

„A szél fú, ahová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy; így van mindenki, aki a Lélektől született” (Jn 3:8).

Úgy az Ószövetség, mint az Újszövetség gyakran utal a Lélekre különféle jelképek által, azonkívül hogy név szerint is említi Őket. Csak úgy érthetjük meg igazán a Lélek munkáját és szolgálatát saját életünkben, ha ismerjük a rá vonatkozó jelképeket, képeket és példákat.

„Bennünk él, mint Fény, amely világosságot kelt; mint Barát, aki tanácsol; frissítő Víz, Vigasztaló, amely vidámmá tesz bennünket; felkészítő Tanár; irányt mutató Vezető; mint Olaj, amely segít világítani; tisztító Tűz; mint Galamb, amely együttérzést kelt bennünk; biztonságot adó Pecsét; Bizonyoságtétel, amely megerősít; megtartó Erő, imára buzdító Hatalom; mint a gyümölcsstermés Forrása; növekedést adó Életerő; mint Emlékeztető, amely felhívja a figyelmünket Isten minden nagyszerű ajándékára, amely mind igen biztos Krisztusban – és bennünk az eljövendő dicsőség legbiztosabb záloga” (*Emblems of the Holy Spirit*, Grand Rapids, Mich., Kregel Publications, 1971. 246. old.).

Ezen a héten megvizsgálunk e jelképek közül néhányat, és megnézzük, mit is jelentenek.

A LÉLEK MINT GALAMB

„És bizonyágot tón János, mondván: Láttam a Lelket leszállani az égből, mint egy galambot; és megnyugovék őrajta” (Jn 1:32).

„Az Úr megígérte, hogy jelet ad Jánosnak, amelyből megtudhatja, ki a Messiás. Amikor pedig Jézus felemelkedett a vízből, Isten megadta a megígért jelet. János látta, amint megnyílt a menny, és Isten Lelke mint aranylő galamb lebegett Krisztus feje felett” (Ellen G. White megjegyzései, *The SDA Bible Commentary*, 5. köt. 1078. old.).

Milyen tulajdonságok jutnak eszünkbe, ha a galambra gondolunk? Miért ezt a madarat használja a Biblia a Szentlélek jelképeként, és miért nem pl. a varjút, a keselyűt vagy a héját? Lásd: Mt 10:16.

A Mt 10:16-ban *szelidnek* fordított szót pontosabban úgy is fordíthatnánk, hogy *elegytetlen, tiszta, amibe nem keveredett semmi rossz*. Valóban találó jelző ez Jézusra, és egyben arra is utal, hogy mit végezhet el a Lélek a hívők életében.

Olvassuk el Ef 5:9–10; 2Thessz 2:13 és 1Pt 1:22 verseit! Mit akar az Úr közölni ezekkel a szövegekkel?

A Biblia teljesen egyértelműen kifejti, milyen életet éljenek az Úr követői. Ám az is világos, hogy csak úgy válhatunk olyanná, amilyenek Isten akar látni, ha felülről jövő erő munkálkodik a szívünkben. Isten szemében már túl messzire mentünk ahhoz, hogy önmagunktól, saját erőnkől helyrehozzassuk az életünket. Kizárólag csak a Szentlélek megtisztító, újjáteremtő és megszentelő hatalma tehet képessé arra, hogy Jézus jellemének tisztaságát tükrözzük. Ez a célja Krisztus minden követőjének!

Életünk mely területén a legszükségesebb a reformáció? Hogyan működhetünk együtt a Szentlélekkel a gyakorlatban, hogy előidézhesse a kellő változást?

A LÉLEK MINT VÍZ

„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz énbennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről” (Jn 7:37–39).

Jézus itt a vízhez hasonlítja a Lelket. A víz elengedhetetlenül szükséges az élethez. Nincs élet víz nélkül. Ahogy nincs lelki élet a Szentlélek jelenléte nélkül. Ugyanakkor a vizet nem tudjuk mi magunk előállítani. Teljesen Istentől függünk ebben a tekintetben is. Ugyanez a helyzet a Lélekkel.

Figyeljük meg azt is, hogy azoknak a szívéből fakad a víz, akik hisznek Jézusban! Ebben a képben az Úr rendkívül fontos igazságot árul el a hívőkkel kapcsolatban: amit a Lélektől kaptak, azt másoknak is továbbadják.

Olvassuk el Ésa 44:3–4 verseit! Hogyan tükrözi ez a szöveg ugyanazt a gondolatot, amiről Jézus is beszélt?

A harmadik vers második fele megmagyarázza, mit is jelent valójában a vers első része. A negyedik vers arra utal, hogy amint a kiszáradt földet vízzel öntözi az Úr, és emiatt növekedésnek indul a természet, a Szentlélek kitöltése nyomán lelki növekedés tapasztalható. Az életnek a fejlődés az egyedüli bizonyítéka. Amint a víz hatására hirtelen kizöldül a táj, a Lélek is át tudja változtatni a sivár lelkű embert, hogy a keresztyén szépség tükröződjön benne. „Isten Lelke hit által új életet hoz létre az emberben” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 138. old.).

Olvassuk el Mt 18:21–35 verseit! Milyen elvvel találkozunk, amely ékesen fejti ki mai témánk gondolatát?

Mi mindent tett a Szentlélek értünk, amit nekünk is meg kellene tennünk másokért?

A LÉLEK MINT OLAJ

„Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhöz, akik elővévén az ő lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé. Őt pedig közülük eszes vala, és őt bolond. Akik bolondok valának, mikor lámpásaiikat elővévék, nem vivének magukkal olajat; az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vivének az ő edényeikben” (Mt 25:1–4).

Az olaj a Szentlélek egyik jelképe. Krisztus idejében a lámpás nem világított olaj nélkül. Hasonlóképpen a keresztyén sem végezheti Istentől kapott feladatát, nem sugározhat fényt a világba (Mt 5:14–16), ha a Szentlélek nincs jelen az életében. A példázatbeli okos szűzek „részesültek Isten ajándékában: a Szentlélek – aki az Igét lábunk szövéténekévé és ösvényünk világosságává teszi – megújító, megvilágosító erejében. Istenfélelemmel kutatták a Szentírást, hogy megismerjék az igazságot, és buzgón igyekeztek szívüket és életüket megtisztítani” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 352. old.).

Milyen kifejezésekkel mutatja be Zakariás könyve a Szentlélek világosságot adó hatalmát (Zak 4:1–6)? Mire gondolhatott az angyal, különösen a hatodik versben elhangzó szavaival?

A gyertyatartó az egyházat, azaz Krisztus követőit jelképezi (lásd: Jel 1:20). Az Isten jelenlétében álló szentek által az Úr szolgálatára felszentelt emberi eszközök is elnyerik a Szentlelket. Az isteni világosság és igazság iránti megfelelő magatartást csakis úgy alakíthatjuk ki, ha a Szentlélek felkenő és megújító hatalma érinti a szívünket. Nem emberi erő és hatalom, hanem csakis a Szentlélek által válhatunk a bűnös, pusztulásba tartó világ számára a kegyelem és irgalom csatornáivá.

Zakariás látomásában az Isten előtt álló két olajfa aranycsatornákon át tölti a szentélyben lévő tartályba aranyolaját. Innen kapja a táplálást a szentélyben álló gyertyatartó, hogy állandóan ragyogó fényt sugározhasson. Az Isten előtt álló felkentektől a világosság, szeretet és erő eljut népéhez, hogy ők is továbbadhassák másoknak a világosságot, az örömet és a felüdülést. Csatornákká kell lenniük, amelyeken át Isten szeretete eljut a világhoz.

Mihez hasonlíthatnád életed elmúlt 24 óráját: meghomályosodott világykörtehez, pislákoló lámpához vagy a reménység és kegyelem ragyogó fénysugarához?

A LÉLEK MINT PECSÉT ÉS ZÁLOG

„Aki el is pecsételt minket, és a léleknek zálogát adta a mi szíveinkbe” (2Kor 1:22). Olvassunk el néhány verset (a 20. versőtől kezdődően) 2Kor 1:22 bevezetéseként! Gyakorlatilag mit mond itt Pál?

Pál a pénz, valamiféle előleg képével, hasonlatával élve akarja bemutatni, hogy milyen a Szentlélek ajándéka a hívő számára. Ez az első részlet, és arról biztosít, hogy Krisztus visszajövetelekor megkapjuk a teljes örökséget.

Hol látjuk a háromszemélyű egy Isten munkáját az előző versekben? Hogyan nyerhetünk ebből is üdvbizonyosságot?

Figyeljük meg azt is az előző versekben, hogy kiben nyerjük el az említett ígéreteket. Természetesen Jézusban, „mert Istennek valamennyi ígérete őbenne lett igenné” (20. vers). Ezért kapjuk a bizonyosságot, amelyről Pál itt beszél, amit a Szentlélek pecsétel meg, amit Jézus a kereszten tett értünk. Csak a keresztség miatt kapjuk a Szentlelket, üdvösségünk pecsétjét.

A Lélek ajándéka a hívő számára megpecsételt zálog Istentől, hogy végül megadja neki az üdvösség maradéktalan ajándékát. Ez pedig úgy történik meg, hogy Isten elviszi a hívő embert a bűn világából, és örök országában ad részt neki. Ahogy a hétköznapi ügyekben a vásárló az előleg vagy foglaló fizetésével garantálja, hogy valóban meg akarja kötni az üzletet. A Lélek a foglaló, akivel Isten bizonyítja a megígért megváltás teljesítését, amiért a kereszten maradéktalanul megfizetett.

Ezek a szövegek korántsem azt tanítják, hogy ha valaki egyszer elfogadta a megváltást, annak az üdvössége egyszer és mindenkorra biztosított. Előfordulhat, hogy ellenállunk a Léleknek (ApCsel 7:51), és kieshetünk. Isten mindenhatósága nem sérti az ember szabad akaratát. Ameddig úgy döntünk, hogy követjük az Urat, és hit által élünk – Isten erejét kérve a kísértések között, bocsánatáért esdve, ha elesünk –, addig biztosan tudhatjuk, mindent megtesz értünk, amit megígért. Kell-e ennél nagyobb bizonyosság?

„Mert Istennek valamennyi ígérete őbenne lett igenné” (2Kor 1:20) – írta Pál. Melyik jelenti a legtöbbet nekünk a Jézusban kapott ígérek közül, melyik vigasztal és ad biztonságot leginkább?

A LÉLEK MINT TŰZ ÉS FÉNY

„Az igazi világosság eljött volt már a világba, amely megvilágosít minden embert” (Jn 1:9).

„Ahol szeretet és együttérzés ébred, ahol valaki a másik ember felé fordul, hogy felemelje és áldást hintsen reá, ott Isten Lelke munkálkodik. Tudatlan pogányok, akik nem ismerik Isten írott törvényét, és nem hallották Krisztus nevét sem, jóindulatot tanúsítanak szolgáló iránt, és saját életük kockáztatásával megvédik őket. Tetteik mennyei befolyásról tanúskodnak. A Szentlélek krisztusi irgalmat plántált e bárdolatlan emberek szívébe, természetüket és neveltetésüket meghazudtoló rokonszenvre indítva őket.

A »világosság«, amely »eljött volt már a világba«, és »megvilágosít minden embert« (Jn 1:9), bevilágít lelkükbe, és ez a világosság, ha figyelnek rá, elvezeti őket Isten országába” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 268. old.).

Elmélkedjünk Jn 1:9 versének Ellen G. White általi értelmezésén! Milyen fontos kérdésre kapjuk meg ezáltal a választ, és milyen kérdést hagy válasz nélkül?

Mit mondott Keresztelő János, mivel kereszteli meg Jézus a követőit? Vajon mire gondolhatott, amikor ezt mondta? Mt 3:11

Az ószövetségi hagyományokat jól ismerő emberek számára sokat mondott a tűz képe, mert a tűz Isten jelenlétére utalt (lásd: 2Móz 3:2), jelképezte Isten védelmét és gondviselésének vezetését (lásd: 2Móz 13:21), az isteni jóváhagyást (3Móz 9:24), valamint Isten megtisztító és megszentelő hatalmát (lásd: Ésa 6:6–7).

Hogyan tapasztaltuk a tűz általi keresztséget? Mi történt? Mit tanultunk belőle?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Krisztus példázatai* című könyvéből A farizeus és a vámszedő imája, 104–106. old.; Találkozás a Völgyvel című részt, 282–284. old. A *Jézus élete* című könyvéből 149, 380–382. old. A *nagy Orvos lábnyomán* című könyvéből 22–23. old. A *nagy küzdelem* című könyvéből 379–381. old. A *Jézushoz vezető út* című könyvéből A tanítványság próbaköve című részt, 48–49. old.

Maga Jézus mondott egy másik példát a Szentlélek munkájának bemutatására, amikor a szél fújásához hasonlította annak munkáját (Jn 3:8). A szelet nem látjuk, nem tudjuk, honnan jön, hova megy. A szél tehát láthatatlan, ám a hatása nyilvánvaló. Jézus a Szentlelket a szélhez hasonlította. Nem látjuk, de munkájának eredményét figyelemmel kísérhetjük az emberek megváltozott életében. A Lélek maga titokzatos. A Szentháromság egyik, még hozzá a legkevésbé ismert személye. Jézus azért jött, hogy kijelentse, bemutassa az Atyát (lásd: Jn 1:18), és az emberek látták Jézust emberi alakban. A Lelket azonban soha senki nem látta, és senki nem is jelentette ki nekünk.

„Krisztus Isten Lelkének szimbólumaként beszélt a szélről. Amint a szél fú, ahová akar, de nem tudjuk, honnan jön és hová tart, így van ez Isten Lelkével is. Nem tudjuk, ki által nyilatkozik meg” (Ellen G. White: *Selected Messages*, 2. köt. 15. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljessünk a csoportban a szerdai rész utolsó kérdésére adott válaszról! Milyen ígérek kerülnek újból és újból elő?
2. E heti tanulmányunk kiemeli, hogy milyen változást idéz elő a Szentlélek az egyes emberek életében, és azoknak hogyan kell megnyilvánulnia. Hogyan hat a Szentlélek az egyház egészére? Milyen változást hozhat létre az egész egyházban? Hogyan nyilvánul meg ez a változás, pl. abban, ahogy a gyülekezet viszonyul a környezetéhez?
3. Mit tehet szombatiszkolai csoportunk azért, hogy a gyülekezet egésze még inkább befogadja a Szentlélek hatalmát és munkáját?

Szól az Úr!

Adventista szülők gyermekeként mindig nyitott szemmel jártam. Mivel nagymamám a gyülekezetet takarította, így bent laktunk a gyülekezetben. Félárva gyerekként nagy szeretet vett körül, viszont a negatívumokat is láttam. Mikor elértem a kamaszkort, lázadásom odáig vezetett, hogy elhagytam az Urat, de még az anyukámat s szeretett nagymamámat is. Ez nem volt feltűnő, mivel középiskolás lévén, amúgy is kollégiumba kerültem. Érettségi után elvégeztem a pedagógiai főiskolát, tanár lettem, s férjhez mentem. Három gyönyörű, egészséges fiúgyermekem született. S mivel párttag voltam, úttörő csapatvezető, így az már természetes, hogy gyermekeimet, tanítványaimat úgy tanítottam, neveltem, hogy „nincs Isten”. Ma már szinte szégyellem leírni.

Én összevettem az Úrral, de ő nem „vette fel a feléje dobott kesztyűt”, nem hagyott magamra. Harminc év telt el istentagadásban. Többször kaptam figyelmeztetést, de még több ajándékot. Áldott jó férjet adott, s szófogadó, okos gyermekeket. Olyan matematikai és tanári tehetséget, hogy hamarosan kollégáim vezetője lettem. Persze, mindezt saját érdememnek tekintettem. Mikor már emberileg mindent elértem, az egészet otthagytam, s új pályára léptem. Akkor azt gondoltam, hogy az én döntésem, de most már tudom, az Úr útja volt. Itt megismertem a legnagyobb fizikai és lelki nehézséget. Előlről kellett mindent kezdeni. Mire feltornáztam magam a ranglétrán, egyik napról a másikra szó szerint leestem a lábamról. Olyan betegséget engedett meg a jó Isten, ami tolókcocsiba, s több évi fájdalmas – műtéten keresztül vezető –, fizikai kínlódásba vezetett. Ez volt az Úr utolsó figyelmeztetése. Egyszerűen nem tudom leírni azt az érzést, ami átjárt, mikor megszólított a Szentlélek. Egy műtét előtti, hosszú küzdelem lett „Jákób éjszakája”. Annyit kértem az Úrtól, ha elszólít, az enyéimet mentse meg. Amennyiben életben hagy, attól a perctől fogva hirdetem az evangéliumot. Fél év elteltével megkeresztelkedtem, s valóban mindennap közvetítem Jézus Krisztus szeretetét, jóságát, megmentő hatalmát.

Férjem és két fiam utána három éven belül megkeresztelkedtek. Már tizen-négy év telt el, együtt dolgozunk az Úr szőlőskertjében, s saját lábamon járok. (Ésaiás 49:15–16)

(sem)

Jézus és a Szentlélek

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 1:2; Jób 33:4; Máté 1:18–20; 3:16–17; Lukács 1:35; János 3:3–8, 34; Róma 8:11; Zsidók 9:14

„És felelvén az angyal, monda néki: A Szentlélek száll tereád, és a Magasságosnak ereje árnyékoz meg téged; azért ami születik is szentnek hívatik, Isten Fiának” (Lk 1:35).

A Szentlélek által történt Jézus testet öltése és földre jövele. Jézus úgy fogantatott, hogy Máriát beárnyékozta a Szentlélek. Keresztségekor, mielőtt elkezdte nyilvános szolgálatát, megáldotta a Lélek, aki galamb formájában rászállt, majd pedig a keresztség után azonnal kivezette a pusztába.

Szolgálatára során mindvégig a Lélek vezette Jézust, aki fenntartás nélkül, maradéktalanul elkötelezte magát Atyja akaratának teljesítésére, amint az feltárult előtte a szent írásokban és a Lélek készítése által. Teljesen alávetette hajlamait Istennek. Egyáltalán nem vágyott jobban a halálra 33 évesen, mint mi, sőt könyörgött Atyjának, hogy ha lehetséges, vegye el tőle ezt a poharat. Mégis inkább választotta a halált 33 évesen, mint hogy Atyja akarata ellen tegyen. Nem ragaszkodott a saját akaratához, pedig könnyedén elkerülhette volna végzetét.

Munkáját, szolgálatát és csodáit a Szentlélek irányításával végezte, ahogy nekünk is tennünk kell.

SZÜLETÉSÉNEK CSODÁLATOS VOLTA

Olvassuk el Mt 1:18–20 és Lk 1:35 verseit! Milyen szerepet tulajdonítanak ezek a szövegek a Szentléleknek Jézus emberré válásával kapcsolatban?

Ha vannak olyan szentírási szövegek, amelyek jól példázzák, milyen kevésbé képes a tudomány, az emberi logika és a tapasztalat magyarázni Isten nagyszerű igazságait, akkor ez a két szakasz minden bizonnyal a legelső között szerepel. Valóban megdöbbentő, hogy a Szentlélek megtermékenyített egy nőt, aki szűz volt (Mt 1:23) – ami még inkább különlegessé teszi a csodát. Az egyház történelme során az emberek számtalan, ezekben a szövegekben olvasható állítástól eltérő módon próbálták magyarázni Jézus születését. Nagyon nehéz dolga van ezekkel a szövegekkel és a bennük foglalt nagyszerű igazságokkal annak, aki csak azt hajlandó elhinni, amit az érzékeivel észlel, amit a múltbeli tapasztalat mutat, vagy amit a mai tudomány igazol. Ám aki bizik Isten hatalmában (Lk 1:37; Zsid 11:6) és Isten Igéjének igazságában (2Tim 3:16), el tudja fogadni e szövegeket azzal együtt, amit kifejeznek, függetlenül attól, hogy mennyire érti az általuk nyilvánított igazság mögött meghúzódó folyamatot. Végül is az igaz hitből él (Zsid 10:38), és mi volna a hit, ha nem éppen az, hogy elhisszük, amit nem értünk teljesen? És ki is érthetné meg igazán, hogy egy bűnös ember, egy nő a méhében hordozza az Isten Fiát?

Hogyan segít ez a néhány szöveg (1Móz 1:2; Jób 33:4; Jn 3:3–8; Róm 8:11) jobban megérteni a Szentlélek szerepét Jézus fogantatásában és születésében?

Bármennyire felfoghatatlan is Jézus testet öltésének gondolata, nem nehéz megérteni, hogy miért maga a Szentlélek, a Szentháromság egyik tagja volt a végrehajtó eszköz. Vajon ki más vihetne végbe ilyen csodát, ha nem maga az Isten? Nehéz lenne elképzelni, hogy egy angyal vagy valamilyen más alsóbbrendű, teremtett lény hajtotta volna végre ezt a hihetetlen dolgot.

Minek a valóságában hiszünk még, noha nem értjük teljesen? Keresünk példákat a természet világából! Ezeknek a példáknak a segítségével rádöbbenhetünk, hogy lehetnek olyan dolgok, amelyeket elhiszünk, pedig nem is értjük teljesen.

A LÉLEK ÁLTAL FELKENVE

Mit árul el Mt 3:16–17; Mk 1:10; Lk 3:21–22 és Jn 1:32–34 a Szentlélek szerepéről Krisztus szolgálata során?

Amikor emberként jelent meg Jézus, Isten szeplőtelen Fia, aki öröktől fogva Istennel volt (Jn 1:1–3), teljesen rábízta magát a Lélek munkájára. Azaz emberként engedte, hogy a Szentlélek vezesse és erősítse.

Figyeljük meg azt is, hogy ekkor a Szentháromság mindhárom személye megnyilvánult, méghozzá különleges módon, úgy, ahogy nem mindig jelennek meg a Szentírásban: az Atya, a Fiú és a Szentlélek mind ott voltak. Már ez a tény önmagában is ékesen szól arról, hogy milyen nagy jelentősége volt Jézus felkenetésének és keresztségének. Igazából itt kezdte el munkásságát, amit nem csak az emberiség megmentéséért végzett, hanem azért is, hogy véget vessen a Sátánnal folytatott nagy küzdelemnek.

Mit árul el Mt 4:1; Mk 1:12 és Lk 4:1 a Szentlélek munkájáról és szerepéről, amit Krisztus szolgálata során mindvégig végzett?

Itt is láthatjuk, milyen hatással volt a Szentlélek Krisztus életére és küldetésére. A pusztai megkísértés idején Krisztus arra a talajra lépett, amelyre Ádám, csak Ádáménál sokkal rosszabb helyzetben (hiszen Ádám jóllakotán élt a Paradicsomban, míg Jézus az éhségtől gyötörve állt a sivatag pusztaságában). A megkísértésről beszámoló mindhárom evangélista megjegyzi, hogy éppen a Lélek vezette Jézust a pusztába, aki keresztségekor is látványosan a vállára szállt. Az evangéliumok írói azt is egyértelműen állítják, hogy Sátán kísértette meg Krisztust.

Hogyan éltük át saját életünkben a „pusztai megkísértést”? Hogy boldogultunk? Mit tanulhatunk Krisztustól, ami segítségünkre lehet a későbbiekben a kísértések közepette?

A LÉLEK IRÁNYÍTÁSÁVAL

„Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja; mivelhogy az Isten nem mérték szerint adja a Lelket” (Jn 3:34).

Egy mai angol fordítás így adja vissza a verset: „*Akit Isten küldött, az Isten szavait szólja, mert Isten a Lélek teljességét adja neki.*”

Mit is mond pontosan Jézus? Mit árulnak el a szavak arról, milyen hatása volt a Szentléleknek Jézus életére? Következésképpen, milyen hatása kellene, hogy legyen a Szentléleknek a mi életünkre?

ApCsel 1:1–2 egyértelműen kifejezi, hogy Jézus a Szentlélek hatalma által „*parancsolatokat adott... az apostoloknak*”. Ez újabb utalás arra, hogy Jézus csakis a Szentlélek erejére hagyatkozott.

Mi volt Jézus fő célja földi élete idején (Jn 4:34; 6:38; 8:29)? Hogyan illeszkedett ez a célkitűzés ahhoz a munkához, amelyet a Szentlélek végzett az életében?

„Jézus emberi természetében, befolyása minden napján a Szentlélek állandó és mindent átható működése alatt állt. A Fiú, aki semmit nem nélkülözött, hanem Istenként az Atyával és a Szentlélekkel magáénak tudhatott mindent, együttérzésből magára vette emberi természetünket... Noha Ő volt a Fiú, mégsem vette saját kezébe ennek előkészítését, gazdagítását és végrehajtását, hanem kész volt arra, hogy a Szentlélek kezéből elfogadja mindazt, ami rá várt” (Abraham Kuyper: *The Work of the Holy Spirit* [Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1975.] 96. old.).

Milyen változásokat kell meghozni az életünkben ahhoz, hogy minden kimondott szavunk a Szentlélek befolyására hangozzon el? Mennyiben különbözne beszédünk attól, ahogy most beszélünk?

LÉLEKTŐL INDÍTOTT TETTEK – 1. rész

„Az Úrnak lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakok szemeinek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (Lk 4:18–19).

Az előbbi szöveg olvasása közben figyeljünk arra, amit Krisztus hangsúlyozott! Krisztus arról beszél, hogy az Úr Lelke van rajta. Hogyan nyilvánult meg mindez az életében?

Jézus az evangéliumot hirdette a szegény ördögösnek (Mk 5:1–16); megbocsátott az elbukott Mária Magdalénának (lásd: Lk 7:36–48; Jn 8:1–11), és kiszabadította a bűn rabságából; a vak ember látását visszaadta (lásd: Mk 10:46–52), amint tette ezt azokkal is, akik lelki vakságban szenvedtek; szabaddá tette a megkötözötteket, és hirdette az Úr kedves esztendejét.

A farizeusok azt állították, hogy Jézus Belzebub hatalma által úzte ki az ördögöket. Jézus azonban világosan kijelentette, hogy a Lélek erejével vitte végbe csodáit (lásd: Mt 12:28). Földi szolgálata idején a Lélek hatalmára hagyatkozva tett csodákat.

Milyen szerepet játszott a Lélek abban, hogy Krisztus feláldozta önmagát váltságul bűneinkért (Zsid 9:14)? Mit mondott Péter Jézusnak a Lélek által ihletett szolgálatáról (ApCsel 10:38)?

Természetesen nem azonosíthatjuk magunkat Jézussal – mégis milyen értelemben mondhatjuk, hogy ha Szentlélekkel töltekezünk be, mi is tehetünk olyan csodákat, mint Jézus (Jn 14:12)? Hogyan lehetséges ez?

LÉLEKTŐL INDÍTOTT TETTEK – 2. rész

„Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen; megölettetvén ugyan test szerint, de meglevenítettvén lélek szerint” (1Pt 3:18; lásd még: Róm 1:4; 8:11).

Egy az Isten, de három személyben. A Szentháromság három személye együtt munkálkodik. Munkájukban bensőséges egységet alkotnak. Így tehát, noha ebben a szövegben az áll, hogy Jézust a Lélek támasztotta fel a halálból, az Istenség másik két személye is részt vett a cselekményben.

Ki támasztotta fel Jézust a halálból Pál apostol szerint (Gal 1:1; Ef 1:17–20)? Mit mondott Jézus feltámadásáról? Hogyan segít ez a szöveg megérteni a feltámadás jelentőségét (Jn 10:17–18)?

„József feltört sírboltja felett Krisztus győzedelmesen jelentette ki: »Én vagyok a feltámadás és az élet« (Jn 11:25). Ezeket a szavakat csak egy Istenség mondhatta ki. Minden teremtett lény Isten akaratából és hatalmából él. Mindnyájan függő viszonyban levő elfogadói az Istentől való életnek. A legmagasabb rangú szeráftól a legalázatosabb lelkes lényig mindenki az életnek ebből a forrásából töltődik meg élettel. Csak az, aki Istennel egy, mondhatja el: van hatalmam, hogy letegyem az életemet, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem azt. Istenségében Krisztusnak megvolt a hatalma arra, hogy széttörje a halál bilincseit” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 692. old.).

Pál csak keveset foglalkozott Krisztus életének eseményeivel, ám halála és feltámadása leveleinek állandó témájául szolgált. Pál „főképpen” arról szólt a hívőknek (1Kor 15:3), hogy „Krisztus meghalt a mi bűneinkért az íráskok szerint; és hogy megjelent” (3–5. versek). Nem is csoda tehát, hogy a Biblia a Szentháromság mindhárom személyét kapcsolatba hozza Krisztus feltámadásával, mint ahogy azt keresztségénél is tette. Ez kulcsfontosságú mindahhoz, amiben keresztényként hiszünk. E hit nélkül – Pál szavaival élve – nincs reménységünk (17. vers).

Miért olyan fontos nekünk, hetednapi adventistáknak Jézus feltámadása, különös tekintettel a holtak állapotával kapcsolatos felfogásunkra?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*: 51–54, 83–85, 93–95. old.; *A nagy Orvos lányomán*: 345–346. old.; Ésaías 58.

„Jézus a mi példaképünk... Életének az volt a célja, hogy Atyjának az élet mindennapi dolgaiban is örömet szerezzen, tisztelje és dicsőítse Őt. Munkásságát azzal kezdte, hogy megtisztelte a mindennapi kenyérért keményen megdolgozó kézműves szerény mesterségét. Éppúgy az Istennek szolgált, amikor a gyalupadnál dolgozott, mint amikor a néptömeg előtt csodákat művelt. Minden fiatal, aki Krisztus hűségének és engedelmisségének példáját követi egyszerű otthonában, igényelheti azokat a szavakat, amiket Atyja mondott róla a Szentlélek által: »Ímé az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel« (Ésa 42:1)» (Ellen G. White: *Jézus élete*, 53–54. old.).

Mindaz, ami Krisztus életének része volt, a Lélek hatalma által történt: (1) fogantatása (Lk 1:35); (2) keresztsége (Lk 3:21–22); megigazulása, igaz életének megnyilvánulása (1Tim 3:16); az útmutatás szolgálata (Lk 4:1; 2:49); (5) csodái (Mt 12:28); (6) feltámadása (1Pt 3:18). Mindez nagy erővel mutat rá arra, milyen szerepet is tölt be a Szentlélek a megváltási tervben és az életünkben.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljessünk a csoportban Jézus testet öltéséről, arról, mit jelent, hogy maga Isten volt hajlandó „lejönni” a földre, és meghalni bűneinkért. Milyen reménységet nyújt ez az igazság?
2. Ellen G. White is ír arról, hogy különböző történetek keringtek Jézus „törvénytelen” születéséről. Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből a saját életünkben? Ismerünk-e valakit, aki pl. házasságon kívül élve gyereket vár, vagy valami más hibát követett el? Mivel segíthetne a szombatiskolai csoportunk neki, ahelyett hogy csak pletykákat terjesztenénk?
3. Milyen gyakorlati utat-módot találhatunk arra, hogy szombatiskolai csoportunk együtt követhesse Jézus példáját, pl. a beteglátogatásban, az emberek megvendéglésében? Hogyan jelzi a Szentlélek munkáját életünkben az, ha ilyen dolgokkal foglalkozunk?

Hétköznapi csodák

Több mint negyvenéves baráti kapcsolat fűz barátnőmhöz. Így mikor egy nagyon súlyos műtét után hazaengedték, a legtermészetesebb volt, hogy amennyire lehet, kiszolgálom. Mivel családom nem tartózkodott itthon, s az ő otthonától 4–5 kilométerre laktunk, kerékpárral mentem hozzá. Vasárnap lévén ilyenkor falun megáll az élet.

Barátnőm először megfürdött, elláttuk a sebet, s ez alatt bezártuk a bejárati ajtót, hogy ne zavarjon senki. Az ajtón biztonsági zár van, amelynek az volt a tulajdonsága, ha lenyomjuk az ajtókilincset, s úgy próbáljuk kinyitni a zárat, úgy beragad, hogy többé nem működik, csak szerelő segítségével. Csöngettek, s én ezt elfelejtven úgy akartam kinyitni, hogy közben lenyomtam a kilincset.

Meg is lett az eredménye, még a kulcsot sem tudtam elfordítani, a kopogató szomszédasszonnyal is csak az ablakon keresztül beszéltem.

Mondanom sem kell, barátnőm nagyon ideges lett. Megnyugtattam, hogy előbb fejezze be a tisztálkodást, sebátkötést, öltözzön fel, s azután asztalosfeleség lévén, majd megoldanom a problémát. Sikerült megnyugtatni, elrendezni állapotát, de nem sikerült az ajtót kinyitni, pedig mindent megpróbáltam.

Mondtam neki, egy még vissza van. Letérdeltem, s buzgón imádkoztam a világ Urához, elmondván neki mindent. Felálltam, odamentem az ajtóhoz, s lazán kinyitottam. A második leborulás szavai már a hála szavai voltak.

S közben elmondtam a barátnőmnek: ha a miniszterelnöknek telefonálnék, hogy javíttassa meg az elromlott zárat, valószínű elmebetegnek gondolna. A mi jó Atyánk, aki az egész világegyetem fölött áll, meghallgat, s megoldja a problémánkat. Ennél nagyobb bizonyágtétel nem kell. (Ésaías 50:7)

(sem)

A Szentlélek ígérete

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 31:3; 4Mózes 11:25; Ésaías 6:1–7; 48:10; Ezékiel 36:25–27; Malakiás 3:2–3; Máté 3:11; Róma 8:9; 2Korintus 3:3; 5:17; 7:1

„És én kérem az Atyát, és más vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké” (Jn 14:16).

Az Ószövetség írói közül többen is szóltak a Szentlélek kitöltetéséről (Jóel 2:28–29). Keresztelő János, Jézus előfutára arról beszélt a tömegnek, hogy aki utána jön, a Messiás, Szentlélekkel és tűzzel kereszteli meg azokat, akik megtérnek.

A tanítványok mégsem érezték, hogy Mesterük földi szolgálata idején szükségük lett volna a Szentlélekre. Krisztus a közelükben volt. Miért lett volna szükségük másra?

Természetesen Jézus nem maradt mindvégig velünk, legalábbis testileg nem. A megváltási terv szerint el kellett mennie, hogy engesztelő áldozata érdemeivel a mennyei szentélyben szolgáljon, mielőtt visszajön a földre, magához venni a vérén megváltottakat.

Ezért megígérte, hogy elküldi tanítványainak a Szentlelket. Nem követhették szeretett Mesterüket oda, ahova menni készült, de a Lélek lesz vezetőjük és vigasztalójuk.

Az ígéret szerint az eljövendő Vigasztaló a tanítványok állandó társául szegődik. Ő tartja meg és vigasztalja a tanítványokat a veszteségek idején, kárpótolja őket Barátjuk távozása után. A héten majd láthatjuk, hogy a Lélek ígérete nem csak nekik szólt, hanem nekünk is.

A VÍZ ÍGÉRETE

„És hintek reátok tiszta vizet, hogy megtisztuljatok, minden tisztatlanságotoktól, és minden bálványaitoktól megtisztítlak titeket. És adok néktek új szívet, és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet. És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolataimban járjatok, és az én törvényeimet megőrizzék és betöltsék” (Ez 36:25–27).

Figyeljük meg az előbbi szövegben olvasható ígéreteket! Mit tesz Isten a népéért? Először más korban élő emberekhez szóltak e szavak. Ma hogyan vonatkoznak ránk is a mögöttük meghúzódó elvek?

Róm 8:9 _____

2Kor 3:3; 5:17; 7:1 _____

Gal 5:16, 25 _____

Ef 5:26 _____

1Thessz 4:3 _____

Ezékiel a víz szimbólumát használva a Szentlélekről. A víz jelképét véve a próféta úgy mutatja be a Lelket, mint a megtisztítás és életadás eszközt. Krisztus követői új életet élnek, méghozzá olyan életet, amely a Szentlélek hatalma által megtisztult a test szennytől, hit és engedelmesség jellemzi.

E szövegekből tehát világosan kitűnik, hogy a Lélek munkájába feltétlenül beletartozik a megszentelődés folyamata. Magába foglalja a szokások, cselekedetek és szavak megváltozását. A legfontosabb azonban, hogy szívbeli változást is jelent.

Olvassuk el 2Kor 3:3-at! Hogyan magyarázza a szöveg a Szentlélek életünkben véghezvitt munkáját?

Az előbbi szakasz olvasása közben tegyük fel magunknak a kérdést: ha „Krisztusnak... levele” vagyunk, mi az üzenetünk mindazoknak, akik „olvasnak” bennünket?

KERESZTELŐ JÁNOS ÍGÉRETE

„Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jó, erősebb nálamnál, akinek saruját hordozni sem vagyok méltó; ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd titeket” (Mt 3:11).

János a Messiás eljövetelét hirdette, és megtérésre szólította fel a népet. A bűntől való tisztulás jeléül alámerítette őket a Jordán vizében. Ezzel a jelentős szemléltető tanítással azt mutatta be, hogy akik Isten választott népének tartják magukat, bűntől szennyezettek; szívük és életük megtisztítása nélkül aligha lehetnek részesei a Messiás országának” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 78. old.).

János azonban világosan látta, hogy az ő keresztsége nem teszi alkalmassá az embereket arra, hogy megállhassanak Isten színe előtt. A víz általi keresztségnél ehhez többre van szükség. Hátra volt még a tűz általi keresztség.

Érdekes, hogy a Szentlélek munkáját a tűz és a víz egyaránt szimbolizálja. Nehéz volna a tűznél és a víznél ellentétesebb példákat keresni ugyanannak a személynek a bemutatására. Ennek ellenére a Szentírás e két jelképpel egyaránt jellemzi a Szentlélek tevékenységét.

Hogyan vonatkozik a tűz hasonlata a Szentlélekre? Mit érzékeltetnek az alábbi szövegek ezzel kapcsolatban? Ésa 6:1–7; 48:10; Mal 3:2–3; Lk 12:49; Zsid 12:29

A tűz és a víz két egyszerű természetes tisztítóeszköz, és helyénvaló, hogy mindkettővel jelképezzük a szív megújítását, a Szentlélek munkáját. A tű egészen másképp hat, mint a víz. Lelki értelemben mindkettő ugyanazt a hatást éri el, csak munkájuk folyamata egészen más. Ha a vízre gondolunk, általában enyhítő, frissítő, örömteli élmény jut az eszünkbe, a tű viszont meleget áraszt, de utal a megpróbáltatásra (1Pt 4:12), valamint a fájdalomra és a szenvedésre is. A tisztítás tűzében nem kényelmes, kellemes folyamat megy végbe. Időnként szükség van rá, hogy a tűz által végzett salakmentesítéshez hasonló módon tisztítson meg az Úr. A tűznek kell eltávolítania a bűnt, a salakanyagokat ki kell égetnie.

Milyen tűzpróbán estünk már át, ami nagyobb változást okozott az életünkben? Mit tanultunk az átélt esetekből, ami másoknak is a hasznára válhat?

MÉG NEM ADATOTT A LÉLEK

„Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállta Jézus és kiálta, mondván: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsőjéből. Ezt pedig mondja vala a Lélekről, amelyet veendőké valának az őbenne hívők: mert még nem vala Szentlélek; mivelhogy Jézus még nem dicsőítették meg” (Jn 7:37–39).

Mielőtt Jézus ezt mondta, a Lélek már galamb formájában leereszkedett rá. Számos ószövetségi igeszakasz utal arra, hogy a Szentlélek azt megelőzően is munkálkodott az emberiségért. Mire gondolhatott tehát János, amikor azt mondta, hogy „még nem vala Szentlélek”?

A Szentlélek azóta munkálkodik az emberekért, mióta a bűn felütötte a fejét világunkban, de a maga teljességében akkor még nem jött a földre. Ennek csak Jézus megdicsőülése után kellett megtörténnie (lásd: következő heti tanulmány).

Milyen ígéretet adott Jézus a tanítványainak, amikor közelgett annak az ideje, hogy elhagyja őket (Mt 28:20; ApCsel 1:4–5)? Mennyiben segít Jn 16:7 jobban megérteni Krisztus ígését, hogy velünk marad egészen a világ végéig?

Krisztus mennybemenetele után nem szegényebbek, inkább csak gazdagabbak lettek a tanítványok, a hívők. Földi élete során Jézus egyszerre csak egy földrajzi helyen lehetett. Amikor három tanítványával felment a hegyre, nem maradhatott együtt a többiekkel is, akiket a hegy lábánál hagyott. Csakúgy, mint mi, Ő is térbeli korlátok között élt. Ám a Szentleket nem akadályozza az emberi létforma, nem korlátozza a tér. A mindenütt jelenvaló Léleknek nem szabnak határt az emberi test korlátai. A Szentlélekhez egyaránt fordulhat minden időben mindenki. Jézus éppen általa maradhat velünk egészen a világ végéig.

Olvassuk el újra a mai részt bevezető szövegeket! Ismerünk valakit, akiből „élő víznek folyamai” ömlöttek ránk? Mit mondhatunk el róla? Hogyan nyilvánulhatnak meg bennünk is még jobban e jó tulajdonságok?

JÉZUS ÍGÉRETE

Milyen ígéretet ismételt el Jézus a tanítványainak nem sokkal mennybemenetele előtt? Ma milyen reményt kelt bennünk ez az ígéret (Jn 14:16)?

Az a „kérem”-nek fordított szó, amelyet Jézus ebben a versben használ, János írásában általában olyan értelemben fordul elő, amikor valaki egy vele egyenrangú személytől kér valamit. Ez az első közvetlen ígéret, amelyet Jézus a tanítványainak adott a Szentlélek eljövételére vonatkozóan. Itt kétségkívül pünkösdi napjára utalt, pedig nem ekkor jelent meg először a Lélek a földön.

„A Lélek ezelőtt is a világban volt. A megváltási munka kezdetétől munkálkodott az emberek szívében, és befolyást gyakorolt gondolkodásukra. Miközben azonban Krisztus a földön volt, a tanítványok nem vágyakoztak más segítő után. Amíg Krisztus mennybemenetelével meg nem vonta tőlük jelenlétét, nem érezték, hogy szükségük lenne a Lélekre. Közvetlenül Krisztus mennybemenetele után azonban érezni kezdték, hogy szükségük lenne a Lélek segítségére. A Lélek azután meg is érkezett hozzánk” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 575. old.).

Mit mondanak a következő szövegek arról, milyen hatással volt a Szentlélek az emberek életére Krisztus eljövetelét megelőzően? 2Móz 31:3; 4Móz 11:25; 1Sám 10:6; Zsolt 51:12–13; Ez 36:25–27

Jn 20:22-ben az áll, hogy mielőtt Krisztus eltávozott volna tanítványaitól, „rájuk lehele, és monda nekik: Vegyetek Szentlelket”. Másutt pedig így szólt: „És imé én elküldöm titeket az én Atyámnak ígéretét” (Lk 24:49). Az ajándékot a maga teljességében azonban csak mennybemenetele után kaphatták meg a tanítványok. Csak miután hittel és imádkozva egész lényüket a munkára szentelték, akkor részesülhettek a Szentlélek kitöltésében. Úgy is mondhatnánk, hogy – bizonyos értelemben – ekkor a mennyi javak Krisztus követőinek birtokába kerültek. Más szóval, Krisztus megadta nekik ezt a csodálatos ígéretet, de az ajándék átvételére előbb fel kellett készülniük. Vajon ma másként volna mindez velünk?

Fontos a Szentlélekért imádkozni – halljuk gyakran –, de mit is kell tennünk, hogy felkészüljünk befogadására?

MÁS VIGASZTALÓ

„Nem hagylak titeket árvákul; eljövök tihozzátok” (Jn 14:18).

„Más vigasztaló”-nak (Jn 14:16) kellett eljönnie, hogy Jézus helyére lépjen. Egészen addig Jézus volt a tanítványaival, Ő segített rajtuk minden nehéz helyzetben. Ezután azonban valaki más vette át a helyét.

A magyarul *vigasztalónak* irt görög szó, a *para*, azaz *mellett* és a *klétos*, azaz *elhívott* görög szavak összetétele. A *paraklétos* tehát így fordítható: *aki elhívott, hogy valaki más mellett álljon, vagy akit azért hívtak el, hogy segítsen másnak a kialakult nehéz helyzetben*. A jelentésben benne foglaltatik a szószóló vagy tanácsadó feladat is.

Ennek a szónak az igei formáját úgy fordíthatjuk, hogy buzdít. Ezért mondjuk, hogy a Lélek „buzdít”. János szerint a Lélek munkájának legfőbb jellegét ez az utóbbi jelentés érzékelteti igazán: „mindenre megtanít... és eszetekbe juttatja...” (Jn 14:26). Krisztusról tesz bizonyosságot (Jn 15:26). „Megtaláltam a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében” (Jn 16:8). „Elvezérel... minden igazságra... és a bekövetkezendőket megjelenti” (13. vers). Krisztust dicsőíti, az övéből vesz, és azt adja a tanítványoknak (14. vers).

Emellett az ígében még szerepel az a gondolat is, hogy a Szentlélek a segítőnk, aki mindig mellettünk áll, tanácsol, megerősít, buzdít, vagy teszi azt, amire éppen szükség van. Jézus azt mondta, hogy a Lélek jelenléte olyan, mintha Ő is ott lenne. A Szentlélek mindent megtesz a hívóért, amit Krisztus is megtenne.

Mit tudhatunk meg a következő szövegekből arról a munkáról, amit a Szentlélek ma is végez az életünkben? 1Jn 3:24; 4:13

Jézus nem hagyta, hogy az apostolok és hittestvéreik távozása után magukra maradjanak, segítség nélkül éljenek. Isten terve szerint velük lesz az, aki mindenben igazán a segítségükre lehet. „Azt mondta, hogy a Lélek által nyilatkoztatja ki magát nekik” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 576. old.).

Mikor és hogyan tapasztaltuk, hogy valóban a Szentlélek a Vigasztaló?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Az apostolok története*: 23, 26–27, 34–35. old.; *Jézus élete*: 73–77, 573–579. old.

„A Szentlélek Krisztus képviselője, jóllehet teljesen független az emberi természetől. Az emberi test kötöttsége miatt Krisztus nem tudott egy és ugyanazon időben mindenütt jelen lenni. Azért éppen a követői érdeke volt az, hogy Krisztus elmenjen az Atyához, és elküldje a Lelket utódjaként a földre. Ezután senkinek sem lehetett semmi előnye tartózkodási helyéből vagy Krisztussal való személyes kapcsolatából eredően. A Szentlélek által ettől kezdve az Üdvözítő minden ember számára elérhetővé lett. Ebben az értelemben Krisztus közelebb lehetett követőikhez, mintha nem ment volna fel a mennyekbe” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 575. old.).

„Ha Jézusra nézünk, és bízunk benne, olyan hatalmat hívunk segítségül, amely legyőzte az ellenséget a csata mezején, és aki minden kísértésben utat nyit a menekülésre. Amikor Sátán áradatként előretör, kísértéseit a Lélek kardjával kell fogadnunk. Akkor Jézus lesz a segítők, magasra emeli zászlaját értünk Sátánnal szemben” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*, 5. köt. 426. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljünk arról, ki hogyan válaszolt a csütörtöki rész utolsó kérdésére!
2. Ismerünk-e valakit, aki a megpróbáltatás tüzeit szenvedte el mostanában? Hogyan fejezhetnénk ki közösen együttérzésünket, hogy törődünk vele? Hogyan segíthetünk kézzelfogható módon azoknak, akik próbával küszködnek?
3. Milyen tekintetben mondhatjuk, hogy a Szentlélekhez hasonló munkát végzünk, amikor vigasztaljuk, bátorítjuk és tanítjuk egymást? Nem éppen ezzel bizonyítjuk, hogy a Lélek valóban munkálkodik az életünkben? Még miben mutatkozik meg a Szentlélek hatása bennünk? Hogyan illeszkedik a Szentlélek bennünk végzett munkája ahhoz a bibliai parancshoz, hogy szeressük, szolgáljuk egymást?

Szombati csodák

70 kilométerre lakunk a gyülekezettől. Reggel 6 órakor kell elindulnunk. Hosszú az út, és nem mindig tudjuk, milyen idő lesz a nap folyamán. Hatan járunk a pécsi imaházba.

Egyik szombaton már sötétben is látszott, hogy az egész eget felhő takarja. Amíg vártunk a buszra, szokásunk szerint imában kértük az Úr áldását. Az egyik fiatal imádkozott, hogy lehetőleg ne ázzunk meg. Mikor a buszban ültünk, az eső szakadt. Mire ki kellett szállni, kisütött a nap.

A gyülekezetben a lelkészünk megkért, hogy két barátommal vegyem át a Jó hír anyag 25. leckéjét az ebédlőben. A barátok sok kérdést tettek fel, Istentől áldott beszélgetés alakult ki. Közben egy vendég hölgy bejött vizet inni.

Elkezdődött az istentisztelet. Kint zuhogott az eső. Délben kerestek, mivel a hölgy, aki ivott az ebédlőben, végighallgatta a beszélgetést. A Szentlélek munkája nyomán kérdések merültek fel benne, elkérte a címet, mert kapcsolatba akar kerülni velünk. A délutáni istentisztelet után 15 óra 30 perckor indultunk a 15 óra 50 perces vonatra. A gyülekezetünk 4–5 kilométerre van a vasútállomástól. Az eső újból szünetelt. A 15 perces autóbuzos utat tilos jelzések szakították meg. Mikor megérkeztünk a vasútállomásra, a forgalmista kint állt a vonatunknál. A pénztárnál előre engedtek, gyorsan megkaptam a jegyet, és szaladtam a vonatra. A forgalmista és a jegyszedő előtt megköszöntem a jó Istennek, s utána nekik, hogy elértük a vonatot. Leültünk. A vonat elindult. Az eső újból rázendített. Mikor hazaértünk, száraz ruhában léphettünk be az ajtón. Ezeket a csodákat nem mindenki veszi észre. Nekünk nagyon lényeges volt, mert jó érzés, hogy a mi kérésünket ennyire meghallgatja a világ Uralkodója.

Bizonyosságot tudunk tenni róla a körülöttünk élő embereknek. Az iránta érzett hála átmelegíti az egész lényünket. (Péld 3:6)

(sem)

Az ígélet beteljesedése

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 23:16; Márk 16:17; János 4:35; 14:16–26; 16:7–13; Apostolok cselekedetei 1:4–5, 14; 2:1–2, 5–7, 22–35

„És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szentlélekkel” (ApCsel 2:2–4).

Ezen a héten a megváltás történetének az egyik legnagyobb és legfontosabb eseményéről olvasunk, a Szentlélek pünkösdi kitöltetéséről. Ez a döbbenetes, igen látványos jelenség az Úrnak még a mennybemenetele előtt elhangzott ígéletét teljesítette be, hogy az apostolok és tanítványok Szentlélekkel fognak megkereszteltetni (lásd: ApCsel 1:5), és felruháztatnak mennyei erővel (lásd: Lk 24:49). Jézus ígérétehez híven a Szentlélek valóban rájuk szállt, és akkor elkezdtek különböző nyelveken hirdetni „*az Istennek nagyságos dolgait*” (ApCsel 2:11). Milyen érdekes, sokatmondó, hogy amint megkapták az ajándékot, első dolguk volt az Úrról beszélni. Természetesen ez még csak a kezdete volt mindannak, amit a Szentlélek tett és továbbra is tesz az egyházért.

Amint hamarosan látni fogjuk, nem légtüres térben következett be ez a fontos pillanat. Számos más esemény tetőzött ekkor, amelyek mind Jézus élete, halála, feltámadása és mennybemenetele köré csoportosultak. Ezek közé tartozott az is, amikor az Úr felkészítette népét, hogy készen várhassák a mennyből jövő csodálatos áldás áradását.

HIT ÉS AZ ÍGÉRET

„És velök összejövén, meghagyá nékik, hogy el ne menjenek Jeruzsálemből, hanem várják be az Atyának ígéletét, melyet úgymond, hallottatok tőlem: hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni nem sok nap múlva” (ApCsel 1:4–5).

Az előbbi szövegekben Jézus utalt egy ígéretra, amelyről azt mondta, hogy „hallottatok tőlem”. Milyen ígéretről beszélt (lásd: Jn 14:16–26; 16:7–13)?

ApCsel 1:4 szerint a tanítványoknak Jeruzsálemben kellett maradni, várakozni egészen addig, amíg az ígélet be nem teljesedik. A *várakozásra* vonatkozó felszólításban a hangsúly azon van, hogy a maga idejében biztosan beteljesedik Isten ígéréte. Nem a várakozás hozza el a Szentlelket. Az *ígéletnek* fordított görög szó, az *epaggelia* az Újszövetségben másutt is előfordul, és nem az emberi erőfeszítést, inkább Isten kegyelmét emeli ki. Ez Isten ajándéka, amit hit által nyerünk el.

A hit ugyan Isten ajándéka (Ef 2:8), ugyanakkor vannak bizonyos dolgok, amelyeket a hívők megtehetnek, hogy erősítsék hitüket. Butaság, elbizakodottság volna azt gondolni, hogy mivel Isten megígérte ezt az ajándékát, az mindenre elegendő lesz, így nem is kell erőfeszítést tennünk vagy együttműködnünk Istennel. Az Úr csodálatos ígéretekkel mondott azoknak, akik hisznek (Róm 5:1; Zsid 11:6), a hit növelésének, ápolásának, őrzésének feladata azonban a hívőkre hárul.

Hogyan növekedhetünk hitben, akármilyen kevés is legyen belőle most? Hogyan alakíthatunk ki olyan környezetet magunk körül, ahol hitünk egyre erősödhet? Az itt felsorolt szövegek segítenek a válaszadásban: 5Móz 4:9; Zsolt 119:1–2; Kol 3:1–2. Mi jut még eszünkbe, ami védi, erősíti hitünket? Melyiket tartod a legeredményesebbnek?

A VÁRAKOZÁS A FELKÉSZÜLÉS RÉSZÉ

Tegnap azokkal a szövegekkel foglalkoztunk, amelyekben Jézus meghagyta tanítványainak, hogy maradjanak Jeruzsálemben – és ők ezt meg is tették (ApCsel 1:12). A hittel kapcsolatban itt láthatjuk az egyik legfontosabb elvet: az engedelmességet. Aligha számíthat az ígéretek teljesedésére, aki nem engedelmeskedik az Úrnak!

Olvassuk el ApCsel 1:14-et! Milyen alapvető fogalmakat találsz a szövegben, amelyek segítenek megérteni a tanítványok gondolkodását, amely képessé tette őket mint csoportot a Szentlélek kiáradásának fogadására? Lásd még: ApCsel 2:1, 46.

A nagyhírű angol admirálisról, Lord Nelsonról mondják, hogy egy fontos tengeri ütközet előtt két vizzálykodó tisztjét egy magaslatra vitte, ahonnan jól láthatták a velük szemben felsorakozó ellenséges hadiflottát.

„Nézzék!” – szólott az admirális. „Ott az ellenség. Kérem, most fogjanak kezet, és legyenek barátok, amint az jó angolokhoz illik!” Úgy is mondhatnánk, sokkal több forgott kockán ahhoz, mintsem hogy engedhették volna személyes nézeteltéréseiket a győzelem akadályává válni.

Itt is azt láthatjuk, milyen fontos szerepet kapott a tanítványok között az egység, holott korábban nem mindig egyeztek.

Olvassuk el Mk 9:33–34 és Lk 22:24 verseit! Mi osztotta meg korábban a tanítványokat?

Az Apostolok cselekedeteiből kitűnik, hogy miután a tanítványok között kialakult az egység, és amikor már nem küzdöttek a vezető szerepért, a Lélek kitöltetett rájuk. Egy akaratra jutottak. Félretették nézeteltéréseiket. Közös lett a céljuk, és ez a közös cél már sokkal fontosabb volt számukra bármilyen egyéni érdeknél. Át kellett esniük a folyamaton, és csak ez után álltak készen arra, hogy elkezdjék közös munkájukat, küldetésük végrehajtását. „A hívők sokaságának pedig szíve-lélke egy vala” (ApCsel 4:32).

Mi gátolja a helyi gyülekezetünkben az igazi egység kialakulását? Mit tehetünk azért, hogy teljes erőnkkel a gyülekezet egységét munkáljuk?

AZ ÍGÉRET TELJESEDÉSE PÜNKÖSDKOR

„És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan egyakarattal együtt valának. És lőn nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése, és eltelé az egész házat, ahol ülnek vala” (ApCsel 2:1–2).

A pünkösd szó abból a szóból származik, amelynek jelentése: ötvenedik – utalásként a kovásztalan kenyerek ünnepe és a pünkösd, azaz az első zsenge ünnepe közötti ötven napra. Az ünnep során Izrael népe a búza aratásakor áldozatként meglengette az első kévét, ezzel fejezték ki hálájukat Isten anyagi áldásaiért (3Móz 23:15–21).

A rabbik következtetése szerint az Úr a kivonulás után 50 nappal adta Izraelnek a törvényt, ezért általában a zsidók ezt az ünnepet a Sinai-hegynél történt események emlékünnepének is tekintik. Ebben az értelemben emléket állít Izrael 12 törzse, az Úrral szövetséges viszonyba lépő nép megalapításának. Isten azt akarta, hogy „papok birodalma és szent nép” (2Móz 19:6) legyenek, akik hirdetik a bűnbe és bálványimádásba süllyedt világnak az Istenről szóló igazságot. Milyen sokat mond már az is, hogy éppen ezen az ünnepen következett be a keresztény egyház megalapításának e fontos eseménye! A kereszténységet szintén arra hívták el az Úr, hogy a bálványimádásba és bűnbe merült világnak elmondja az igazságot Istenről.

Nézzük meg ezt a néhány szöveget: 2Móz 23:16; Jn 4:35! Hogyan értethjük ezek fényében az Apostolok cselekedeteiben történtek lelki összefüggését?

Pünkösdrel kapcsolatban még az is igen érdekes, hogy az összes ünnep között ez vonzotta legnagyobb számban más országokból is a zsidókat. ApCsel 2:5 megemlíti, hogy hívó zsidók érkeztek „minden nép közül, melyek az ég alatt vannak”, ami igazán nagyszerű alkalmat adott a Szentlélek kiárasztására. Az ősegyház ez által készült fel, hogy küldetését betöltse a világban.

Hogyan látjuk saját szerepünket, amit az evangélium hirdetésében egyénileg kell betöltenünk? Szerinted mi a szereped? Mit tehetnél még?

A MENNY ÉS A SZENTLÉLEK KITÖLTETÉSE

Olvassuk el ApCsel 2:22–35 verseit, majd válaszoljunk a következő kérdésekre!

1. Mi a különbség Péter szavai szerint Dávid és Jézus között? Mi a lényege az apostol beszédének?

2. Mi a központi témája Péter prédikációjának?

3. Mi volt az Atya ígérete (33. vers)?

4. Mi volt az a mennyei esemény, amely a Szentlélek kitöltését előidézte?

„Krisztus mennybemenetele volt a jele annak, hogy követői elnyerik a megígért áldást. Erre kellett várniuk, mielőtt munkájukat megkezdték. Miután Krisztus a mennyi kaput átlépte, angyalok imádata közepette megkoronázták. Amikor ez a szertartás véget ért, a Szentlélek gazdagon áradt a tanítványokra, és Krisztus valóban megdicsőített azzal a dicsőséggel, mellyel öröktől fogva rendelkezett Atyjánál. A Lélek pünkösdnapi kiárasztásával a menny azt üzenté: a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént. Ígérete szerint elküldte követőire a mennyből a Szentlelket, annak jeléül, hogy mint pap és király átvett minden hatalmat mennyen és földön, és népének Felkentje lett” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. old.).

Mit árul el a mai rész a menny és a föld között meglévő szoros összeköttetéséről? Hogyan érzékelhetjük még inkább ezt a szoros kapcsolatot? Ha visszagondolunk az elmúlt 24 órára, utal-e valami arra, hogy nem figyelünk eléggé a Lélekre?

A NYELVEK AJÁNDÉKA

Olvassuk el ApCsel 2:5–15 verseit! Milyen világos magyarázatot ad itt a Biblia a nyelvek ajándékára, amely a Szentlélek kitöltetését kísérte? Milyen nyelveken szólaltak meg az apostolok? Miért fontos ezt tudni ma?

Próbáljuk meg elképzelni a jelenetet! Istenfélő zsidók gyűltek össze a nagy ünnepre az akkor ismert világ különböző pontjairól (ahogy ezt évenként rendszeresen tették), és egyszer csak történik valami. Néhány, inkább faragatlannak mondható galileai férfi, akik éppenséggel nem tartoztak Izrael művelt vezető rétegéhez, különböző nyelveken szólaltak meg! Hogy mi?

Szinte láthatjuk az emberek megdöbbenését, amikor hirtelen a saját nyelvükön hallották az apostolok beszédét. Értetlenül álltak a jelenség előtt, néhányan azzal vádolták az apostolokat, hogy „édes bortól részegedtek meg” (ApCsel 2:13), ami – ha jobban belegondolunk – elég balga megjegyzés. Hiszen ugyan hányan kezdtek már el alkohol hatására olyan idegen nyelven beszélni, amelyet addig nem ismertek?

Az ApCsel 2. fejezetében leírt történet mellett olvassuk még el Mk 16:17-et! Mit mondanak ezek az igék a nyelvek ajándékáról?

ApCsel 2. fejezetében, ahol először olvashatunk a nyelvek ajándékáról, egészen világos, hogy ez a Lélek adománya, és aki megkapja, képes idegen nyelveken beszélni. A görög *glossa* szó fordítása nyelv (amint azt 1Kor 14-ben is találjuk). Ha a szövegmagyarázatnak azt az elvét alkalmazzuk, miszerint a nehezebben érthető szakaszokat az egyszerűbb szövegek segítségével értelmezhetjük, akkor a nyelvek ajándékát érintő nehezebb részeket (mint pl. 1Kor 14.) a világosan érthető szakasz fényében kell magyarázni. ApCsel 2. fejezetében pedig egyértelmű, hogy a nyelvek ajándéka az idegen nyelveken beszélés képességét jelenti. Igen fontos ez a pont, különösen annak a jelenségnek a fényében, amit ma „nyelveken szólásnak” neveznek. Vannak, akik úgy vélik, hogy egyfajta zagyva nyelv ismételtetése a Szentlélek munkájának a megnyilvánulása. Ám egyáltalán nem ez történt pünkösöd napján, amikor a Szentlélek kitöltetett.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Az apostolok története*, 20–24. old.

„A Szentlélek tüzes nyelvek alakjában nyugodott meg az összegyűlteken. Akkor a juttatott adomány jelképe volt ez a tanítványok számára, mely képessé tette őket oly nyelveken való folyékony beszélésre, melyeket azelőtt nem ismertek. A tűz megjelenése azt az izzó buzgóságot fejezte ki, mellyel az apostolok működni fognak, s azt az erőt, mely munkájukat kíséri” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 25. old.).

„Közülük néhányan olyasmit gyakorolnak, amit ajándéknak neveznek, és amiről azt állítják, hogy az Úr adta a gyülekezetnek. Értelmetlen és érthetetlen beszédüket nevezik nyelveken szólásnak, amit nem csak az emberek, de az Úr és az egész menny sem ért. Az ilyen ajándék emberektől ered, akiket a nagy csaló segít. A fanatizmusról, a hamis lelkesedésről, a hamis nyelveken szólásról és a zajongásról azt hiszik, hogy ajándékok, amelyeket Isten adott az egyháznak. Vannak, akiket ez megtéveszt” (Ellen G. White: *Testimonies to the Church*, 1. köt. 412. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Olvassuk el ApCsel 1:14-et! Milyen fontos lépések idézhetik elő az ilyen egységet azok között, akik között addig nézeteltérés volt? Mit tehet szombatiskolai csoportunk azért, hogy az egész gyülekezetünket hozzásegítse az őskeresztény egyházra jellemző egység eléréséhez?
2. Amint láttuk, a tanítványoknak várni kellett a Szentlélek ajándékára. Van a csoportunkban vagy a gyülekezetben valaki, aki Isten valamelyik ajándékára vár? Ha igen, mit tehetünk a csoporttal azért, hogy megóvjuk testvérünket a csüggedéstől, amíg várakoznia kell? Hogyan segíthetünk, hogy ne adja fel a reményt?
3. Egyre jobban terjed a „nyelveken szólás” jelensége. Dolgozzon ki a csoport egy jó bibliaóra-anyagot, amellyel a segítségére lehetünk azoknak, akiknek ehhez a témakörhöz kapcsolódó kérdései vannak!

Isten küldte

Szilveszterkor történt. Mivel vidéki vagyok, busszal megyek az imaházba szombat reggel. 8 óra után 5–10 perccel megy két busz is a városba, ahová menni szoktam. Majd 8.20-kor is vagy egy busz, de az nem mindennap megy, ünnepnapokon nincs. Ahogy megyek kifelé a buszmegállóhoz, látom, mindkét busz elment. Gondban voltam, vajon jön-e a harmadik busz? Ma szilveszter van, nem tudom, ünnepnapnak vagy pihenőnapnak számít. Állok ott, várok, magamban felsóhajtok, ma enyém a szombatiskola átvétele, nem szeretnék nem ott lenni, vagy későbbivel menni, ami 10-kor megy. Állok, várok, gondolkodom. Egyedül voltam abban a megállóban, egyszer lassít egy autó, mellém hajt. Kérdi: A városba? – mondom igen. Beültem és elvitt, majdnem a helyszínre, pedig ő egy kicsit más irányba kellett, hogy menjen. Most is eszembe jutott a Gondviselés, aki a szíveket is ismeri, megadja szívünk kéréseit.

Az évek folyamán hányszor álltam ott a buszmegállóban, voltak ismerősök is, tovább hajtottak. Még olyan is volt, aki ugyanoda ment, ahová én, nem állt meg, bár nem is kértem. De most fontos volt, ott akartam lenni időben, és az Úr Jézus kirendelte, legyen áldva az ő szent neve.

Ó. M. A.

A Szentlélek keresztsége

E HETI TANULMÁNYUNK: Apostolok cselekedetei 2:37–38; 9:5–6; 1Korintus 12:1–13; 2Korintus 7:9–11; Galata 3:1–11; 5:5–6

„És meg ne részegedjete bortól, miben kicsapongás van: hanem teljesedjete be Szentlélekkel” (Ef 5:18).

Az évszázadok során a keresztény egyházban rengeteget spekuláció és vita fogant a „Szentlélek keresztsége” kifejezés nyomán. A szentírási utalásokból világosan kitűnik, hogy ez az esemény kapcsolatban áll a Szentlélek munkájával az újjászületett ember életében. A Lélek készítése nélkül senki sem születhet újjá, akivel pedig ez megtörtént, az átélte a Lélek keresztségét.

ApCsel 1:5-ben Jézus elmondta követőinek, hogy részesülnek majd a Szentlélek keresztségében. Tíz nappal később pedig a pünkösdi, látványos események nyilvánvalóan Jézus szavainak a beteljesedését jelentették (lásd ApCsel 2), amikor sokan elfogadták Krisztust, és a Messiás újjászületett követőivé lettek.

Egy dolog azonban egészen biztos: aki hittel és engedelmisséggel átadja magát az Úr Jézus Krisztusnak, az már részesült a Szentlélek általi keresztségben. Ennek legjobb példája a szerető szívű és szeretetre méltó, önfeláldozó keresztény.

Ezen a héten elgondolkodunk az ígéretről, amely mindenkinek szól, aki átadja életét az Úr Jézus Krisztusnak.

EGY LÉLEK, EGY TEST

Olvassuk el 1Kor 12:1–13 verseit! Mit hangsúlyoz ki Pál különösen a 13. versben?

Pálnak itt egy olyan gyülekezettel van dolga, ahol az emberek a lelki ajándékok miatt harcban álltak egymással. Válaszként, mintha ezt mondaná az apostol: „Ne engedjétek, hogy ez a kérdés megosszon benneteket!” Szó szerint így fogalmazott: „Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk meg, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok; és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg” (1Kor 12:13).

A szövegben *által*-nak fordított szót fordíthatnánk úgy is, hogy valami *be/ben*. Így az őszinte hívők egy Lélekben kereszteltetnek meg, Krisztus testébe, ami az egyház. Bármi mást is akart mondani Pál, egy dolog egészen világos: minden hívő egyaránt a Lélek által kereszteltetett meg, ami mindannyiunkat Krisztus teste, azaz az egyház részévé tesz.

A Lélek keresztsége, azaz a megtérés, ideális esetben megelőzi a víz általi keresztséget. A víz általi keresztség a külső bemutatása annak a változásnak, amely az ember szívében már bekövetkezett. Az igaz hívő Lélektől született (Jn 3:5–6). A Lélek az elpecsételés eszköze (Ef 1:13–14). Isten a Szentlelket adta foglalóul (zálogként), és emlékeztetőül, hogy az ember már hozzá tartozik (2Kor 5:5).

Mit jelent az a tudat, hogy a Szentlélek már bennünk él (Róm 8:9)?

Amikor elfogadjuk Jézust személyes Megváltónknak, a végső és teljes üdvösség mennyei zálogaként, biztosítékként kapjuk a Szentlelket. A Lélek bennünk lakozik, ami garantálja, állandóan figyelmeztet arra, hogy amikor a jövőben Jézus nem csak bennünk lakozik, hanem együtt lakunk majd vele és az el nem bukott angyalokkal abban a birodalomban, ahol többé nem bánthat már sem kísértés sem bűn. Isten azért adja Lelkét, hogy állandóan emlékeztessen a bűn birodalmából való végleges szabadulásra.

Pünkösöd óta minden igaz hívő részesült a Lélek zálogában, ami a Lélek keresztsége. Az igazán fontos kérdés, hogy személyesen mennyire várjuk a Szentlelket?

Mit értünk a Szentlélek keresztsége alatt? Mit válaszolnánk, ha valaki megkérdezné, hogy részesültünk-e a Lélek keresztségében?

A BŰNTUDAT ÉS A SZENTLÉLEK

„Ezeket pedig mikor hallották, szívökben megkeseredének, és mondanak Péternek és a többi apostoloknak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?” (ApCsel 2:37)

Gondolkozzunk el az itt leírtakon! Ha elolvassuk ApCsel 2. fejezetében a 14. versről kezdődő szakaszt, világos a történet. Péter az Ószövetséget idézve beszélt Jézus haláláról, feltámadásáról és mennybemeneteléről. A megváltási tervet tárta az emberek elé.

Figyeljük meg, milyen azonnali hatást váltottak ki szavai a hallgatókból! Örömet? Vidámságot? Boldogságot? Ellenkezőleg! „*Mintha szíven találták volna őket*” (új prot. ford.). A görög ige azt jelenti: „*átszűrni*”, ami arra utal, hogy fájdalmat éreztek, szenvedtek, lelkiismeret-furdalásuk volt, ami nem is csoda, különösen, ha elolvassuk a 36. verset is. Bizonyos értelemben természetesen mindannyian éppen olyan vétkesek vagyunk, mint azok a férfiak; végtére is az egész emberiség minden bűne juttatta Jézust a keresztre.

Tehát, ahogy itt egyértelműen látszik: a bűntudat, a megszorodás, a fájdalom vezette őket a helyes útra.

Olvassuk el 2Kor 7:9–11 verseit! Mit is mond itt Pál? Mennyiben vonatkoznak szavai a zsidók pünkösti élményére?

Ebben az összefüggésben könnyebben érthetjük Krisztus szavait: „*Boldogok a lelki szegények: mert övék a mennyeknek országa*” (Mt 5:3). Az evangélium valóban az öröm, a béke és a reménység üzenete, de az üdvösségre jutás, a megtérés és a megszentelődés folyamata szenvedéssel is jár (ApCsel 14:22). A Szentlélek egyik feladata, hogy meggyőzőn bűnösségünkről (Jn 16:8), ez pedig csak annyira következhet be, amennyire „*szíven talál*” a gondolat, hogy bűnben élünk.

Hogyan hatott a Szentlélek a szívünkre? Milyen érzések támadtak bennünk akkor? Hogyan használta fel a Szentlélek ezt a meggyőződést arra, hogy elősegítse lelki növekedésünket?

A MEGTÉRÉS ÉS A SZENTLÉLEK

„Péter pedig monda nékik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztusnak nevében a bűnöknek bocsánatjára; és veszite a Szentlélek ajándékát” (ApCsel 2:38).

Péter megígérte a Szentlélek ajándékát azoknak, akik megtérnek és megkeresztelkednek, de tudjuk, hogy csak a Szentlélek hatására történhet a megtérés. Ebből is láthatjuk, milyen rendkívül fontos a Lélek munkája az ember és a Teremtő kapcsolatának minden szakaszában. A teológusok ezt nevezik „*általános kegyelemnek*”.

A megtérés a gondolkodásmód és az élet megváltozását jelenti. Úgy a görögben, mint a héberben a *megtérésnek* fordított szó magában hordozza a változás szükségességét; különösen a gondolkodásmód és az útirány változását. A megtérő ember elismeri, hogy tévedett, és nem csak elszomorodik, hanem változtatni is akar, az élet Forrásához, az erkölcsi értelemhez fordul. A megtérés, az őszinte megtérés (2Kor 7:10) ékes bizonyítéka annak, hogy valaki részesült a Szentlélek keresztségében.

Olvassuk el Róm 2:4; Jn 15:26; 16:13–14 verseit! Mennyiben segítenek ezek a szövegek megérteni a Szentlélek szerepét a megtérésben?

A Szentlélek Krisztus képviselője itt a földön. Az ember csak akkor győződik meg és jut igazi megtérésre, ha a Lélek nyilatkoztatja ki az igazságot Krisztusról. Csak a Lélek ereje készíthet arra, hogy tudatosan eldöntsük: lemondunk addigi bűnös életünkről, és engedelmessé válunk az Úrnak. A Szentlélek, megjelölve Isten szeretetét, tanít bennünket, és az egyetlen helyes motivációt adja, amely Isten szolgálatára készít bennünket: hálás szívhez jutunk, amely szeretettel válaszol Isten kezdeményező szeretetére. (1Jn 4:10).

Az Isten iránti őszinte szeretetet nem lehet kikényszeríteni. A Lélek jön, és megérint, mi pedig szabadon döntünk, meghajlunk-e meggyőző ereje előtt, vagy ellene állunk. Végtére is miénk, csakis a miénk a döntés.

Hogyan tapasztaltuk a megtérés élményét? Mit éreztünk, amikor meggyőződésre jutottunk? Mit tettünk akkor rögtön? Mi volt a végső választásunk? Milyen változások történtek az életünkben?

AZ ENGEDELMESSÉG ÉS A SZENTLÉLEK

Olvassuk el ismét ApCsel 2:37-et! Hogyan fogadták a zsidók Péter szavait? Hasonlítsuk össze a válaszukat Saul válaszával (ApCsel 9:5–6)! Mi bizonyította az említett esetekben, hogy megtérésük őszinte volt?

„És mi vagyunk néki bizonyosságai ezen beszédek felől, és a Szentlélek is, kit Isten adott azoknak, akik néki engednek” (ApCsel 5:32). Amint ebből a szövegből is kitűnik, a Szentlélek befogadásának egyik előfeltétele az engedelmesség. Bármennyire is igaz, hogy hit által üdvözülünk; bármennyire is igaz, hogy a bűn végső következményétől egyedül Krisztus nekünk tulajdonított igazsága menthet meg, nem lehetünk engedetlenek az Úrnak. Isten azért adta a Lelket, hogy megtérésre vezessen, méghozzá olyan megtérésre, amely engedelmességre készítet. Hamisítvány mindaz, amiből ez az elem hiányzik.

Keressük ki a következő szövegeket! Mit árulnak el a Szentlélek és az engedelmesség kapcsolatáról?

ApCsel 16:7 _____

Gal 5:5–6 _____

Gal 5:22–26 _____

1Pt 1:2 _____

Amikor Krisztus a földön élt, arra tanította követőit, hogy engedelmeskedjenek Istennek, a parancsolatok szerint éljék az életüket, szeressék egymást, bocsássanak meg egymásnak, amint Isten is szeret és megbocsát. Balgaság volna azt gondolni, hogy másra buzdítana a Szentlélek, aki Krisztus helyett érkezett hozzánk. Önmagukat áltatják, akik azt hiszik, részesültek a Lélek kerestségében, és ezt pl. azzal akarják bizonyítani, hogy „nyelveken szólnak”, ugyanakkor nem tartják be Isten parancsolatait. A Lélek általi élet legékebb bizonyítéka, ha a tetteinkben megnyilvánul az Istenbe vetett hit és az engedelmesség.

A HIT ÉS A SZENTLÉLEK

Amint tegnap is láttuk, aki meghajol a Szentlélek befolyása előtt, az eljut oda, amit Pál „a hitben való engedelmesség”-nek (Róm 16:26) nevez. Mivel a Krisztusban üdvösségre jutók engedelmeskednek, és mivel az üdvösség elválaszthatatlan az engedelmességtől, könnyen előfordulhat, hogy egyesek összekeverik az üdvösség eredményét (engedelmesség) az üdvösségre jutás eszközével (Krisztusba vetett hit). Éppen ez volt a galáciabeliek problémája is.

Olvassuk el Gal 3:1–11 verseit! Milyen kérdéssel foglalkozik itt Pál? Milyen aggodalmát fejezi ki a galáciabelieknek? Figyeljük meg különösen azt, hogy milyen szerepet tulajdonít a Szentléleknek ezekben a szövegekben!

A Szentlélek vezeti el az embereket „minden igazságra” (Jn 16:13). Természetesen Krisztus, méghozzá a megfeszített Krisztus áll minden igazság közepontjában (1Kor 2:2). Minden igazság között a legnagyobb és a legfontosabb, hogy Jézus Krisztus meghalt a világ bűneiért, a Golgotán minden ember bűnéért elegendő váltságot fizetett, és ezért hit által bárki bocsánatot nyerhet, tökéletesen állhat meg Isten előtt. Ennek az igazságnak központi tétele, hogy nincs olyan cselekedet, még a törvény betartása sem, amellyel az ember engesztelést szerezhetne saját bűneiért, amely által bűnbocsánatot nyerhetne (Róm 3:20; Gal 2:16). A bűnbocsánat és az engesztelés csak Jézus tette által lehetséges és válik hatékonnyá a hívők életében, azokéban, akik ezt hittel kérik (Gal 3:5–6). Hasonlóképpen a Szentlélek, aki az engedelmesség felé vezet, nem más, mint aki segít, hogy a hit általi megigazulás nagyszerű igazságát megérthessük. Nyilvánvaló, hogy a galáciabeliek kezdtek szem elől téveszteni ezt a nagyszerű igazságot.

Figyeljük meg azt is, hogy milyen rendkívül fontos szerepet tulajdonít itt Pál a Szentléleknek (Gal 3:2–5)! A Szentlélek eljövételét az emberek hitével és nem a törvény cselekedeteivel hozza kapcsolatba.

A törvényeskedés milyen rejtett csapdáiba eshetünk bele igen könnyen? Hogyan tarthatjuk távol magunkat ezektől a csapdától?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Az apostolok története*, 26–30; 32–33. old. *Pátriárkák és próféták*, 239–242; 244–245; 588–590; 2Mózes 14.

„Engedjétek, hogy Krisztus munkálkodjon Szentlelke által, és felébresszen, mintha a halálból keltene fel, gondolataitokat is magával ragadva. Engedjétek, hogy minden képességeket munkába állítsa. Olyan adottságokkal teremtett, amelyekkel jobban dicsőíthetitek és magasztalhatjátok nevét. Szenteljétek magatokat neki, és akkor mindenki, aki csak kapcsolatba kerül veletek, láthatja, hogy Istentől kapjátok az erőt, és legjobb képességeiteket Isten szolgálatába állítjátok. Azok a képességek, amelyekkel korábban önös érdekeiteket és értéktelen elvek ügyét szolgáltátok, amelyekkel egykor igaznak nem mondható célokat szolgáltátok, Jézus Krisztus foglyaivá lesznek, és Isten akaratába simulnak bele” (Ellen G. White: *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, 396. old.).

„Szükségünk van a Szentlélek keresztségére” (Ellen G. White: *Evangelism*, 66. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljük meg a keddi rész utolsó kérdésére adott választ! Mit tanulhatunk egymás válaszaiból?
2. Olvassa el együtt a csoport Lk 11:11–13 verseit, majd beszéljünk arról, milyen érzés volt ajándékot adni egy számunkra fontos személynek, és tudni, hogy örömmel fogadja majd! Milyen érzést vált ez ki az ajándékozóból? Mi készítetett az ajándékozásra? Mit használt az ajándék annak, aki kapta? Mit tanulhatunk a Szentlélek ígretéről ezen gondolatok fényében?
3. A szombatiskolai csoport összeállíthat egy előadást a Szentlélek keresztsége témakörben. Találjunk alkalmat arra, hogy elmondjuk a gyülekezetnek, mit állítottunk össze! Készüljünk fel arra is, hogy a gyülekezet tagjai esetleg kérdéseket tesznek fel, álljunk készen a válaszára!

A gondoskodó Isten

„Az Úr megfizet nékem igazságom szerint, kezeimnek tisztasága szerint fizet meg nékem” (Zsolt 18:21).

2000 novemberében gyülekezetünkben elhangzott egy felhívás. Az ukrainai árvízkárosultak részére adományra lenne szükség. Aki tud, segítsen! Ekkor azonnal kettő kérdés fogalmazódott meg bennem. Vajon odaadjam-e a téli csizmámra gyűjtött pénzt, amelyet szerény nyugdíjamból gyűjtöttem össze? A következő gondolatom az Úrnál időzött. Tettem fel a kérdést: Uram, jó ez a kopott lábbeli a te házádba járni? Többször nem foglalkoztam a kérdéssel.

Jött a hétfő, és vittem a pénzt a postára. A régi csizmámban ünnepeltem továbbra is a szombatot. Az Úrnak legyen hála, mert sok szombaton léptem be vele a gyülekezeti terembe.

Az Úrnak azonban „nem felelt meg” az én kopott lábbelim. Bebizonyította azzal, hogy testvéreken keresztül küldött nekem csomagot külföldről. Felöltöztettek tetőtől talpig. Nagyon megörültem a csomag tartalmának. Új csizma, pontosan a méretem, papucs, mamusz, harisnya, zokni, télikabát, sál, pulóver és még más apróságokat szedtem ki a csomagból. Örömeimet sírva köszöntem meg az Úrnak, áldva az Ő szent nevét.

Kérdem én: Honnan tudták a messzi testvérek, hogy milyen a méretem? Hisz nem ismerjük egymást. Tudom, hogy az Úr keze működött közre. Legyen Övé a dicsőség!

Az ajándékok kedvelt ruhadarabjaimmá váltak. Még ma is szeretettel hordom ezeket szombatunként.

A leszűrt tanulság a Bibliában olvasható Jób 34:21-ben: „Mert ő szemmel tartja mindenkinek útját, és minden lépését jól látja.”

H. L.-né

A Lélek ajándékai

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 28:19–20; Márk 16:15; Róma 12:6–8; 1Korintus 12:7–25; Efézus 4:11

„A lelki ajándékokra nézve pedig nem akarom, atyámfiaink, hogy tudatlanok legyetek.” „A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek” (1Kor 12:1, 4).

Az Újszövetség úgy említi a lelki ajándékokat, mint Krisztustól kapott biztosítékokat, amelyekhez a Lélek által juthatunk hozzá. A Lélek ugyan egy, mégis számos ajándéka vagy megnyilvánulási formája van, amelyek különbözőek. A kegyelmi ajándékokról (*charismata*) főleg három szakaszban olvashatunk: Róm 12:4–8; 1Kor 12–14 és Ef 4:7–13. Valószínűleg még ezekből a példákból együttvéve sem láthatjuk a teljes képet, inkább csak példázák, hogy miféle ajándékokat kaphatunk. Jézus még mennybemenetele előtt ígérte meg az ajándékokat (Ef 4:8, 11).

Az egyházban egyetlen ember sem remélheti, hogy megkaphatja a Lélek minden ajándékát. Arra se számítsanak a tagok, hogy mindenki ugyanazt kapja. Az Újszövetség az emberi testhez hasonlítja az egyházat, amely jó példa a Lélek tevékenységére. E hasonlat szerint a test különböző tagjai különféle feladatokat látnak el, ám mind a közös cél eléréséért fáradoznak.

Ezen a héten megvizsgálunk néhányat az ajándékok közül, és megnézzük, hogyan figyelhetünk fel rájuk a gyülekezetben.

AZ EGYHÁZ KRISZTUS TESTE

Olvassuk el 1Kor 12:7–25 verseit, majd válaszoljunk a következő kérdésekre:

1. Miért adta Isten a Szentlelket az egyháznak?

2. Mi az, amit Pál itt a legfontosabbnak tart?

3. Mi a Szentlélek szerepe Pál szavai szerint?

4. Mit akart kiemelni Pál, amikor az emberi test hasonlatával utalt a Léleknek az egyházban végzett munkájára?

A Lélek által újjászülettünk, és Krisztus testének tagjaivá lettünk. Azután az alámerítéses keresztség szertartásával csatlakoztunk egy helyi gyülekezethez. Ám Krisztus testének, azaz az egyháznak a tagjai nem hasonlítanak jobban egymásra, mint testünk különböző részei. Nagyon fontos, hogy ne akarjunk senkit mások hasonmásává formálni! Fogadjuk inkább örömmel, hogy ki-kik eltérő ajándékot kapott!

Amint tehát a különböző szervek egyazon testnek a tagjai, és határozott célt szolgálnak, a gyülekezet, amelyhez csatlakoztunk, sem lehet teljes, azaz nem alkothat egységes testet különböző tagok nélkül. Mint az emberi testnek, a gyülekezetnek is szüksége van a különböző tagokra. Fontos, hogy ki-kik mást és mást tudjon elvégezni.

Ugyanakkor az eltérés nem vezethet megosztottsághoz. Amint Pál hasonlata is mutatja, a test tagjai különböznek egymástól, másként néznek ki, és eltérő módon működnek, de mind egységesen a közös cél elérését szolgálják. A nagy egésszel kell kapcsolatban állnia minden feladatnak, amit a sokféle adománnyal rendelkező, különböző emberek végeznek a Mesterért.

Tapasztalatunk szerint mi lehet a köztünk lévő egyenetlenség legfőbb oka? Az, hogy mindannyian mások vagyunk, és ajándékaink is eltérnek egymástól, vagy inkább valami más? Mi lehet a probléma igazi oka?

BÖLCSESSÉG ÉS TUDOMÁNY

„Némelyiknek ugyanis bölcsességnek beszéde adatik a Lélek által; másoknak pedig tudománynak beszéde ugyanazon Lélek szerint; egyiknek hit ugyanazon Lélek által” (1Kor 12:8–9).

Milyen érdekes, hogy az iménti szöveg szerint a „bölcsességnek beszéde” és a „tudománynak beszéde” is a Lélek ajándéka. Általában azt gondoljuk, hogy ezeket az ember tanulással és/vagy munkája, fáradozása során szerezhetheti meg. Ám a két nézet nem áll egymással ellentétben. Vannak, akik tudnak olvasni, tanulnak is, de úgy élik az életüket, hogy nem tesznek szert igazi „tudományra” vagy „bölcsességre” a Biblia szerinti értelemben (Péld 1:7; 9:10). Csakis a Szentlélektől nyerhetünk igazi bölcsességet és tudományt.

2Tim 3:7 alapján mit mondhatunk, miért van szükségünk a Szentlélekre ahhoz, hogy a Biblia szerinti bölcsességet és ismeretet megszerezzük?

Rendkívül szomorú, mégis igaz, hogy a történelem során voltak olyan híres teológusok, a Biblia úgynevezett tudósai, akik nem hitték el a Bibliában rejlő igazságokat. Lehet, hogy a héber és a görög nyelv hírneves tudorainak tekintette őket a világ, talán a Biblia történelmét senki nem ismerte jobban náluk, de észre sem vették a lelki bölcsességet és Isten ismeretét, amelyekre éppen ezekben a szövegekben találhattak volna. Milyen kár!

Olvassuk el 1Kor 2:5–7-et! Mi az a bölcsesség, amire itt Pál utal? Miért van szükségünk a Lélekre ahhoz, hogy megismerhessük?

Nézzük meg, hogyan állítja Pál egymással szembe a különféle ismereteket és a bölcsességet, és azt is, hogy Isten erejét állítja a világi bölcsességgel szembe! Isten bölcsessége erőt és valóságos változást hoz az életünkbe, nem csupán ismeretekre és ígéretekre korlátozódik. Életet megváltoztató erő, amely csak a Szentléleknek bennünk végzett munkája nyomán tapasztalható. Minden világi tudomány és ismeret összessége sem ér fel vele.

Milyen ismeret változtatta meg az életünket? Mely tudomány nem volt képes erre? Mit tanulhatunk a saját válaszunkból?

CSODÁK ÉS GYÓGYÍTÁSOK

A Lélek ajándékai egészen Jézus visszajöveteléig megmaradnak az egyházban. Ide tartozik a gyógyítás ajándéka is épp úgy, mint a csodatétel (1Kor 12:8–10). Mégsem tartjuk helyénvalónak, ha egy keresztyén az orvosi segítséget elutasítva azt várja, hogy csoda által Isten gyógyítsa meg a beteget, és a beteg ne tegyen semmit állapota javulásáért.

Isten nem tesz csodát feleslegesen, vagy csupán az érdeklődés felkeltése miatt. „Amit emberi erő megtehet, azt nem isteni erő hivatott megtenni” (Elen G. White: *Jézus élete*, 450. old.).

1Kor 12:10-ben szó van „csodatévő erőknél munkái”-ról. Hogyan értjük meg, mit jelent ez?

Valaki egyszer azt mondta, hogy a csodákat általában azért tartjuk csodának, mert olyan ritkán fordulnak elő. Ha pl. a nap ezerévente egyszer kelne fel, a jelenség szemtanúi azt hinnék, hogy csodát láttak. Mi, akik nap mint nap láthatjuk a virradatot, megszokott dolognak tekintjük, pedig valójában „csodálatos”. Tegyük fel, valaki még soha életében nem látott mobiltelefont, vajon nem tartaná csodának, hogy a kis készülékből hallja a hangot?

Milyen „hétköznapi” dolgokat lehet még bizonyos körülmények között „csodának” tekinteni? Mit tanulhatunk ebből, ami segítségünkre lehet a csodák természetének megértésében?

A „csodák” kétségkívül erősíthetik hitünket, azonban a kizárólag csodákra épülő hit egyáltalán nem tekinthető valósnak (Lk 16:31). Vannak talán közöttünk, akik láttak olyasmit, amit bizvást nevezhetnénk „csodának”, mások számára pedig a legnagyobb „csoda” az a változás, amit az életükben munkálkodó isteni erő vitt végbe. Isteni bölcsességéből a Szentlélek ugyan tehet csodákat (Mt 12:28), amikor csak jónak látja, ám a „csoda” semmivel nem bizonyítja jobban Isten munkálkodását, mint amennyire a hiánya mutatná azt, hogy Isten esetleg elhagyott.

Milyen csodákat vitt végbe Isten az életünkben?

PRÓFÉTÁLÁS ÉS KORMÁNYZÁS

Olvassuk el Róm 12:6–8; 1Kor 12:10, 28; és Ef 4:11 verseit! Melyik ajándékot említi mind a három szakasz?

A próféta Isten szóvivője, mondhatnánk mai kifejezéssel. Még azután is, hogy az ókori Izrael királyság lett, a próféta kapta Isten üzenetét, amit közölnie kellett a királlyal. Tudatta Isten szavát a néppel, és közvetítette az emberek kérését Istenhez. Az üzenet tartalma nem feltétlenül volt profetikus, lehetett bármi, amit Isten akkor népével közölni kívánt, akár a múlt, akár a jelenre vagy a jövőre vonatkozóan. Isten mai egyházának is szüksége van Isten útmutatására, mint a régmúlt időkben. Elsősorban a próféta az, aki által ez az útmutatás eljut hozzánk.

Kik kapnak még útmutatást Istentől a próféta mellett? Mire van szükség az egyházban ahhoz, hogy eredményesen végrehajtsák a közölt isteni terveket (1Kor 12:28)?

Az új protestáns fordításban a „kormányok” helyett itt „vezetés” szerepel. Istené az evangélium munkája, mégis szükség van emberekre, akik irányítják a művet, Isten vezetésével.

Mi bizonyítja az apostoli egyházban történtek közül, hogy Isten a szervezett egyházban választott eszközei által munkálkodik (ApCsel 9:10–17; 13:1–3)?

„Az a körülmény, amelyben Pálnak és Barnabásnak a Szentlélek által a szolgálat meghatározott ágára történő kiválasztása megtörtént, világosan mutatja, hogy az Úr a szervezett egyházban kijelölt képviselői által munkálkodik. Amikor maga az Üdvözítő néhány évvel előbb kinyilatkoztatta Pálnak Isten szándékát személyét illetően, Pál azonnal összekötetésbe került a Damaszkuszban újonnan szervezett gyülekezet tagjaival... És most, hogy az egykor adott isteni megbízatást teljesen végrehajtsák, a Szentlélek ismét bizonyosságot tett Pálról mint választott edényről, hogy elvigye a pogányoknak az evangéliumot, ezért megbízta a gyülekezetet az ő és munkatársai felszentelésével” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 108–109. old.).

Miért helyezte Isten földi műve irányításának terhére egyházára és nem csupán egyes emberekre?

NYELVEK NEMEI

„A nyelvek ajándékának éppúgy, mint ahogy a prófétálásnak és a csodatételnek is, létezik hamis formája. A pünkösöd napján eredetileg adott ajándék a beszélt nyelveken való tökéletes kommunikációt jelentette. Az egyetlen emberi nyelvhez sem tartozó, értelmetlen hangok kiejtése nem az eredeti ajándék elferdítése, inkább hamisítványa” (*The SDA Bible Commentary*, 12. köt. 619. old.).

Amint a korábbi tanulmányban is megállapítottuk, az itt említett „nyelvek nemei” kifejezés idegen nyelvekre utal, mert minden kétséget kizáróan pünkösdkor, és még a későbbi feljegyzett esetekben is így nyilvánult meg az ajándék (lásd: ApCsel 2; 10:44–46; 11:15; 19:6).

Miért volt a nyelvek adománya olyan fontos az őskeresztény egyházban (Mt 28:19–20; Mk 16:15; Róm 1:8)?

A korai egyházban szükség volt a nyelvek ajándékára, azaz arra, hogy jól tudjanak beszélni más nyelveken. Az evangéliumnak az egész világra el kellett jutnia. Jézus mennybemenetele után pedig a legtöbb keresztény nem beszélt idegen nyelveken.

Ki volt az, aki mindenki másnál többször élt a nyelvek adományával (1Kor 14:18)? Szavaival mire utalhatott?

A pogányok apostolaként Pálnak gyakran kellett az anyanyelvén kívül, Jézus és az apostolok idejében a zsidók által beszélt arám nyelv mellett, más nyelveken is beszélnie. Korintus hatalmas tengeri kikötőváros és kereskedelmi központ volt, ahol megfordultak a Római Birodalom különböző területeiről érkező emberek. Úgy tűnik, hogy a korintusi gyülekezet egyes tagjai azzal akartak kitűnni, hogy olyan nyelveken beszéltek, amelyeket a gyülekezet többi tagja nem értett. Pál intette őket, hogy ezt ne tegyék, hacsak nem fordítja le valaki szavaikat, hiszen a gyülekezetben mindez, a szónokot kivéve, senkinek sem válik hasznára (lásd: 1Kor 14:4).

Milyen hamis formáival találkoztunk már, vagy hallottunk, a nyelvek ajándékának? Milyen következtetést vonhatunk le ebből, ami a segítségünkre lehet más hamisítványokkal szemben, amelyekkel találkozhatunk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Krisztus példázatai* című könyvéből Az elrejtett kincs című fejezetből 70–73. old.; *A nagy küzdelem* című könyvből: 555–556. old.; *Az apostolok története* című könyvből: 107–110. old.

„Pál azt tanította, hogy az ajándékokban – beleértve a prófétálást, a tanítást, az apostolságot, az igehirdetést, a nyelvek adományát és a csodatételt is – a különböző rendű és rangú keresztények egyaránt részesülnek. A Korintusiakhoz írott leveléből egyértelműen kitűnik, hogy voltak, akik helytelenül éltek ezekkel az ajándékokkal; különösen a nyelvek adományával.

Bizonyos körökben nagy jelentőséget tulajdonítanak a nyelveken szólásnak, az Újszövetségből azonban világosan kiderül, hogy az egyház megfelelő működése szempontjából más ajándékok sokkal fontosabbak. Pál a próféta ajándékát nevezi a leginkább kívánatosnak...” (*SDA Bible Commentary*, 12. köt. 610. old.).

„A zsidók szinte minden nép között szétszórva éltek, más és más nyelveken beszéltek... A különféle nyelvek nagy akadályt jelentettek Isten szolgálóinak, akik munkájukat végezve a Krisztusról szóló tant akarták eljuttatni »a földnek mind végső határáig«. Az emberek szemében az bizonyította a legjobban Krisztus bizonyítványainak a szavait, hogy Isten ilyen csodálatos módon adta meg azt, amivel az apostolok nem rendelkeztek” (Ellen G. White: *A megváltás története*, 242–243. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljük meg a keddi rész utolsó kérdésére adott válaszunkat! Mit nevezünk csodának? Hogyan hat hitünkre a csodák valósága? Mi a veszélye annak, ha valaki csak a csodákra alapozza hitét?
2. Beszéljünk Ellen G. White szolgálatáról és a próféta ajándékáról! Mit tudhatunk meg ennek az ajándéknak a segítségével arról, hogy általánosságban véve mi az ajándékok célja az egyházban?
3. Beszéljünk a csoport tagjainak lelki ajándékairól! Hogyan segíthetünk egymásnak megbizonyosodni arról, hogy ki milyen ajándékot kapott? Mivel lehetünk egymás segítségére az ajándékok hasznosításában?

EZ ITT A TE TAPASZTALATOD HELYE!

Amennyiben úgy gondold,
hogy közkinccsé szeretnéd tenni, hogy mit éltél át Istennel,
kérjük írd le röviden, és küldd el a Kiadó címére,
hogy a Szombatiskolában megoszthassuk másokkal!

Címünk:
Élet és Egészség Könyvkiadó Kft.
1171 Budapest, Borsfa u. 55.
Fax: 06-1/253-0677
E-mail: eek@eek.hu

A Lélek gyümölcse

E HETI TANULMÁNYUNK: Ésaías 53:3; János 3:16; 15:13; Róma 5:5; 1Korintus 13; Efézus 2:8; Filippi 4:11–13; 1János 3:16; 4:8

„A Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Az ilyenek ellen nincs törvény” (Gal 5:22–23).

Üdvösségünk egyedüli biztosítója, amit kétezer éve Krisztus tett értünk a kereszten. Amint Péter fogalmazott: „Sőt inkább az Úr Jézus Krisztus kegyelme által hisszük, hogy megtartatunk, miképen azok is” (ApCsel 15:11). „Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék” (Ef 2:8–9). Ellen G. White pedig ezt írta: „Nincs olyan pont, amellyel komolyabban kellene foglalkozni, gyakrabban kellene megismételni vagy határozottabban kellene mindenkinek a szívébe vésni, mint azt, hogy a bűnös ember az égvilágon semmilyen érdemet nem szerezhet magának még a legnagyobb tetteivel sem. Az üdvösséget egyedül Jézus Krisztusba vetett hitünk által nyerhetjük el” (Ellen G. White: *Faith and Works*, 19. old.).

Az üdvösség ígését Jézus által elnyert keresztyén nem élhet anélkül, hogy a Lélek gyümölcse meg ne teremjen benne (Mt 12:33) – ami nap mint nap azt mutatja be az életünkben, amit Krisztus értünk tett. Hirdethetünk minden szent igazságot, de csak az életünkben megmutatkozó gyümölcsök képesek bebizonyítani, hogy Krisztusban vagyunk.

A héten azt vizsgáljuk, milyen gyümölcsök ezek, és mit jelentenek az életünkben.

SZERETET

„A reménység pedig nem szégyenít meg; mert az Istennek szerelme kitöltetett a mi szívünkbe a Szentlélek által, ki adatott nekünk” (Róm 5:5).

Vajon miért említette Pál elsőként Gal 5:22-ben a szeretetet a „lélek gyümölcsei” sorában (lásd még: 1Kor 13)?

A mérsékelt égövi területeken élő fák tavasszal kihajtanak, amint az életnedv megindul a törzsükben, és eljut az ágakhoz, rügyekhez. A keresztyén is, akiben a Szentlélek lakozik, megtermi a Lélek gyümölcset, a szeretetet.

Jézus Isten. Nem létezhet élet Isten nélkül, és sem szeretet, sem semmi jó nem lehet Istentől függetlenül. Aki vágyik rá, hogy isteni szeretet töltse be és hassa át a tetteit, ezt egyedül Istentől várhatja. Nincs más forrás. Honnan is kaphatnánk szeretetet, ha nem odafentről? Képesek volnának a pusztán fehérjéből, szénből, vízből vagy csak atomokból és molekulákból álló lények a szeretet kifejezésére? Hogyan szerethetnének ezek az alkotóelemek, bármilyen pontossággal is legyenek összeszerkesztve? Akármilyen nagy mester is egy festő, veheti a lehető legtökéletesebb festéket és vásznat, az ember által festett virág nem kelhet életre, nem mehet végbe benne fotoszintézis, nem hozhat magot. A szén, a víz és a fehérje önmagában és önmagától nem kelhet életre, és egyáltalán nem képes a szeretetre. A szeretet csak olyan forrásból származhat, amely önmagában és önmagától ismeri a szeretetet, és tovább is tudja azt adni. Természetesen Isten ez a forrás (lásd: 1Jn 4:8).

Egy lényeges kérdésre azonban meg kell találnunk a választ: Mit értünk „szeretet” alatt? A szót már olyan széles körben használjuk, annyira elcsépeletté vált, hogy számos dologra és érzésre is utalunk vele, amely nem írható le a kifejezéssel. A Szentírásban azonban találunk olyan verseket, amelyek segítenek megérteni a szeretetnek mint a Lélek gyümölcseinek bibliai jelentését.

Olvassuk el Jn 3:16; 15:13 és 1Jn 3:16 verseit! Mi az a fontos tényező, amely segít megismerni a szeretet természetét olyan értelemben, ahogy a Szentírás használja? Hogyan világít rá ez a gondolat arra, hogy a Szentlélektől származik „az Istennek szerelme”, amely kitöltetett a szívünkbe (Róm 5:5)?

ÖRÖM ÉS BÉKESSÉG

Könnyű félreérteni azt a gondolatot, hogy az öröm és a békeség a Szentlélek gyümölcse (Gal 5:22–23). Világunk bűnös, mi is bűnös emberek vagyunk, mindannyian szenvedünk a bűn következményei – betegség, vesztesség, elválás, félelem, aggodalom, bizonytalanság – miatt, és még folytathatnánk a sort. A keresztyének sem mentesülnek a fájdalmas küzdelmekről, amelyek a bűnös világban gyötrik az embereket. Jézus szenvedett, és mi is szenvedünk.

Mivel azonban keresztyének vagyunk, velünk valaminek mégis másként kell lennie. Sokan úgy gondolják, hogy a fájdalmat és a szenvedést a természet céltalan, vak erői okozzák, esetleg balszerencse, netalán gonosz lelkek haragja. Nekünk azonban napról napra abban a tudatban kell élnünk, hogy élő Istent szolgálunk, aki szeretetben is gazdag. Jól ismeri a helyzetünket, szeret, törődik velünk, számon tartja gondjainkat. Földi élete idején Őt sem kerülte el a baj (Ésa 53:3; Mk 15:15; Jn 11:35; Zsid 4:15; 1Pt 4:1). Ezért lehetünk biztosak benne: történjék bármi, ha hűségesek maradunk hozzá, még ha hibákat követünk is el, fogyatkozásaink is vannak, Isten akkor is szeret, és megígérte, hogy mindvégig velünk marad. Azt is mondta, hogy az örökkévalóságot mennyei boldogságban tölthetjük majd el. Ha ezt megértjük, olyan örömet és békeséget lelünk, amely által el tudunk viselni bármilyen nehéz helyzetet, amibe belekerülünk.

De ne feledjük, az öröm és békeség mint a Lélek gyümölcse nem azt jelenti, hogy állandóan boldogságot érzünk. Az ad örömet és békét – még akkor is, ha éppen nem érzünk boldogságot, vagy ha a körülményeink nem mondhatóak rózsásnak –, hogy tudjuk: Isten mellettünk áll, és igéri, történjék bármi, semmiképp nem hagy el.

Mit mondhatunk a következő szövegek alapján, miért legyen mindig öröm és béke – ha nem is mindig boldogság – a keresztyén életében, függetlenül az adott körülményektől? Mt 6:31–32; Róm 8:28; Fil 4:11–13; 1Jn 4:8; Jel 21:4

Gondolkozzunk el az előző szövegeken (és más, idevágó igéken)! Ha ismerőseink közül valaki éppen nehézségekkel küzd, beszéljünk vele az ígéretekről!

BÉKETŰRÉS

A Galáciabeliekhez írt levél 5. fejezetének felsorolása szerint a Lélek soron következő gyümölcse a béketűrés. Eredeti jelentése: „türelem”, „kitartás”, „állhatatosság”, „szilárdság” és „késedelem a bosszúállásra”.

Milyen értelemben tekinthetjük a „béketűrést” olyan tulajdonságnak, amiben isteni jellemvonás tükröződik (2Móz 34:6; Róm 2:4)?

Mit tudhatunk meg a következő példák által Isten „hosszútűréséről”?

1Móz 15:16 _____

Ésa 5:1–5 _____

Hós 11:8 _____

Jel 2:21 _____

„A béketűrés azt jelenti, hogy elviselünk valamit, sőt sok mindent, még hozzá anélkül, hogy szóval vagy tettel igyekeznénk elégtételt venni magunknak.

A béketűrés azt jelenti, hogy türelemmel elviseljük a bántást, sokat kibírunk. Aki béketűrő, az nem kürtöli szét, amit testvére vétkeiről és tévedéseiről állítólag tud. Igyekszik segíteni és menteni testvérét, mert Krisztus őt is saját vérén váltotta meg... A béketűrés nem azt jelenti, hogy az ember rosszkedvű, szomorú, keserű, keményszívű, éppen ellenkezőleg!” (Ellen G. White: *My Life Today*, 52. old.)

Béketűrésünk, legalábbis részben, abból ered, hogy tudjuk, milyen türelmes velünk az Isten. Mi lenne, ha Ő is úgy bána az emberekkel, mint ahogy gyakran egymással bánunk? Szerencsére Isten nem így viszonyul hozzánk. Hibáink ellenére türelmes, ezért legyünk mi is türelmesek másokkal! Ha a tükörbe nézve valós színben látjuk magunkat, és tudjuk, hogy Isten szeret és elvisel annak ellenére, amit a tükörben látunk, akkor talán bennünk is jobban megmutatkozik a béketűrés gyümölcse.

Persze önmagunkban és önmagunktól erre képtelenek lennénk, csak akkor válhatunk ilyenné, ha meghajtjuk akaratumat Isten előtt, ha a kereszt áll figyelmünk középpontjában, és mindaz, amit a kereszt jelent Isten irántunk tanúsított hosszútűrésével kapcsolatban. Ekkor a mi életünkben is megjelenik ez a gyümölcs.

Mennyire voltunk béketűrők mostanában, amikor dühített valaki, akit „nehéz szeretni”? Milyen változás kell ahhoz, hogy úgy tudjunk másokkal bánni, ahogy Krisztus bánik velünk?

SZÍVESSÉG, JÓSÁG

Mit jelent a „szívesség” és a „jóság”? Milyen az az ember, akiben megvan a Léleknek ez a két gyümölcse?

Az is érdekes (ha eddig még nem figyeltünk volna fel rá), hogy a Lélek gyümölcsei mind Jézus jellemének bizonyos vonásait tükrözik. Tekintsük át újra, amit eddig a Lélek gyümölcseiről elmondtunk: az adott tulajdonságok minden esetben megtalálhatóak Jézusban. Amikor tehát Krisztusra nézünk, a szívesség és jóság lehető legnagyyszerűbb példáját láthatjuk, hiszen tökéletesen megmutatkoznak ezek a tulajdonságok Jézusban, aki Isten. Így tehát minél inkább megteremjük a Lélek gyümölcseit, annál inkább hasonlítunk Jézusra.

Keressünk az evangéliumokból példát arra, amikor kifejezetten Jézus „szívessége”, ill. „jósága” mutatkozott meg! Mit tanulhatunk ezekből az esetekből?

Jóság _____

Szívesség _____

Ha példának vesszük Jézus pusztai böjtölésének történetét (Mt 4:1–11), abban is láthatjuk jóságát, hogy mások javát kereste, ezért megtagadta az ételt önmagától. Vagy amikor a szamaritánus asszonnyal beszélgetett (Jn 4:5–42), majd pedig a házasságtörő asszony esete (Jn 8:3–11) is példázta: a szelídséghez hozzátartozik, hogy udvariasan, tisztelettel bánunk az emberekkel, még akkor is, ha helytelenül cselekedtek.

Gondoljunk újból a kiválasztott történetekre! Mit mondhatunk ezekből kiindulva, min kellene változtatni az életünkben?

A HIT

Olvassuk el Ef 2:8-at! Honnan származik a hit e szöveg szerint?

A „hitnek” és „bizalomnak” fordított szavak ugyanabból a görög szóból erednek. Érthető is, hiszen először hinni kell valamiben, hogy bízni is tudjunk benne. Lehetséges sok pénzt keresni olyan munkával is, amit ki nem állhatunk, vagy meggyógyíthat olyan orvos is, akiben nem bízunk, de nem hihetünk olyan istenben, akiben nem bízunk. A hit és a bizalom egymástól elválaszthatatlan.

Ennek ellenére mégsem ugyanaz a hit, mint a bizalom. A „hit” jelenthet „bizalmat”, de a „bizalom” nem jelent magától értetődően „hitet” is. A Szentírás óva int attól, hogy összekeverjük a kettőt.

Olvassuk el Jak 2:19-et! Hogyan világít rá a vers a két fogalom közötti különbségre?

Jak 2:20 segít megtalálni a választ arra, hogy mire is gondolt az apostol a 19. versben. A bibliai hit és a cselekedetek úgy viszonyulnak egymáshoz, mint az élet és a lélegzet: az egyik magától értetődően kapcsolódik a másikhoz. Ha az ember azt mondja, hogy hisz, de ez nem készíti arra, hogy meghajoljon Isten akarata előtt, akkor nem őszinte a hite, inkább csak hamisítvány, ami Sátólól ered. Az élő vagy üdvözítő hit nem lehet pusztán elméleti, hanem mindig tapasztalati, és tetteket vált ki. Jakab egyértelműen fogalmazott: „A hit cselekedetek nélkül megholt” (20. vers).

A hit ajándék, a Lélek gyümölcse (Gal 5:22), de nem természetfölötti módon ruházza ránk Isten, miközben mi vidáman éljük az életünket. Csak úgy tarthatjuk meg, ha naponta erősítjük Isten iránti szeretetből, és azért, mert tudjuk, mit tett értünk az Úr. Ha nem ápoljuk, tápláljuk, védjük és erősítjük hitünket, pusztá elgondolássá silányul, ami végül még hitetlenségbe is fordulhat. Tele van a világ olyan emberekkel, akik valamikor buzgón hittek, mára azonban már semmiben sem tudnak hinni. „Vigyázzatok atyámfiai, hogy valaha ne legyen bármelyikötöknek hitetlen gonosz szíve, hogy az élő Isten-től elszakadjon” (Zsid 3:12).

Mitől erősödik, és mitől gyengül a hitünk? Gondolkozzunk el azon, hogy a válaszukból mi következik!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: 1Korintus 13; Ellen G. White: *Jézushoz vezető út* című könyvének Isten szeretete az emberek iránt című fejezete, 7–13. old.; *Jézus élete* című könyvéből 247–250; 286–287; 358–364. old.; *Előtted az élet* című könyvéből 251–253. old.; *Gondolatok a Hegyi Beszédről* című könyvének *Kik a boldogok?* című fejezetéből 19–22. old.

A Lélek másik két gyümölcse a szelídség és a mértékletesség: „Mózes volt minden idők legnagyobb embere Isten népének vezetői közül. Isten nagy tiszteletben részesítette, nem az egyiptomi udvarban szerzett tapasztalatai, inkább rendkívüli szelídsége miatt. Szemtől szemben beszélt vele az Úr, mint ahogy az ember barátaival beszél. Ha valaki arra vágyik, hogy Isten megtisztelje, legyen alázatos. Akik Isten művében munkálkodnak, alázatosságban legyenek különbek mindenki másnál. A szelídségről ismert emberről Krisztus azt mondja, hogy meg lehet bízni benne” (Ellen G. White megjegyzései, *SDA Bible Commentary*, 1. köt. 1113. old.).

„Fegyelmezzük és tartsuk kordában értelmi képességeinket. Mindenki képes lehet az önuralomra. Úgy tehetünk szert rá, hogy akaratunkat fenntartás nélkül Isten oldalára állítjuk, Isten akaratát saját akaratunknak tekintve” (Ellen G. White: *Our High Calling*, 219. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljessünk arról, hogy mit is jelent a szeretet! Minden bizonnyal rájövünk, hogy nem könnyű meghatározni a jelentését. Milyen hasonló vonásokat látunk a csoport tagjai által elmondott meghatározásokban? Mit tanulhatunk ezekből?
2. Ismertünk valakit a gyülekezetből, aki már nem jár, és most küzdelmet él át a hitéletében? Ha igen, akkor a szombatiskolai csoport közösen tervezhetne valamit, meglátogathatná, vagy meghívhatná egy beszélgetésre, ebédre stb. Mivel lehetne a segítségére lenni, hogy visszanyerje korábbi hitét?
3. Említsen meg mindenki valakit – nem a Biblia hősei közül –, aki szelídségről és jóságáról volt ismert! Azután nevezzünk meg igazán alázatos embereket is! Mit tanulhatunk tőlük e jellemtulajdonságokról? Mit tehetünk, hogy a mi életünkben is ezek a tulajdonságok mutatkozzanak meg?

Editke

Gyülekezetünk rám bízta a Biblia Levelező Iskola munkáját. Minden héten meglátogattam az intézményeket, rendelőket, ahol megengedték kitenni a BII lapjait. Feltöltöttem időnként a dobozokat új lapokkal, és közben személyes ismeretségbe kerültem az ott dolgozókkal.

Amikor közeledett a karácsony, magammal vittem mindenkinek személy szerint egy-egy könyvet ajándékba, a mi csodálatos könyveinkből. Amikor átnyújtottam a Jézus élete című könyvet, felállt az orvos, és kezét fogott velem, úgy köszönte meg az ajándékot. Volt, aki kérdően nézett rám, és az Úr számára adta a szavakat: Ön doktornő, a testi egészségünkben segít meggyógyulni, ez a csodálatos könyv pedig a lelki egészségünket gyógyítja.

Mindenki részesült a karácsonyi ajándékban, és az egyik nővérke megkért, hogy ha legközelebb jövök, hozzak az egyetemista lányának is ugyanilyen könyvet. Mielőtt átadok egy-egy kiadványt, az első lapjára a Szentírásból vett idézetet szoktam bele írni.

Most is ezt akartam tenni. Igen ám, de kinek írjam? Hogy is hívják az egyetemista kislányt? Az Úrhoz fordultam tanácsért. Letérdeltem az Úr elé, így tártam fel kérdésemet. Hogy hívják a kislányt, akinek küldi velem Isten a Jézus élete című könyvet? Megszólint bennem egy hang: EDITKE!

Nagy örömmel felálltam térdeimről, és beírtam az ajánlást. Elvittem a rendelőbe, kérdeztem az édesanyját, hogy hívják a kislányt, akinek viszi karácsonyra a könyvet. Jött a válasz: EDITKE.

Könnyes lett a szemem az örömtől, hogy az Úr megmondta nekem előre a kislány nevét.

„Aki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálóm is, és aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya” (Jn 12:26).

T. P.-né

A keresztény vezetője

E HETI TANULMÁNYUNK: Lukács 2:25–30; János 14:26; 15:26; 16:12–14; Róma 8:4; 1Korintus 12:10

„De mikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall, és a bekövetkezendőket megjelenti néktek” (Jn 16:13).

Minden igazság között a legfontosabb, hogy Jézus a világ bűneiért halt meg. Mi lehetne hasonló fontosságú ehhez? És mivel ily fontos, Isten nem hagyta, hogy magunkra maradva próbáljuk felismerni azt, kitéve a tévedés lehetőségének. Ezen igazság fontossága miatt ígérte meg, hogy elküldi a Szentlelket, aki elvezet az igazság megértésére. Így végül senki sem mentegetheti magát az ítélet napján.

A Szentlélek Isten ajándéka, akit az elbukott emberiség egészéhez küldtek. Jézus halála nélkül senki sem üdvözülhetett volna; a Lélek vezetése, az általa történő újjászületés és a tőle kapott erő nélkül pedig az egyes emberek nem juthatnának el az üdvösségre. Jézus és a Lélek együtt akarja a törvényszegés pusztaságában tévelygő emberiséget visszavezetni az Atyához. Az Atya terve alapján állítja vissza Jézus és a Szentlélek azt a békét és összhangot, amely Isten és az emberiség között megvolt a bűn kezdete előtt.

Ezen a héten tovább foglalkozunk azzal a rendkívül fontos munkával, amit a Szentlélek az életünkben végez.

VEZETŐNK A SZENTLÉLEK

„Ama vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek” (Jn 14:26).

Amint egy nagykövet országának kormánya nevében nyilatkozik, a Szentlélek is Jézus nevében és erejével szól. Jézus a Lélek által folytatja azt a tanítói szolgálatot, amit földi élete során végzett. „Az Úr Jézus a Szentlélek által cselekszik” (Ellen G. White: *Sons and Daughters of God*, 282. old.).

Mit tesz még a Szentlélek a tanításon kívül (Jn 14:26 – második rész)?

„Egészen addig, amíg Krisztus föl nem emelkedett Atyjához, és a Szentlélek ki nem tölthetett a hívőkre, a tanítványok nem fogták fel teljesen a Megváltó jellemét és küldetését. Miután a Lélek keresztségében részesültek, azután kezdtek felismerni, hogy a dicsőség Ura volt jelen közöttük. Ahogy visszaemlékeztek Krisztus szavaira, elméjük megvilágosodott, megértették a próféciákat és Jézus csodáit... Azelőtt homályosan értett tanításai új kinyilatkoztatásnak tűntek számukra. A Szentírás új könyvvé vált” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 426–427. old.).

Még mit ígért Jézus a Szentlélekkel kapcsolatban (Jn 14:17; Jn 15:26; 16:12–14)?

A Lélek élő, személyes tanítónk. Bibliánkat olvasva, csak a Lélek vezethet el annak igazi értelméhez. Ennek kulcsa, hogy napról napra átadjuk magunkat az Úrnak; és kérjük, hogy tegye képessé szívünket és elménket az igazság befogadására, bármi legyen is, és bárhová vezessen. Ilyen feltételekkel a Lélek valóban vezetni tudja az embert.

Tegyük fel magunknak a kérdést, mennyire vagyunk nyitottak a Lélek tanítására? Hallgatunk rá, vagy inkább mentségeket keresünk, hogy miért is tesszük azt, ami nekünk tetszik?

TEST ÉS LÉLEK

Olvassuk el Róm 8:4-et! Vajon mire gondolt itt Pál? Mit jelent „Lélek szerint” jární? Lásd még: Róm 13:14; Gal 5:22–24.

A keresztény saját választása alapján nem az ösztöneit, hajlamait követi, hanem inkább a Lélek készítésére hallgat. Jézus igazi követője nem tesz semmit anélkül, hogy előbb Isten tanácsát és vezetését ne kérné. „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?” – ezt kérdezi mindig.

Az igaz keresztény nem ragadhat le a pusztá elképzelések vagy elméleti hit területén. Hitünk nem lehet csak elméleti; tapasztalatokat kell szerez-nünk. Ha hallgatunk a Szentlélek készítésére, a hit mennyei gondolkodás-módja tölti be cselekedeteink és magatartásunk földi formáját.

A Szentlélek munkája életünkben a hit csodája, ami azonban nem jön létre magától. Úgy hogy ne kellene keményen megdolgozniuk érte, csak kevesen jutnak el egyik pillanatról a másikra tiszta, megszentelt életre azok közül, akik átadták szívüket Krisztusnak és részesültek a Szentlélek kereszt-ségében. Sokan tévednek ezen a téren. Nem juthatunk üdvösségre saját cse-lekedeteink árán, és a saját erőnkre sem támaszkodhatunk a bűn elleni küz-delemben, ám ez korántsem jelenti azt, hogy nem kell naponta megküzdé-nünk önmagunkkal és a testtel. Nem kerülhetjük el a csatát, amely nagyon is valóságos, és csak akkor arathatunk diadalt, ha nem riadunk vissza még a szenvedéstől sem. Isten azonban megígérte, hogy a bennünk lakozó Szentlélek által győzelmet arathatunk – ez igen jó hír!

Olvassuk el 1Pt 4:1–2-t! Milyen üzenetet találunk ebben a szakasz-ban a testtel való küzdelemre vonatkozóan?

Van olyan bűnünk, amelynek a leküzdése – hogy Krisztus nevében felül tudjunk kerekedni rajta – nagy erőfeszítést és önmegtágadást igényel? Mit tehetünk naponta, hogy mind jobban átadjuk magunkat a Szentlélek hatalmának, és győzelmet arathassunk a küzdelemben?

A LÉLEK ÉS AZ IGE

„Az idvesség sisakját is fölvegyétek, és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde” (Ef 6:17).

Isten Igéjét a Szentírás itt a *Lélek kardjának* nevezi. A Szentlélek ihletésére született meg az írott kinyilatkoztatás, mivel „a Szentlélektől indítatva szólot-tak az Istennek szent emberei” (2Pt 1:21). Ez egy olyan fontos pont, amivel minden kereszténynek tisztában kell lennie. Isten megígérte Szentlelkét, de ugyanakkor figyelmeztetést is adott.

Olvassuk el 1Kor 12:10; 1Tim 4:1 és 1Jn 3:24–4:1 verseit! Milyen üze-nettel találkozunk ezekben a szövegekben?

Számtalan tanítást hirdetnek az emberek szerte a világon. Még keresztény egyházi körökben is elhangzanak szokatlan nézetek, nem is beszélve azok-ról a furcsa dolgokról, amiket gyakorolnak. Sokan állítják, hogy a Szentlé-lek ihletésére szólnak. Bizonyos esetekben a csalás és a félrevezetés nyilván-való, és szinte érthetetlen, hogyan tudnak becsapni bárkit is, máskor azon-ban a megtévesztés burkolt formában jelentkezik, olyan emberek által, akik kedvesek, megnyerők, szívélyesek és még őszinték is. Hogyan lehet meg-győződni arról, hogy mi van Istentől, és mi nem?

Hogyan dönthetjük el egy-egy tanításról a következő szövegek alap-ján, hogy a Szentlélektől származik? Zsolt 119:105; Ésa 8:20; Lk 10:26; 16:29–31; ApCsel 17:11; 2Tim 3:15–17

Kálvin János a következőt tanácsolta: „Ha valóban élvezni kívánjuk Isten Lelkének hasznát és áldását, akkor nagy buzgalommal olvassuk és hallgas-suk a Szentírást... De a Lélek azt akarja, hogy saját képéről ismerjük fel, amit pecsétként a Szentírásra helyezett, nehogy az ő jele alatt Sátán lelke lopóz-hasson be az egyházba. A Szentlélek a Szentírás szerzője, tehát üzenete nem különbözhet, nem térhet el önmagától. Ebből következik, hogy mindig olyannak kell maradnia, amilyennek abban kinyilatkoztatta önmagát” (Kál-vin János: *Institutes of the Christian Religion I. 9:2*).

Milyen csalással találkoztunk már lelki téren? Éreztük Isten Igéjének védelmét?

A LÉLEK MUNKÁJA

Olvassuk el Jn 16:14-et! Mit mondott Jézus a Szentlélek munkájáról?

A Lélek munkájának és szándékának központjában Jézus áll. A Szentlélek nem önmagára hívja fel a figyelmet, hanem Jézusra. Abból lehet minden kétséget kizáróan eldönteni, hogy az egyes emberekben vagy szervezetekben valóban a Szentlélek munkálkodik-e, hogy milyen szerepet tulajdonítanak Jézusnak. Ha saját magukra vagy az emberiségre irányítják a figyelmet, azt dicsőítik – az emberiség lelki élményeit magasztalják –, akkor hiányoznak belőlük a Lélek jegyei.

A Szentlélek nem a saját gondolatait vagy szándékait közli, hanem kizárólag azokat, amelyeket Jézus tanított. Jézus ezt mondta: „Az *enyéből* vesz, és *megjeleni néktek*” (Jn 16:14).

Lévén az igazságnak Lelke, kimondottan Jézusról, az Igazságról (Jn 14:6) tesz bizonyosságot. Csakis úgy tehetünk szert igazi, élő ismeretre Jézus Krisztussal kapcsolatban, és úgy teremhetünk gyümölcsöt Isten dicsőségére, ha a Szentlélek közvetlenül szól a szívünkhöz.

Hogyan dicsőítheti még Urunkat a Szentlélek ezen kívül (Jn 15:8; Gal 5:22–25; Ef 5:9)?

Hívóként leginkább az életünkkel, a jellemünkkel szerezhetünk dicsőséget Istennek emberek és angyalok előtt (1Kor 4:9), és azzal, ahogy az emberekkel bánunk. Magatartásunk és tetteink akkor válnak ilyenné, ha a Szentlélek munkálkodik bennünk, méghozzá olyan mértékben, amennyire hajlandóak vagyunk együttműködni, meghalni az énnel, meghajolni Isten akaratának előtt. Az Úr csak ilyen mértékben képes elősegíteni bennünk „*mind az akarást, mind a munkálást jó kedvéből*” (Fil 2:13). Az a legfontosabb tehát, hogy aki Jézus nevét vallja, mindennapjait hittel, hálaadással és önmagát Isten Lelkének átadva élje.

Mi történt az életünkben az elmúlt 24 órában? Mivel szereztünk dicsőséget Istennek? Mi az, ami inkább szégyenletes volt? Min kell változtatni?

MIT JELENT A LÉLEK VEZETÉSE?

Olvassuk el a Lk 2:25–30-ig terjedő szakaszt, majd válaszoljunk az alábbi kérdésekre!

1. Honnan tudta Simeon, mikor kell a templomba mennie, hogy megtalálja „az Úrnak Krisztusát” (26. vers)?

2. Miért volt olyan nyitott Simeon e versek szerint a Szentlélek készítésére? Milyen fontos tanulságot fedezhetünk fel?

3. Mi volt a jelentősége Simeon imájának, azaz mit tett imádkozás közben (lásd még: Jn 15:26; 16:14)? Miért nevezhetjük kulcsfontosságúnak ezt a pontot a Szentlélek munkájának megértésében?

4. Figyeljük meg Simeon szavait is, amelyeket Máriának mondott a Szentlélektől ihletve! Melyik lelki ajándék nyilvánult meg itt (lásd: Róm 12:6; 1Kor 12:10; 13:2)?

Simeon nyilvánvalóan olyan szoros kapcsolatban volt Istennel, hogy a Lélek küldte a templomba aznap, amikor a gyermek Jézust odavitték. Szintén a Szentlélek vezette éppen Jézushoz a sok kisfiú közül, akiket aznap a templomban bemutattak. Ez azért is figyelemre méltó, mert külsőleg Jézus biztosan nem különbözött a többi pici babától. A szolgálatot végző pap ugyanakkor nem látta meg a gyermek Jézusban a megígért Messiást. Úgy látszik, ő nem volt annyira fogékony a Lélek készítésére, mint Simeon. Ő azonban felismerte, mert Isten megmutatta neki, ki „az Úrnak Krisztusa”. Minden bizonnyal elhaladt más kisfiúk mellett is, akik szintén Betlehemben születtek Júda törzsébe tartozó anyák elsőszülött gyermekeként. Simeon csak azért tudta a próféciák töredékeit összerakni, és Jézusban felismerni azt, akit Isten megígért, mert jól ismerte Istent, és a Lélek által állandó kapcsolatban volt vele.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *A nagy küzdelem*, 12–15. old.; 416–418. old.; 540–543. old.; *Jézus élete*, 35–37. old.

„Még a Szentléleknek az ember szívében végzett munkáját is Isten Igéje által kell próbára tenni. A Szentírást ihlető Lélek mindig a Szentíráshoz vezet” (Ellen G. White: *Selected Messages*, 1. köt. 43. old.).

Jézusnak Jn 16:14-ben elhangzott kijelentéséhez, hogy a Szentlélek „engem dicsőít majd” Ellen G. White a következő megjegyzést fűzte: „E szavival Krisztus kijelentette, hogy mi a Szentlélek munkásságának a koronája. A Lélek dicsőíti Krisztust, akinek mindenek felett való tisztelet jár, és a Megváltó lesz a gyönyörűsége, öröme annak az embernek, akinek a szíve így átalakult” (*My Life Today*, 49. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljünk a keddi rész utolsó kérdésére adott válaszokról! Lelki téren milyen megtévesztő dolgokkal találkozhatnak az emberek? Milyen tapasztalataink segíthetnek másoknak is?
2. Vegyünk például két embert: az egyik teológiai álláspontja helytálló, de magatartását rosszindulat, mogorvaság, bosszúállás és ítélkezés jellemzi, a másik ember teológiailag kétes nézeteket vall, de kedves, szeretetteljes, megbocsátó és nagylelkű. Vajon melyikükről látszik jobban, hogy a Szentlélek munkálkodik az életében? Indokoljuk meg álláspontunkat!
3. Hogyan viszonyuljon a gyülekezet ahhoz, aki szokatlanul, furcsán viselkedik, de azt állítja, hogy a Szentlélek vezetésére cselekszik?
4. Mit tehet szombatiskolai csoportunk együttesen azért, hogy Isten dicsőségére éljünk? Feltétlenül valami különleges, hangzatos előadásra van szükség ehhez? Esetleg a csoport csendben és egyszerűen is dicsőítheti Istent? Ha igen, hogyan?

Az Úr a te gyógyító

A gyülekezetünkben egyik idősebb testvérünknek öt éve meghalt a felesége, és az egy szem lányuk, Gabika járt édesapját gondozni. Ő tudta, hogy halálos beteg, de szüleit nem akarta szomorítani, ezért nem mondta el nekik. Azután mégiscsak bekövetkezett a szomorú esemény, és Emil testvérünk ott maradt 92 évesen egyedül. Néhány megálló csupán a távolság az én otthonomtól az övéig, így elhatároztam, amíg él, ami rajtam múlik, igyekszem megtenni.

Minden hétfőn elmentem hozzá, addigra összeírta a listát, mire van szüksége, mit vásároljak neki a közértből. A takarítás és a főzés problémája a korábbi gyakorlat szerint meg volt oldva.

Akkortájt sokszor ébredtem reggelként fájdalomra, egy műtét utáni összenövés miatt. Megint hétfő volt, a vásárlás napja. Megvettem mindent, elindultam, de a buszmegállótól még igen messze jártam, amikor megint – cipekedés közben – elővett a fájdalom. Éreztem, hogy alig bírok menni a kínoktól.

Elkezdtem könyörögni az Úrhoz, hogy legalább addig vegye el a fájdalmat, míg a nehéz szatyrokkal a buszra felszállok, és ott majd le tudom tenni, így könnyebb lesz elviselni. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy már nem is fáj semmim. Már nem is olyan nehéz a vinnivaló. Azóta évek teltek el, és nem fáj az összenövés, és ha terhet kell cipelni, mindig eszembe jut ez a történet, hogyan szabadított meg az Úr a betegségemből.

„És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban” (Jn 14:13).

T. P.-né

A Szentlélek által nyert élet

E HETI TANULMÁNYUNK: János 3:3–6; 15–17; Róma 8:6–11; Galata 5:16–25; Efézus 1:6–7; Kolossé 2:6

„A Lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit: a beszédek, amelyeket én szólok néktek, lélek és élet” (Jn 6:63).

„Krisztus azért adta nekünk Lelkét, hogy megújító erőforrásunk legyen. Nélküle Krisztus áldozata nem jelentett volna számunkra semmi segítséget. A gonosz hatalma évszázadok óta erősödik, és bámulatos, ahogy az emberek alávetették magukat ennek a sátáni fogságnak. Csak az Istenség harmadik személyének a hatalmas erejével tudunk ellenállni a bűnnek, és tudjuk azt legyőzni. A Szentlélek nem korlátozott erővel jön el hozzánk, hanem isteni hatalmának, erejének teljességével. A Lélek az, aki eredményessé teszi mindazt, amit a világ Megváltója vitt véghez. A Lélek az, aki megtisztítja szívünket. A Lélek útján a hívő ember részese lesz az isteni természetnek. Krisztus isteni hatalomként, erőként adta nekünk Lelkét, hogy segítségével győzzük le a gonoszra való minden örökölt vagy szerzett hajlamunkat, és hogy az Ő egyházába bevésődjék Krisztus jelleme” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 578. old.).

Micsoda nagyszerű gondolatok! Milyen nagy erővel és pontossággal nyilatkoztatják ki ezek a szavak, hogy mennyire fontos a Szentlélek újjáteremtő munkája! Mégis, mindig tudatában kell lennünk, hogy amint Jézus nem erőltette rá magát senkire, a Szentlélek sem teszi ezt soha! Naponta mellette kell döntenünk, hogy együttműködünk vele, különben nem tehet értünk sokat!

A SZENTLÉLEK ÉS A MEGVÁLTÁS

Ahogy már korábban láttuk, a Szentlélek vezet el az igazságra, ami természetesen azt jelenti, hogy Jézushoz vezet. „*En vagyok... az igazság*” (Jn 14:6) – mondta Jézus. Ám ez az igazság nem csupán annyi, hogy Jézus Isten, vagy Ő is emberré lett, és megszabadított a bűntől – noha ez valóban így történt. A legfontosabb része az igazságnak mégis az, hogy Jézus a világ bűneiért halt meg áldozatul. Vele kapcsolatban minden egyéb dolog közül – legyen az akármilyen lényeges is – az a legfontosabb, hogy az emberiség helyettesként halt meg. A Szentlélek az, aki „*minden igazságra*” elvezet (Jn 16:13), tehát nem áll a munkájával összhangban az olyan teológiai felfogás, amelyik nem veszi figyelembe vagy gyengíti ezt a sarkalatos pontot. Minden igazságnak az a központi tétele, hogy Krisztus helyettünk halt meg a kereszten (1Kor 2:2).

Keressük ki a következő szövegeket! Mit árulnak el az üdvösségünk alapjáról?

Jn 3:15–17 _____

Róm 3:22–24 _____

Ef 1:6–7 _____

Keresztényként nem az a reménységünk alapja, amit képesek vagyunk megtenni, nem is a helyes cselekedetek, amelyeket végre tudunk hajtani, és még nem is a Szentléleknek az életünkben megmutatkozó gyümölcsei, hanem csakis Jézus Krisztus igazsága, amit hit által Isten nekünk tulajdonít. Ebben van a biztosítékunk, a bizonyosságunk, az egyetlen szilárd alap, amelyben bizalmunk lehet. Sem most, sem az eljövendő ítélet idején nem kell félnünk a kárhoztatástól (Róm 8:1) Krisztus tökéletes életének érdemei miatt, amelyeket Isten nekünk tulajdonít. Kizárólag kegyelemből teszi ezt az Úr, Isten meg nem érdemelt, irántunk, tévelygő bűnösök iránt érzett jóindulata miatt. Ugyan mit tarthatnánk ennél fontosabbnak az összes igazság közül, amelyre a Szentlélek elvezethet?

Kételyek gyötörnek az üdvösséggel kapcsolatban? Imádkozzunk és gondolkodjunk el a mai tanulmányról! Érezzük át, hogy a Biblia ígéretei személyesen nekünk szólnak! Kérjük a Szentlélek segítségét, hogy valóban megtanuljunk: csakis Krisztus érdemei képezik üdvösségünk alapját.

MEGHALNI AZ ÉNNEK – A LÉLEK MUNKÁJA A SZÍVÜNKBEN

Nem kérdéses, hogy a Szentlélek elvezet minden igazságra Jézussal kapcsolatban. Ám az értünk végzett munkája itt még nem szűnik meg, ellenkezőleg, itt kezdődik. A Lélek munkájának csak az első állomása az, hogy Jézushoz vezet, megmutatja az üdvösséghez vezető utat. Hiszen a Szentlélek nem csak értünk munkálkodik, miközben Jézushoz vezet, hanem bennünk is. Megváltoztat, a Jézusban nyert üdvösséget nyilvánvalóvá teszi az életükben. Így válik az értünk meghalt Krisztus bennünk élő Krisztussá is.

Természetesen Krisztus csak Szentlelke által élhet az emberben. A Szentlélek által hat gondolatainkra, általa munkálkodik az emberekben és az emberekért. A Lélek munkája nélkül is értesülhetnénk Jézus haláláról, de a pusztaság ismeret nem üdvözíthetne, mert nem válna életet átalakító erővé, amire minden kereszténynek szüksége van.

Olvassuk el Róm 8:6–11 verseit, és a saját szavainkkal fogalmazzuk meg, mit is jelent ez nekünk! Mennyiben járul hozzá ez a rész a Lélek szerepének megértéséhez Krisztus követői életében?

Ki-ki mást és mást vesz észre e szakaszban, ezért most arra figyeljünk, hogy milyen fontosnak tekinti Pál a Szentlélek bennünk végzett munkáját! Az apostol a hit általi megigazulás lelkes hirdetője, emellett azonban ugyanannyira hangsúlyozza a szent élet és az engedelmség szerepét is. Nincs is itt semmiféle ellentét. Ha test szerint élünk, a halálba rohanunk. Ha nem munkálkodik bennünk a Szentlélek, nem tartozunk Krisztushoz. Nehezen lehetne ennél egyértelműbben fogalmazni.

Pál szerint meg kell halnunk a testnek, azaz testi kívánságainknak, amelyek még mindig bennünk vannak, hogy ne uralkodhassanak rajtunk. A Szentlélek munkálkodik bennünk, aki hatalmával feltámasztotta Jézust a halálból. Hozzásegít, hogy képesek legyünk meghalni a bűnnek, és igazságban élni – és Pál nem csak elméletileg mondja ezt. A hívó életében ez az üdvösség valósága.

Mit jelent „meghalni” Krisztusban? Ez a fajta „halál” csak egyszer következik be, vagy napi, állandó folyamat? Mire utal válaszunk a keresztény mindennapos küzdelmével kapcsolatban?

LÉLEK ÉS ÉLET

Tegnap megfigyeltük, hogy Pál szerint milyen szoros az összefüggés a Lélek és az élet, valamint a test és a halál között. Ezzel a témával másutt is találkozhatunk írásaiban. Nyilvánvaló, hogy az apostol rendkívül fontosnak tartotta ezt a kérdést. Mi, akik egykor holtak voltunk bűneinkben (Ef 2:1), most a Lélek által meghaltunk a bűnnek, és élünk Istennek (Róm 6:11). Gyökeres változás történt!

Olvassuk el Gal 5:16–25 verseit, és figyeljük meg, milyen éles ellentétben állnak a test „cselekedetei” (19. vers) a Lélek „gyümölcseivel” (22. vers)! Hogy foglalhatnánk össze ennek a résznek a tartalmát egyetlen mondatban?

Pál itt is egészen világosan fogalmaz: aki a test dolgait cselekszi, az meghal, elvész. Ennyire egyszerű: a Lélek életre kelt, a test pedig halálba dönt. Az is érdekes, hogy milyen szöges ellentétbe állítja a test „cselekedeteit” és a Lélek „gyümölcseit”. Arra utalhatott itt az apostol, hogy amit vetettünk a test cselekedeteivel, azt fogjuk learatni is. Más szóval, ha bűnös dologgal foglalkozunk, szenvedünk tőle, és végül le kell aratnunk a következményeket. Ezzel szemben a Lélek gyümölcse magától jön létre annak az embernek az életében, aki a Szentlélek irányítása alatt áll.

Hogyan érthetjük meg ezt a két kifejezést: „nem vagytok a törvény alatt” (Gal 5:18) és „az ilyenek ellen nincs törvény” (23. vers)?

Pál nem azt sugallja, hogy a keresztények mentesülnek a Tízparancsolat megtartásától, hiszen ezzel olyan sok szövegnek ellentmondana – nem csak azoknak, amelyeket másutt maga az apostol közölt, hanem mindannak is, amit az Újszövetség egyéb írásai tanítanak. Pál arról beszél, hogy akiben megmutatkoznak a Lélek gyümölcsei, az magától értetődően engedelmeskedik a törvénynek – ezért nem kárhozza a törvényt. A Lélek gyümölcse a törvény kifejeződése, éppen úgy, mint ahogy a test cselekedetei a törvénybe ütköznek. A galáciabeli hívők zsidóból lett keresztények voltak, akik újból a törvényeskedésbe estek vissza. Az apostol az üdvösségre nem vezető, holt cselekedetekenél magasabb szintre kívánta vezetni őket. Nem a törvényt akarta hatályon kívül helyezni, inkább arra biztatta őket, hogy Lélekben éljenek, ami a törvény iránti engedelmségben fejeződik ki.

LÉLEKTŐL SZÜLETETT

Olvassuk el Jn 3:3–6-ot! Mire gondolt Jézus, amikor különbséget tett a testtől való születés és a Lélektől való születés között?

Minden ember testtől születik, testben marad, és természetesen testben is hal meg, hacsak a Szentlélek által újjá nem születik (ami görögben azt jelenti, hogy „felülről születik”).

Az embernek egyedül az újjászületés ad reményt, ami a megújulást, az isteni természetben való részesedést jelenti. A Lélek közvetíti az Igéből az isteni természetet. Az újjászületés tehát nem azt jelenti, hogy a természetes életünkben teljesítményeink által eljutunk a legmagasabb szintre. Isten felülről jövő életben részesít minket, „*akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek által*” (Ef 2:1). Mindez a bennünk munkálkodó Szentlélek hatalma által történik (lásd: Tit 3:5).

Az újjászületés azonban még nem az üdvösségre jutás teljessége, inkább csak a kezdete. Bármekkora változást jelentett is újjászületésünk, annak tapasztalatát naponta át kell élnünk. Ne gondoljuk, hogy ha már egyszer megtörtént, boldogan és természetesen eljutunk Isten országába, mert ez egyáltalán nem így van.

Mit tudhatunk meg Kol 2:6-ban arról, mit jelent az újjászületés élményét naponként átélni?

A felülről született ember életét jellemzi az önmehtagadás (Lk 9:23), az önfeláldozás (Róm 12:1) és bűnös vágyaink mehtagadása (Róm 6:19). Önmagunkban és önmagunktól képtelenek vagyunk minderre, de a bennünk munkálkodó Szentlélek elvezet oda, ahol döntenünk kell: hogy a Lélek vezetésének engedünk-e inkább vagy a testnek. Amint az ember meghozta döntését, a Lélek megadja az engedelmességhez szükséges erőt. Végeredményben minden az akarat helyes működésétől függ. Nekünk kell döntenünk.

Amikor legközelebb valamilyen kísértés ér, abban a pillanatban gondolkozzunk el azon, hogy mit is jelent a szabad választás lehetősége! Nézzünk szembe a ténnyel, hogy miénk a döntés: Istennek vagy a bűnnek engedünk? Mit akarunk tenni: a bűnt választjuk, vagy inkább meghajlunk a Szentlélek előtt, kérjük erejét, hogy elnyerjük a győzelmet?

KAPCSOLAT

Halála előtt Jézus megígérte tanítványainak a Szentlélek ajándékát. Figyeljük meg, mit mondott Jn 14:18-ban: „*Nem hagyalak titeket árvákul; eljövök tihozzátok.*”

A Bibliából egyértelműen tudjuk, hogy Jézus jelenleg is végzi szolgálatát a mennyei szentélyben (Zsid 9:24). Mit értett akkor azon, hogy „eljövök tihozzátok”?

Jézus testileg már nincs e földön, de itt van Lelke által, aki most Őt képviseli. A Lélek által valójában Krisztussal állunk kapcsolatban, szoros és bensőséges közösséget ápolhatunk vele.

Ez a kapcsolat pedig sok tekintetben a Szentlélek általi élet kulcsfontosságú kérdése. Szolgálni akarjuk Istent, mert szeretjük. Meg akarunk tisztulni a bűntől, mert szeretjük az Urat, és tudjuk, mivé tette a bűn a teremtett világot. Igaz, a Lélek általi élethez elengedhetetlen, hogy átadjuk magunkat Istennek, önfeláldozóak legyünk, meghaljunk az énnel. Ha viszont bennünk lakik a Szentlélek, mindig a figyelmünk homlokterében tartja Krisztus értünk hozott hatalmas áldozatát. Ha a Szentlélek hatása alatt naponta elgondolkodunk Jézusról és felmérhetetlen szeretetéről – amit a kereszten mutatott be igazán –, erőt kapunk odafentről, hogy Isten tetszése szerint élhessünk. A megszentelt élet nem azt jelenti, hogy az ember nem tesz többé semmi rosszat. Annyit jelent, hogy Istennek „elkülönített”, aki hit, bűnbánat által Istennek él, és átadja magát neki. Ez azonban csak úgy történhet meg, ha az ember élő kapcsolatban áll az Úrral. „Előfordulhat, hogy sok rossz szokásunktól elszakadunk, ám mégsem szentelődünk meg igazán, mert nincs meg a kapcsolatunk Istennel. Krisztushoz kell kapcsolódnunk” (Ellen G. White: *The Adventist Review and Sabbath Herald*, 1893. jan. 24.).

A saját tapasztalataink szerint mi az, ami által kapcsolatba kerülhetünk Jézussal? Mi teremti ezt meg, mitől érezzük, hogy jobban megismerjük és megszeretjük az Urat? Milyen bibliaszövegek jutnak eszünkbe ezzel a kérdéssel kapcsolatban?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Jézus élete*, 132–138, 166–168, 323–324. old.

„A Szentlélek közvetíti az embereknek az igazság ajándékát (lásd: Jn 16:8). Itt látható, hogy milyen különbség van aközött, amikor az ember hiábavaló módon, kizárólag önnön cselekedeteivel próbál igazságra jutni, és a valódi igazság között, amit hit által nyerhetünk el. Az elsőben a Léleknek nincs része, mivel az erőfeszítést csak az ember teszi, így nem kapcsolódik hozzá az isteni kegyelem” (*SDA Bible Commentary*, 6. köt. 977. old.).

Amikor megtér egy ember, „megtanulja Istent szeretni, és parancsolatait megtartani, beteljesül Isten ígérete: »És adok néktek új szívet és új lelket adok belétek« (Ez 36:26). Az emberi szív megváltozása, az emberi jellem átalakulása olyan csoda, mely az örökké élő, lelkek megmentésén fáradozó Megváltót nyilatkoztatja ki. A következetesen Krisztusban élt élet nagy csoda. A Szentlélek jelenléte legyen a most és mindig megnyilvánuló jel Isten Igéjének hirdetésekor, hogy az Ige megújító erővé váljék hallgatói számára” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 343. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljessünk a csütörtöki rész utolsó kérdésére adott válaszunkról! Milyen hasonló pontokat találtunk egymás válaszaiban? Mit tanulhatunk egymástól? Röviden összefoglalva, mi a kulcsa annak, hogy az ember valóban kapcsolatban álljon Krisztussal?
2. Mit válaszolnánk annak, aki elmondja: „Szeretem Jézust, akarok is engedelmeskedni neki, de úgy tűnik, újból és újból ugyanabba a bűnbe esem?”
3. Miközben a Szentlélek bennünk végzett munkájával foglalkozunk, miért olyan fontos mindig arra gondolni, hogy Krisztus áldozata az üdvösségünk alapja? Milyen veszélyek leselkednek ránk, ha elfeledkezünk erről a sarkalatos igazságról?

Az Úr adta

Szeretem a szombatiskolát. Imádságban többször kértem Istent, hogy adjon nekem valakit, akinek tovább adhatom az ott szerzett tudást, az ő üdvössége érdekében.

2004 júniusában elindultam a madaraimnak eleséget venni. A terménybolt nem volt nyitva, de szerdán nyitott a kiírás szerint. Legközelebb akkor mentem, de újra zárva találtam. Így jártam a harmadik héten is. Elpanaszoltam a szomszéd boltosnak, aki egy közeli üzlethez küldött. Ahogy keresgéltem a megadott címet a házak között, betévedtem egy udvarba, és ott találtam egy nyitott ajtót. Beszéltem, hogy én a terményboltot keresem. Egyszer csak halk csoszogást hallok a folyosó széléről, és megjelent egy aranyos kis öreg néni, megszólalt: „Kedveském, nem itt van a bolt, hanem a szomszéd udvarban.” Megköszönve el akartam menni, amikor újra megszólalt: „Én úgy szeretnék magával beszélgetni.”

Válaszoltam: „Kedves néni, én nem tudok másról beszélni, csak az Úr Jézus Krisztusról.” Nagy örömmel az arcán mondta: „Akkor tessék visszajönni, várni fogom.”

Végre megvettem a magokat, és visszamentem. Vilma néni elmondta a helyzetét, hogy már nem tud az utcán közlekedni, még a lakásban is gyakran elesik. Nagyon gyöngye már, a szeme is igen rossz.

Szeretett beszélgetni a régi dolgokról. Kérdeztem, mi érdeklé őt, mit olvasott a Bibliából. Meglepődve hallgattam, mi mindenre emlékezett. Kérte, látogassam meg újra. Nagyon várt engem mindig. Átvettem vele az aktuális szombatiskolai tanulmányt. Örült a Bibliának, amit vittem neki, nagyítót is kapott hozzá, hogy tudja olvasni. Mindig imádkozva indultam el hozzá. Szombaton az ebédszünetben is átmentem, vittem az énekeskönyvünket, nagy örömmel hallgatta énekeinket. A szomszédból átjárt egy asszonyt gondozni, aki először meg akarta tiltani az én látogatásaimat, de Vilma néni ragaszkodott az Isten igéjének hallásához, és rövidesen igazi jó barátságba kerültem vele is.

Egy alkalommal a fia megvárta és odalépett hozzám. Bemutatkozott, és mondta, hogy nagyon örül annak, hogy nem a szomszédokról, hanem értelmes dolgokról szól a beszélgetésünk (annak ellenére örült, hogy ő ateista volt).

Vilma néni sajnos télen megbetegedett, és januártól már nem tudott felülni sem, ezért ha szombatonként átmentem, csak az énekeinkkel tudtam vigasztalni.

Amikor legközelebb mentem hozzá, a bezárt kapun egy feketekeretes papírt találtam, rajta a felírással: „Vilma néni 2005. március 5-én, 83 éves korában elhunyt.”

Megköszönöm az Úrnak, hogy nem csak az ég madarainak táplálékáról gondoskodik, hanem az Isten igéjét is közvetíti rajtunk keresztül. Kértem az Úrtól, hogy vihessem valakinek az örömmüzenetet, és kaptam Vilma nénit, akinek utolsó hónapjait betegségében az evangélium megkönnyítette.

„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és én rendelvelek titeket, hogy ti elmenjete, és gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjan, hogy akármit kértek az Atyától az én nevében, megadja néktek” (Jn 15:16).

T. P.-né

A Szentlélek helyreállító munkája

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: 1Mózes 1. fejezet; Jeremiás 17:9; János 15:13; Róma 1:21; 5:10–19; 1Korintus 13:4–7; Titusz 1:15; 2Péter 1:2–8

„Meg lévén győződve arról, hogy aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig” (Fil 1:6).

A keresztyének egyik legnagyobb reménysége, hogy örök életet élhetnek. Végül is mi más számítana igazán? Élünk, azután meghalunk, majd elporladunk a sírban úgy, mint az állatok, és ez lenne minden? Nem! Nem érhetünk ilyen véget! Ehelyett adja Isten az örök élet reménységét, nem az itteni földi lét folytatásaként, hiszen éppen elég nehéz a rövid földi életünk is, képzeljük csak el, mi lenne, ha ez tartana örökké!

Ehelyett csodálatos ígéretet kaptunk: „*De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik*” (2Pt 3:13). Az örök élet nem a bűn világában tartó öröklét lesz. Új világban élünk majd, ahol nem lesz bűn, sem halál, és nem lesznek bűnösök sem, csak „igazság”.

Isten kezdettől fogva ezért a célért munkálkodott, az új égért és új földért, ahol igazság lakozik. Itt válik a megváltási terv döntően fontossá, mert Isten ezáltal akar elvinni az új földre. Ezért része az üdvösségre jutásnak a helyreállítás folyamata. Isten felkészíti az embereket az új égre és az új földre, és az ottani igazságra.

Ezen a héten tovább vizsgáljuk, hogyan készít fel a Szentlélek új otthonunk birtokbavételére.

AZ ISTEN KÉPÉRE TEREMTETT EMBER (1Mózes 1. fejezet)

Ha csak futólag olvassuk is Mózes első könyvében a teremtésről szóló beszámolót, akkor is kitűnik belőle, hogy nem véletlenül élünk. Nem azért vagyunk itt, mert véletlenül úgy esett, hogy vak, céltalan erők találkozásának hatására, elegendő idő alatt, bolygónk megtelt emberekkel. Ellenkezőleg. Azért vagyunk itt, mert Isten szándékosan helyezett ide bennünket. Azt látjuk Mózes első könyvében versről versre, hogy Isten végezte a teremtés munkáját. Más szóval, Istennek határozott célja volt velünk. Semmit nem bízott a véletlenre. Állítsuk ezzel a nézettel szembe az evolúciós elméletet, amely szerint létünk csakis a véletlen eredménye, nincs semmiféle terv, szándék, cél az emberrel kapcsolatban. Pusztán a kozmikus véletlennek köszönhetjük az életünket. Nincs olyan elképzelés, amely az evolúció elméleténél még élesebb ellentétben állna a kezdetekről szóló bibliai leírással, így tehát nem csoda, hogy Sátán ekkora erővel támogatja.

1Móz 1:26–27-ből megtudhatjuk, hogy Isten a saját képére teremtette a férfit és a nőt. Mit is jelent az, hogy Isten képére teremtettünk? Milyen segítséget kapunk 1Jn 4:8-ban a válaszadáshoz?

Az istenképűség feltétlenül magába foglalja a szeretet képességét is. Mindez nem meglepő, hiszen Isten, aki maga a szeretet, a saját képére teremtette az embert. A szeretet képessége különbözteti meg jellegzetesen az embereket a többi teremtménytől. A holdat, a fűvet, a tengert és az állatokat nem a saját képére teremtette az Úr, és nem is szerethetnek úgy, mint az ember. Az biztos, hogy a szeretet általunk ismert formája megkülönböztet bennünket más teremtményektől.

Hogy határozhatnánk meg a szeretet jelentését személyes tapasztalataink és az alapján, amit a Biblia tanít (lásd: Jn 15:13; 1Kor 13:4–7; 1Jn 4:10)? Milyen lehetett Ádám és Éva közvetlenül a teremtés után? Milyennek tervezte Isten a földi életet?

A SZERETET ÉS A BŰNESET

Olvassuk el 1Móz 3:1–6 verseit! Miért pont az ember bukhatott el a teremtett lények közül, és miért nem bukhattak el pl. az állatok?

Tegnap arról beszéltünk, hogy Isten a saját képére teremtette az embert. Ez azt is jelenti, hogy megvan bennünk a szeretet képessége. A szeretet azonban csak akkor igazán szeretet, ha szabadságot élvez. Isten tehát nem kényszerítheti teremtményeit, hogy szeressék akár Őt, akár egymást. A szeretetet nem lehet kikényszeríteni. Isten képessé tette rá az embert, de megadta a szabad választás lehetőségét is. A bűneset ékes példája annak, hogy mi történik, ha a szabad választás jogával rendelkező lények rosszul döntenek.

Szabadon választhatunk mi is, akik évezredekkel az édeni események után élünk. A mi helyzetünk azonban sokkal rosszabb annál, amiben Ádám és Éva volt a bűneset előtt. Tökéletesek voltak, Isten dicsőségének teljes fényében éltek, természetükben nem akadt semmi rossz vagy bűn. Mi azonban elbukott lények vagyunk, akiknek romlott, bűnös természetét gonoszság hatja át. Mást jelent a szabad választás lehetősége tökéletes teremtmények esetében, és megint mást, ha bűnös emberekről van szó. Kitől kell jobban félni: a kedves, szelíd, szeretetre méltó embertől, akinél fegyver van, vagy a rosszindulatú, gyűlölködő gonosztól, akinél ugyanolyan fegyver van?

Milyen képet festenek a következő szövegek a zabolátlan emberi természetről? Jer 17:9; Róm 1:21; 5:12; Ef 2:3; Tit 1:15

A Biblia világosan fogalmaz a bukott emberi természetről: rossz, nagyon rossz, és ha korlátlan szabadságot kapna, az egész emberiséget romlásba, pusztulásba döntené. Ha ma körülnézünk a világban, mindenütt a bukott természet hatását látjuk: háború, terrorizmus, káros szenvedélyek, kizsákmányolás, prostitúció, bűnözés stb. Csakis Isten kegyelmének köszönhető, hogy önmagunkat még nem pusztítottuk el teljesen. Ha elegendő idő állna a rendelkezésünkre, akkor viszont kétség kívül megtennénk.

Mi minden tanúsítja körülöttünk nap mint nap, hogy mennyire romlott az emberi természet? Milyen helyzetben lennénk, ha Isten nem oldaná meg ezt a gondot?

MÁSODIK LEHETŐSÉG

Vasárnap és hétfőn beszéltünk az emberiség teremtéséről, majd a bűnesetről. Az elbukott ember jövője sötétnek tűnt. Ádám és Éva tettei tökéletesen bemutatták az emberiség állapotát: félelem, Istentől és egymástól való elidegenedés, bűntudat, szégyen. Gyermekük még gyilkossággal is bővítették a listát (1Móz 4:8). Csakhamar az ember „szíve gondolatának minden alkotása szüntelen csak gonosz” lett (1Móz 6:5).

Persze Isten nem engedte, hogy az emberiség elszenvedje a bűn teljes és végleges következményét. Az Úr éppen azért kezdeményezte a megváltási tervet, hogy megmentse a végső pusztulástól, ami e nélkül várt volna ránk. Jézus eljött, hogy megálljon ott, ahol Ádám állt. Ádám ugyan elbukott, de Jézus győzött, így tette nyomán az egész világ kapott még egy lehetőséget. A Jézusba vetett hit által bárki, bárhol megnyerheti az örök élet ajándékát, annak az ígértét, hogy mindent visszakaphat, ami a bűn miatt elveszett.

Mi az alapvető üzenete Róm 5:10–19-nek? Figyeljük meg az itt látható éles ellentétet! Mi okozta a halált, és mi biztosítja az életet?

Jézus eljött a földre, és még egy lehetőséget adott az emberiségnek azáltal, amit büntelen élete, majd engesztelést szerző halála által elvégzett. Ebben az értelemben az emberiség egésze visszanyerte Isten kegyét. Ez azonban korántsem jelenti azt, hogy az egész emberi faj magától értetődően üdvözülne, vagy megigazulna, csak azt, hogy minden egyes ember kapott egy újabb esélyt. Az Ádám és Éva miatt ránk váró végzet Jézus áldozata miatt nem sújt le ránk.

„Isten Igéje kijelenti, hogy nem a magunkéi vagyunk, áron vétettünk meg. Felbecsülhetetlenül nagy árat kellett Istennek fizetnie azért, hogy ilyen előnyös helyzetbe jussunk, ahol megszabadulhatunk a bűn kötelékéből, amit az édeni bukás okozott. Ádám bűne reménytelen nyomorúságba döntötte az egész emberiséget, ám Isten Fiának áldozata árán az ember újabb lehetőséget kapott. A megváltási tervben Isten megadta a menekülés útját mindazoknak, akik hajlandóak elfogadni” (Ellen G. White: *Christian Temperance and Bible Hygiene*, 15. old.).

Gondolkozzunk el azon, mit is jelent az „újabb lehetőség”? Kaptunk már más téren is újabb lehetőséget? Mit tanultunk az esetből, amelynek segítségével jobban tudjuk értékelni, amit Jézus által kaptunk?

A HELYREÁLLÍTÁS – 1. rész

Az előző részben megállapítottuk, hogy rettenetes helyzetben vagyunk, Isten azonban nem hagyott reménység nélkül. Ellenkezőleg! Igazi reményt adott Jézus Krisztus által, aki mindannyiunk számára elkészítette a visszavezető utat oda, ahol akkor élhetnénk, ha nem történt volna meg a bűneset.

A folyamat pedig most kezdődik. Az evangélium nem csak az üdvösséget jelenti, és nem is pusztán azt, hogy Isten előtt megváltozott a törvényes megítélésünk. Az evangéliumnak része a helyreállítás is. Isten eredetileg a saját képére teremtett, és a megváltási terv folyamatával kíván az eredeti állapothoz visszasegíteni. Ez nem egyszerre történik meg Jézus második eljövetelekor, hanem egy folyamat, amely most kezdődik. A Szentlélek az emberben munkálkodik, hogy helyreállítsa mindazt, amit a bűn elrontott.

Mit tudhatunk meg 2Pt 1:2–8-ból a bennünk most végbemenő helyreállításról? Főleg arra a részre gondoljunk, ahol Péter leírja, hogy „isteni természet részesei” lehetünk! Milyen kapcsolat fedezhető fel Péter levele és 1Móz 1:26–27 között?

Isten úgy kívánja az elbukott embert a saját képére változtatni, hogy átformálja akaratát, elméjét és vágyait. Röviden: a Szentlélek hat a jellemünkre. Isteni természet részesévé lenni azt jelenti, hogy átalakulunk. „*Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy, mint az Úrnak Lelkétől*” (2Kor 3:18). Ez az „*ábrázat*” pedig természetesen Isten képe, amelyet maga Jézus Krisztus mutatott be a földön, aki Isten „*valóságának képmása*” (Zsid 1:3). Jézus nincs közöttünk testileg, de a Szentlélek képviseli, rámutatva azokra az igazságokra, amelyek megváltoztatják, átalakítják az életünket. Ez a helyreállítás folyamata, ami egészen addig tart, amíg el nem érkezik az új ég és az új föld. Addig is Isten munkálkodik bennünk, hogy felkészítsen az új életformára, ami Jézus által válhat valóra.

Képzeld csak el, milyen lenne az életünk, ha egyre inkább Jézus jellege rajzolódna ki bennünk! Mi változna azonnal, különösen emberi kapcsolataink terén?

A HELYREÁLLÍTÁS – 2. rész

Fogalmazzuk meg a következő szövegek fő mondanivalóját! Kérdezzük meg önmagunktól, hogy mennyire tapasztaljuk az itt olvasható ígéreteket!

Róm 5:1 _____

2Kor 5:17 _____

Ef 4:24 _____

Fil 2:12–13 _____

1Pt 5:10 _____

A keresztyén élete út a tökéletesség felé (Róm 12:2; Jak 1:4). Az Újszövetségben ez a szó a *befejeződés, felnövés, érettség* szavakhoz kapcsolható. Véges, bűnös világunkban tökéletesnek kell lennünk, mint ahogy Isten is tökéletes végtelen, abszolút világában (Mt 5:48).

Krisztus nélkül természetesen egyáltalán nem lehetünk tökéletesek. Krisztus az, „*ki bölcsességül lón nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltáságul*” (1Kor 1:30). Isten szemében ezek a Krisztusban lévő értékek képezik „*tökéletességünket*”. Jézus egyszer és mindenkorra tökéletessé tette megszentelésünket és megváltásunkat. Már most teljességre jutottunk el Krisztusban (Kol 2:10). A Szentlélek munkája pedig az, hogy a „*teljességre jutott*” emberben nyilvánvalóvá tegye annak a valóságát, amit Krisztus értünk tett. A fejlődésünk, jellemünk fejlődése, Isten képére való átalakulásunk élő kifejeződése annak, hogy mit jelent beteljesedni „*az Istennek egész teljességéig*” (Ef 3:19). Krisztusban a Szentlélek valósággá teszi azt *bennünk*, amit Jézus *értünk* tett. Az ember nem lehet keresztyén az üdvösségnek e két vetülete nélkül, amely alapját képezi Krisztusban való új életének.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 18–19. old.; *Jézushoz vezető út* Odaadás című fejezetéből 39–40. old.; *Krisztus példázatai*, 17–40. old.; 107–109. old.

„A megváltás művében nincs kényszer. Nem alkalmaznak külső erőszakot. Isten Lelkének befolyása alatt az ember szabadon megválaszthatja, kinek szolgál. A változásban, amely beáll, mihelyt a lélek alárendeli magát Krisztusnak, a legmagasabb szintű szabadság rejlik. A bűn kiűzése magának a léleknek a műve. Igaz, magunknak nincs erőnk, hogy kitörjünk Sátán bűvköréből, de ha vágyunk a bűntől való szabadulásra, s nagy szükségünkben rajtunk kívül álló és a miénket meghaladó erőért kiáltunk, lelki képességeinket a Szentlélek isteni energiája hatja át, s ezek így engedelmeskednek az akarat parancsának, és teljesítik Isten akaratát” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 394. old.).

„Akik a Szentlélek által új életre keltek, isteni természet részesei lettek. Minden szokásuk és tettük Krisztussal való kapcsolatukat bizonyítja” (Ellen G. White *megjegyzései*, *SDA Bible Commentary*, 6. köt. 1101. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Hogyan határoznánk meg, mit jelent a szeretet? Beszéljük meg a vasárnapi rész utolsó kérdésére adott válaszunkat!
2. Olvassuk fel a második White-idézetet! Milyen kapcsolat van a hit és a cselekedetek között ezen gondolatok alapján a keresztyének életében?
3. Beszéljünk a „második lehetőség”-ről! Van az ismerőseink között valaki, akinek újabb lehetőségre lenne éppen szüksége? Ha igen, tegyünk meg csoportunkkal mindent, amit csak tudunk, hogy felkeressük, és újabb lehetőséget adjunk neki – de nem csak a csoporton belül, hanem Istennél is.

A szombat

Katonaként szombatot ünnepelni? – nem ez tűnt a legtermészetesebb helyzetnek, de mit tegyen az ember, ha ezt kéri Isten.

Megtérésem nem csak azzal járt, hogy csupa kellemes fordulat következett, hanem azzal is, hogy magam ellen fordítottam embereket: és ezek között éppen a századparancsnokom volt az első.

Ellenszenvé odáig mélyült, hogy képtelen lett volna kihagyni egyetlen percet, eligazítást, alkalmat, hogy ne alázzon meg, ne vegyen elő stb. – ha volt miért, ha nem.

Ilyen körülmények között a szombatról már beszélni sem mertem, inkább igyekeztem eltussolni az ügyeket. Folyton szabadságot vettem ki a szombati bemutató ugrások alkalmával, és elcséréltem a szombati szolgálataimat, aminek a munkatársak igencsak örültek.

Egy nap azonban mindez kiderült, és robbant a bomba!

– Gellért, azonnal az irodámba!

Tudtam, elérkezett a pillanat, amikor színt kell vallanom. Éreztem.

Parancsnokom olyan ideges volt, hogy biztos voltam benne, hogy ha fegyver lenne nála, azonnal használná.

– Na most már elég. Elegendem van belőled. Mi a (...) van veled?! Tessék azonnal elmondani, hogy mi van, mert nem álllok jól magamért... stb., stb.

– A helyzet az, hogy megismertem Istent, és mivel a Bibliában a szombat van megjelölve a nyugalom napjának, én ettől kezdve nem tudok szombati szolgálatot és egyéb feladatot vállalni.

Ebben a pillanatban, mintha kicserélték volna ateista főnökömet. A feszültség egy csapásra megszűnt. Könnyűnek éreztem magam, és jó kedvem lett.

A parancsnok arcán mosoly jelent meg, elcsodálkozott, és azt mondta:

– Hát csak ez a baj? Akkor minden rendben. Ezentúl hozzád igazítjuk a szolgálati beosztásokat. Örülök, hogy elmondtad, rendben, most már nyugodt vagyok...

Csak ámultam bámultam, hirtelen nem is tudtam, mit gondoljak.

Mikor jóakarattal van az Úr valakinek útjaihoz, még annak ellenségeit is jóakaróivá teszi (Péld 16:7) öntött el az érzés.

Utána egészen leszerelésemig tényleg hozzám igazították a szolgálati beosztást – még egy évig.

Gy. G.

A Szentlélek elleni bűn

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 12:22–31; Márk 3:22–30; 10:45; Lukács 18:10–14; János 3:14–16; 1Korintus 15:3; 1Timóteus 1:15; Zsidók 2:9

„Bizony mondom néktek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is mind, amelyekkel káromlanak: de aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök kárhozatra méltó” (Mk 3:28–29).

A Biblia kemény részei közül talán éppen ez a szakasz az egyik legnehezebben érthető. Ha figyelembe vesszük, ki volt Jézus, és mi mindent vállalt bűneink megbocsátásáért, reszketnünk kellene a félelemtől a pusztá gondolatára is, hogy létezik olyan bűn, amelyre még a kereszt sem szerezhet bocsánatot. Isten megbocsáthatja a gyilkosságot, a vérfertőzést, az önteltséget, a házasságtörést, a rablást, a bálványimádást, sőt még a Krisztust káromló szavakat is (Mt 12:21–32; Ef 1:7), mégis Jézus szavai szerint: „aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök kárhozatra méltó” (Mk 3:29). Rendkívül komoly gondolat ez!

Logikus, hogy feltegyük a kérdést: mi is az úgynevezett „megbocsáthatatlan bűn” (mellesleg ez a kifejezés sehol nem szerepel a Szentírásban!)? Úgy tűnik, a gondolat, hogy létezik olyan bűn, amelyre nincs bocsánat, éles ellentétben áll mindazzal, amit Istenről tudunk, aki oly sokat vállalt bűneink megbocsátásáért. Ezért is annyira fontos tanulmányozni ezt a kérdést, hiszen mindannyiunknak tisztában kell lennünk azzal az egyetlen dologgal, amely – Jézus szavai szerint – „az örök kárhozat” (29. vers) veszélyét hordozza.

A BŰNÖSÖK MENTÉSE

Mi volt Krisztus célja földre jövetelével 1Tim 1:15 szerint?

Több kötet is kevés lenne ahhoz, hogy felsoroljuk, mi minden készítette a felbecsülhetetlen áldozat meghozatalára Jézus Krisztust, a Fiú Istent, aki isteni természetét az emberi természettel elfátyolozta, és olyan halállal halt meg helyettünk, amit mi, bűnösök érdemelnénk meg. Jézus életének és halálának az okai között szerepelnek a következők:

1. Azért jött, hogy bemutassa az emberiségnek Istent (Jn 14:9).
2. Azért jött, hogy Isten szolgálja legyen, és bemutassa, mi is a szolgálat lényege (Mt 20:25–28; Fil 2:5–7).
3. Azért jött, hogy példát mutasson a helyes életre (1Pt 2:21; 1Jn 2:6).
4. Azért jött, hogy hűséges és könyörületes Főpapunk legyen (Zsid 2:17–18).

Bármilyen fontos is mindez, értelmetlen lenne anélkül, ami kétség kívül Jézus földi szolgálatának csúcspontját jelenti.

Olvassuk el Mk 10:45; Jn 3:14–16; 1Kor 15:3; Zsid 2:9 és 1Jn 3:8 verseit! Mi tette szükségessé Jézus földi életét és halálát ezen szövegek szerint?

Jézus eljövetelének és halálának okai közül – legalábbis számunkra – a legfontosabb, hogy megment a bűn törvényes következményétől, a haláltól, méghozzá az örök haláltól. Jézus ezt bárkinek megadhatja, aki elfogadja Őt. Minden hívő üdvösséget nyer, először a zsidók, azután a pogányok (Róm 2:10). A hívők elkerülik az „örök kárhozatot”, amire figyelmeztetett Jézus számos helyen, beleértve Mk 3:29-et, amikor arról a bűnről szólt, amely ilyen rettenetes véghez vezet. Ha a Jézusba vetett hit által kerülhetjük el az „örök kárhozatot”, és ha a „megbocsáthatatlan bűn” vége az „örök kárhozat”, akkor vajon mi lehet a „megbocsáthatatlan bűn”?

„MINDEN BŰN ÉS KÁROMLÁS”

Foglaljuk össze, milyen környezetben mondta el Jézus Mt 12:22–31-ben leírt szavait! Kikhez szólt? Mire utalt a „megbocsáthatatlan bűnnel” kapcsolatban (lásd még: Mk 3:22–30)?

Jézus nem minden összefüggés nélkül mondta ezt a kemény figyelmeztetést. Azoknak a farizeusoknak válaszolt, akik egyik gyógyítását látva azt állították, hogy Belzebubnak, az ördögök fejedelmének hatalmával űzte ki a gonosz lelkeket (Mt 12:24). Ilyen magatartást tanúsítottak a farizeusok, látva Jézus isteni hatalmának tagadhatatlan bizonyítékait: szent életét, amit később pusztán számításból ők is elismertek (Jn 8:46); természetfeletti gyógyításait (Mt 8:14–17; Mk 1:29–34; stb.); amikor ördögöket űzött ki (Mt 9:32–33); halottat támasztott fel (Lk 7:11–17).

Mivel nem voltak hajlandók elismerni Krisztus isteni voltát, és mivel szántsándékkal szembehelyezkedtek vele, kénytelenek voltak tetteire más magyarázatot találni. Sátánnak tulajdonították az Isten munkáját. Bezárták elméjüket, nem engedték, hogy a Szentlélek meggyőzze őket.

A Szentlélek szívünkre és elménkre hat az igazsággal (Jn 14:17; 16:13), és meggyőz a bűnről (Jn 16:8). Isten ugyan hosszútűrő, kegyelmes, és nem akarja, hogy bárki is elveszen (2Pt 3:9), Szentlelke mégsem munkálkodik vég nélkül a hajthatatlan ember szívében (1Móz 6:3). Ha valaki kietartóan ellenáll a Szentlélek készítésének, és elutasítja azt, akkor egy idő múlva már nem szól hozzá, és az ember rettenetes sötétségben marad.

Valószínűleg ez az az állapot, amelyre Pál úgy utalt, hogy egyesek „*meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretükben*” (1Tim 4:2). A Szentlélek elleni bűnben vétkez ember számára lezárult a próbaidő, számára „*többé nincs bűnökért való áldozat*” (Zsid 10:26–27).

Az eddigiek alapján hogyan foglalhatjuk össze a Szentlélek elleni bűn kérdéskörét?

A MEGBOCSÁTHATATLAN BŰN

A bűn hatása végzetes, Isten azonban örömmel bocsát meg. Nem kell elkárhoznunk, még akkor sem, ha „*mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül*” (Róm 3:23). Jézus azért halt meg, hogy megszerezze a jogot, amely által megbocsáthat a bűnbánó bűnösöknek.

Van azonban egy bűn, amely megbocsáthatatlan, elkerülhetetlenül örök halálba taszít. Ha valaki nem hajlandó elfogadni Isten megtérésre intő jósgát (Róm 2:4), és Isten kegyelmét folyton visszautasítja, végül elköveti azt.

Olvassuk el ismét Mt 12:31 és Mk 3:29-et és az előttük-utánuk lévő szakaszokat! Mit tudhatunk meg az előbbi kérdéssel kapcsolatban?

A Szentlélek elleni bűn annak az állandó elvetése, amit Krisztus tett értünk. Mindez elkerülhetetlenül megvakítja az embert a lelki dolgok érzékelésére, megkeményíti szívét, hogy ne fogadja el a Lélek készítését. Végül teljes lesz a lelki sötétség, az ember örökre elvesz, mert tönkretette lelki fogékonyságát a Lélek készítésére.

Azért „megbocsáthatatlan”, ha valaki elzárkózik a Szentlélek hatalma elől, mert a Szentlélek segítségével még megbánni sem tudjuk vétünkét, nem térhetünk meg belőle. Isten soha nem kényszerít, ezért ebben az állapotban nem tehet az elutasító emberért semmit. Ilyen helyzetben az ember önmagát vágja el az üdvösségtől saját választásával.

Mt 12:32 és Mk 3:29 újbóli olvasásakor figyeljük meg, hogyan kapcsolja össze Jézus a beszédet a megbocsáthatatlan bűnnel! Vajon miért?

A biblia a szavakat cselekedetekként itéli meg. Azok részét képezik az általuk bemutatott valóságnak. Isten szólt, és a világ létrejött (1Móz 1). Jézusról olvassuk, hogy „*az Íge testté lett*” (Jn 1:14). A héberben leggyakrabban a *dabar* szót használják az igére, amit úgy is fordíthatunk, hogy *dolog, történelem és prófécia*, mert a szavakat ahhoz a valósághoz kapcsoljuk, amelyre utalnak. Jézus a Szentlélek elleni beszédet egyenértékűnek tekinti annak az igazságnak az állandó visszautasításával, amit a Szentlélek akar közölni az emberrel. A szavak elválaszthatatlanul kötődnek a tettekhez.

Gondoljunk arra, amikor valaki szavakkal bántott meg bennünket! Ez is mutatja, hogy a beszéd nagyon is komoly dolog. Fogadjuk meg Istennek, hogy mostantól fogva jobban ügyelünk arra, mit mondunk!

A LÉLEK FEDDÉSE

„És az (a Szentlélek), mikor eljő, megfeddi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében: bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem” (Jn 16:8–9).

Az ember csak akkor reménykedhet az üdvösségben, ha elismeri önmagáról, hogy bűnös. Csak az kéri a Megváltó segítségét, aki érzi, hogy bűnös. Az egyik legfontosabb dolog, amire szükségünk van az, hogy tudatában legyünk bűnösségünknek. Az ember önmagától képtelen ezt felismerni, a Szentlélek előjoga és tevékenysége, hogy meggyőzzön erről. Munkájában az első lépés, hogy az embert saját bűnös állapota és ennek következtében elveszettsége tudatára ébreszti. A Szentlélek nem csak vigasztal, hanem emeltet és elsősorban meg is győz a bűnről. Azokat vigasztalja, akik már beláták és beismerték bűneiket Istennek, és így megbékültek vele.

Milyen drámai példa bizonyítja a Lélek bűnről meggyőző hatalmát (Lk 19:8–9)? Milyen példával érzékeltette Jézus, hogy a bűnbánó bűnös üdvösségre juthat? Hogyan mutatott rá ugyanakkor az önmagát igaznak tartók reménytelen helyzetére (Lk 18:10–14)?

„Ismerjük meg önmagunkat, hogy önismeretünk bűnbánatra készítsen! Csak ezután lelhetünk bocsánatra és békére. A farizeus nem érezte magát bűnösnek; ezért a Szentlélek nem munkálkodhatott benne. Lelkét önigazultságának páncélja vette körül, amelyen Isten nyilak – az angyalkéz hegyezte és irányította nyilak – nem tudtak áthatolni. Krisztus csak azt az embert mentheti meg, aki tudja, hogy bűnös” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, 105. old.).

Amikor az ember szembetalálja magát Isten igazságosságával és szentségével, mint ahogy ez Ésaías prófétával történt (Ésa 6:5–6), a Szentlélek meggyőzi bűnösségéről és arról, hogy csakis ítélet és teljes pusztulás vár rá, ha Jézus közbe nem lép. A Szentlélek meggyőző ereje ezért annyira szükséges ahhoz, hogy eljussunk Krisztushoz. Képzeld csak el azoknak a reménytelen helyzetét, akik saját keménységük folytán érzéketlenné tették önmagukat a Szentlélek készítésének elfogadására!

Milyen módon lehet hasznos eszköz a büntudat Isten kezében? Mikortól válik ártalmassá, olyan eszközzé, amit az ördög használ? Hogyan ismerhetjük fel a különbséget?

A BŰNBÁNAT ÉS A MEGBOCSÁTHATATLAN BŰN

Vannak hívők, akik félelemben élnek, hogy talán már elkövették a megbocsáthatatlan bűnt. Bizonyos szempontból érthető ez az aggodalom. Bűnösök vagyunk, ha percről perce nem állunk szüntelen a Szentlélek irányítása alatt, szinte minden szörnyűség kitelik tőlünk. Aki pedig megismerte az Urat, és egy pillanatra felvillant előtte Isten szentsége, saját bűnének tudatát iszonyatosan súlyosnak, kárhozatra méltónak érezheti. A büntudat teljesen a porba sújthatja. Minden bizonnyal a legtöbb keresztényt gyötörte már élete valamely pontján a félelem, amikor úgy érezte, hogy ügye reménytelen, semmi nem sikerül, és talán már a megbocsáthatatlan bűnt is elkövette.

A megbocsáthatatlan bűn azt jelenti, hogy az ember folyamatosan elutasítja a Szentlélek készítését. Miért mondhatjuk, hogy aki ettől fél, az biztosan nem követte még el e szörnyű bűnt (lásd még: Zsolt 51:3–6; Lk 5:8; 18:13)?

Amennyiben az ember elkövet valamilyen bűnt, legyen az akár bűncselekmény, ez még nem feltétlenül végleges akadálya üdvösségének. Jézus bárkit megmenthet, aki kész elfogadni az üdvösséget. Nem elsődleges célja, hogy az emberek szégyenletes múltjában kutakodjon. Kiontott vére eltörölhet minden bűnt és hiányosságot. A bűnbocsánatnak csak egy feltétele van, méghozzá a bűnbánat, ami csakis a Szentlélek munkája nyomán alakul ki. Amíg az ember hajlandó a megtérésre, elnyerheti a bűnbocsánatot.

Természetesen tisztában kell lennünk azzal, hogy nem kezelhetjük könnyedén a bűnt. Minden egyes bűn keményít az emberen, minden botlásunk oka, hogy elutasítottuk a Szentlélek meggyőző erejét. Minél többször fordul ez elő, annál könnyebb ismételt elkövetni ugyanazt a dolgot. Igaz ugyan, hogy mindig megtérhetünk, és bocsánatot találhatunk, de minél több bűnt követünk el, annál inkább megkeményítjük szívünket éppen a Szentlélekkel szemben, aki megtérésre vezet. Ezért olyan különösen fontos, hogy nap mint nap kérjük Istent, tisztítson meg, újítson meg, rajzolja meg bennünk a Megváltó képét (lásd: 1Kor 10:13; Gal 5:16; Tit 3:5).

Előfordult már, hogy Krisztus melletti döntésünk után is úgy éreztük, biztosan elveszünk? Mi váltotta ki ezeket az érzéseket? Végül mi szabadított meg ettől? Mit tanultunk az esetből, amivel segítségére lehetünk annak, aki szintén reménytelen helyzetben érzi magát?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 577–579. old.; *Jézus élete*, 264–267 és 474–478. old.; *Az apostolok története*, 50–51. old.; *Krisztus példázatai*, 100–102. old.

„Ha valaki ellenáll a Szentlélek munkájának, az elzárja önmagát a megtérés és a hit lehetőségétől” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 264–265. old.).

„Minden tisztátalan gondolat beszenyezi a lelket, tompítja az erkölcsi érzéket, s közömbösíti a Szentlélek hatását” (Ellen G. White: *Jézus élete*, 248. old.).

„Viszont, ha valaki újból és újból visszautasította Isten vezetését, és így elveszítette a képességét, hogy felismerje a jóságot, amikor látja; ha erkölcsi értékrendje felborult, ezért a gonoszt jónak, a jót pedig rossznak tartja, akkor, ha még meg is szólítja Jézus, nincs tudatában bűnösségének. Ezért nem juthat megtérésre, nem nyerhet bűnbocsánatot sem. Ez a Szentlélek elleni bűn” (William Barclay, *The Gospel of Mark* [Philadelphia: The Westminster Press, 1976.] 81. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Képzeld el, hogy mit tennénk, ha valaki úgy érezné, már elkövette a megbocsáthatatlan bűnt! A heti tanulmányunk alapján mit mondhatnánk neki?
2. Milyen példákat találhatunk a Bibliában arra, amikor valaki elkövette a Szentlélek elleni bűnt? Beszéljünk ezekről a történetekről!
3. Olvassuk el Barclay gondolatát újból! Milyen folyamatot ír le? Milyen veszélyt jelent ez mindenkinek, még azoknak is, akik kereszténynek tekintik magukat?
4. Imádkozzunk közösen azért, hogy a csoport minden tagja még készségesebben fogadja a Szentlélek munkáját!

Amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős

(Pál után szabadon)

Igen magam alatt voltam már hetek óta. A munka megterhelt, nehéz volt látni az értelmét, sziszifuszi küzdelemnek tűnt az életem.

Szombaton úgy mentem el prédikálni, hogy semmi kedvem nem volt hozzá. Prédikáció előtt csak ültem, és olyan üresnek éreztem magam, mint egy kiraboltság.

Imádkoztam: „Uram, csak annyit kérek, hogy akit megígértél, a Szentlelket küldd el! Ha nem teszed, nem lesz értelme az ittlétemnek, magam pedig képtelen vagyok arra, hogy egy értelmes mondatot is kimondjak.”

A szószékre kongó ürességgel léptem fel, egészen addig nem is éreztem igazi változást, amíg rám nem került a sor.

Ekkor hirtelen minden megváltozott. Erősnek és céltudatosnak éreztem magam.

Végig magamon tudtam a Lélek hatását. Az emberek tág szemekkel figyeltek.

Hétfőn – a munkahelyemen – megcsörrent a telefon: „Szia, Gellért! Tudod miért hívlak? A szombati prédikációd annyira megfogott egy barátkozót, hogy azonnal a keresztség mellett döntött. Már egy ideje járt gyülekezetbe, de dönteni nem tudott, most azonban alá akar merítkezni.”

Mondanom sem kell, a napom innentől kezdve jól telt. Megértettem, hogy Istennek leginkább az őszinte ráhagyatkozás ad előnyt, és ehhez gyakran az emberi gyengeség nyújt teret.

Gy. G.

A Szentlélek az utolsó napokban

E HETI TANULMÁNYUNK: Jóel 2:28–29; János 1:9; Apostolok cselekedetei 2:14–24; 3:19–20; Jakab 5:7; Jelenések 14:6–16; 18:1–5

„És füleid meghallják a kiáltó szót mögötted: ez az út, ezen járjatok; ha jobbra és ha balra elhajoltok” (Ésa 30:21).

„Pünkösöd napján a tanítványok bűneiket megvallva és elhagyva, buzgó imádsággal, önmagukat Istennek szentelve készültek fel a Szentlélek kitöltésére. Ugyanazt a munkát, csak nagyobb mértékben kell végezni most is. Akkor az embernek csak kérnie kell az áldást, és várni, hogy az Úr beteljesítse művét vele kapcsolatban. Isten kezdte el a munkát, és véghez is viszi, teljessé téve az embert Jézus Krisztusban. De nem szabad semmibe venni a kegyelmet, amit a korai eső jelképez. Csak azok részesülnek nagyobb világosságban, akik a már addig is rendelkezésükre álló világosságban járnak” (Ellen G. White: *Advent Review and Sabbath Herald*, 1897. márc. 2.).

Milyen nagyszerű üzenet rejlik ezekben a szavakban most, amikor negyedévi tanulmányunk végéhez értünk, és amikor figyelmünket a Szentléleknek az utolsó napokban végzett munkájára fordítjuk! Megnézzük, mit tesz a Szentlélek, hogy felkészítsen egy népet az evangélium hirdetésére és az utolsó válságos időszak elviselésére.

A LÉLEK MUNKÁJA AZ UTOLSÓ NAPOKBAN

„És leszen azután, hogy kiöntöm lelkeket minden testre, és profétálnak a ti fiaitok és leányaitok; vénjeitek álmokat álmodnak; ifjaitok pedig látomásokat látnak. Sőt még a szolgálókra és szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkeket” (Jóel 2:28–29).

Tanulmányozzuk a fentebb idézett szöveget ApCsel 2:14–24-gyel együtt! Milyen üzenet vonatkozik ebből ránk is? Látjuk-e ma ennek a proféciónak a teljeseését, és ha igen, hogyan?

Az egész Szentírásban a legizgalmasabb szakaszok közé tartozik Jóel profécija. Arra az időre mutat előre, amikor a Szentlélek nagy erővel árad ki, éppen úgy, mint pünkösdkor.

A Szentléleknek ez a kiadása azonban nem minden mástól függetlenül történik, hanem több mindennel együtt, egyetlen célt szolgálva, hogy Jézus Krisztus megismerésére, azaz üdvösségre vezesse el az embereket. Péter pünkösdi beszédéből, ahol Jóel profécijának idézése után az apostol Jézus Krisztusról kezdett prédikálni, rendkívül világosan kitűnik ez a cél (ApCsel 2:22–24).

Jóel 2:28-ban az áll, hogy Isten kitölti Szentlelkét „minden testre”. Mind ez nem jelenti azt, hogy válaszként minden test olyan alázattal hajol meg Isten előtt, ami szükséges a Lélek áldásának elfogadásához. A Szentlélek által az Úr képes mindenkit megérinteni a meggyőző üzenettel. A Bibliában így olvashatjuk: „Az igazi világosság (Jézus) eljött volt már a világba, amely megvilágosít minden embert” (Jn 1:9), de sajnálatos módon nem minden ember fogadja úgy a világosságot, ahogy Isten szeretné.

A jó hír viszont az, hogy akik mégis elfogadják, akik átadják magukat Istennek, elnyerik az örök élet ígértét Krisztusban.

Milyen bizonyítékát látjuk a Szentlélek munkájának azoknak az életben, akik nem keresztények? Mit tehetünk keresztényként, hogy a Szentlélekkel összeköttetésben állva segítsünk az embereknek még teljesebb fényben meglátni Jézust?

PŰNKÖSD ÉS AZ UTOLSÓ IDŐK

Amint tegnap is láttuk, Jóel szerint Isten Lelke kiárad népére, a fiatalok látomásokat, az idősek álmokat látnak, fiak és lányok prófétálnak (Jóel 2:28–29). A próféta a várható idejét is megadta mindennek. Különböző kozmikus jelenségek következnek be, a nap elsötétedik, a hold vérré válik. A földet érő katasztrófákat szűkszavúan érzékelteti a vérrel, a tűzzel és a füstoszlopokkal (30. vers). Ezek előzik meg közvetlenül „az Úrnak nagy és rettentés” napját (31. vers).

Péter más korai keresztény hívőkkel együtt Krisztus első eljövételét vélte az utolsó időnek (1Kor 10:11; Zsid 1:1–2; 9:26; 1Pt 1:20), és Jóel próféciáját a pünkösdi eseményekre vonatkoztatta (ApCsel 2:16–21), kapcsolatba hozva a prófétaság ajándékát a nyelvek adományával.

Figyeljük meg a Lélek kitöltetésének ígérete előtt elhangzó szavakat Jóel 2:23-ban! Milyen képet használ itt a próféta?

A korai és késői eső összefüggésében hangzik el az üzenet a prófétaság ajándékáról (Jóel 2:23–32). A felfrissítő, életadó őszi esőt nevezték korai esőnek, amelynek következtében a mag kicsírázott, és gyökeret eresztett. Késői esőnek nevezték a tavaszi esőzést, amelynek idején a gabona szárba szökken, és megérett az aratásra. A Palesztina mezőgazdasági életében megfigyelhető jelenség annak a lelki felfrissülésnek a szimbóluma, amit Isten Szentlelke által ad népének (Hós 6:3). Péter, aki komolyan azt hitte, hogy az utolsó időkben él, a korai esőben részesült. A késői eső pedig majd az utolsó időben árad Isten népére.

Mit értünk a „késői eső” kifejezés alatt?

„A föld aratásának befejezéséhez a lelki kegyelem különleges adományát ígérte meg Isten. Ez előkészíti az egyházat az Ember Fiának jövetelére. A Lélek eme kiárasztása hasonló a késői eső hullásához” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 36. old.).

Milyen tapasztalatot szereztünk a „korai esővel”? Miért olyan fontos részesülni a korai esőben ahhoz, hogy felkészülten várhassuk a „késői esőt”? Mit jelent „részesülni” mindkét esőben? Milyen változásra van szükségünk ahhoz, hogy felkészüljünk a késői esőre?

A KÉSŐI ESŐ

„Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteleig. Íme a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap” (Jak 5:7; új. prot. ford.).

Hogyan magyarázhatjuk Jakab itt idézett szavait az eddig olvasottak fényében? Miért vagyunk ráutalva a rajtunk kívül álló forrásra ahhoz, hogy lelki erőt nyerjünk?

Az eddigiek szerint Jakab az eső jelképét használta fel prófeciájában. Az eső, korai és késői eső meghatározásokat a földművelés időszakait leíró héber szerzőktől kölcsönözte. A korai eső a hetedik hónapban hullott, általában éppen a sátoros ünnepet követően. Ez a mi őszi időnkre, szeptember-október tájára esett. Az izraeliták ebben az évszakban szántották fel földjeiket, és vetették el az árpát meg a búzát. A késői eső nem sokkal a gabona március végi, április elei learatása előtt érkezett. Ekkor duzzadtak meg a magok, értek be az aratásra.

A Biblia írói ezekkel a kifejezésekkel kívánták példázni az evangélium hirdetésével kapcsolatban a lelki felfrissülés fontos időszakait. A lényeg, hogy az aratáshoz mindkét eső szükséges.

Keressük ki a következő verseket, és figyeljük meg, mi a jelentősége az eső hasonlatának különösen az egyház missziója kérdésében! Mt 9:37; 13:30; Jel 14:15

Amint már korábban is említettük, a lelki „késői eső” szerepe hasonló az igazi késői esőéhez; a gabona beérlelése az aratásra. Milyen nagyszerűen világít rá ez a kép a Szentlelek népe közötti munkájára, akik által Isten az evangéliumot hirdeti a világnak. „Fontos nagy becsben tartani a korai eső áldását, ugyanakkor viszont nem veszíthetjük szem elől azt sem, hogy az aratnivaló nem érik meg a sarlóra a késői eső nélkül, ami megtölti a kalászt, és megérleli a magot. E nélkül tehát a magvető munkája hiábavaló lenne. Isteni kegyelemre volt szükség kezdetben, és isteni kegyelem kell minden egyes megtett lépésnél. Csakis az isteni kegyelem viheti teljességre a művet” (Ellen G. White: *The Faith I Live By*, 334. old.).

FELÜDÍTŐ ESŐ

„Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől. És elküldje a Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett” (ApCsel 3:19–20).

Gondolkozzunk el Péter lelkesítő kijelentésén! Figyeljük meg, hogy szoros kapcsolatot lát a bűnbánat és a megtérés, valamint a „felüdülés idei” között. Vagyis a szívünkben történeteket kapcsolatba hozza a Szentlélek kitöltetésével. Soha ne feledjük el, hogy milyen szoros összeköttetés van a menny és a föld között!

Melyik három nagyszerű eseményre utal Péter az előző szövegben, amelyek majd az utolsó időben következnek be? Szavai alapján honnan tudhatjuk, hogy valóban az utolsó időben történnek meg?

Péter beszédében egy meghatározott időre utalt. Isten ihletésére az apostol a föld utolsó napjainak nagyszerű eseményeiről szólt: Isten Lelkének nagy erővel történő kitöltetéséről, valamint az igazak bűnei végleges eltörléséről, és ezeket összekapcsolja a harmadik eseménnyel, Krisztus második eljövételével, ami minden addigi eseménynek a csúcspontja.

Olvassuk el Jel 14:6–16-ot! Honnan tudhatjuk, hogy ezek az események közvetlenül megelőzik Jézus második eljövetelét? Milyen bizonyítékait láthatjuk ezekben a versekben a Szentlélek erőteljes kiáradásának?

E szövegekben mindenütt annak a bizonyítékát láthatjuk, hogy a Szentlélek népe által munkálkodik. Nem csak azért, hogy felkészítse őket „az örökkévaló evangélium” hirdetésére (6. vers); hogy figyelmeztesse az embereket: ne imádják „a fenevadat” (9. vers); hanem azért is, hogy megállhassanak, mint akik „megtartják Isten parancsolatait és Jézus hitét” (12. vers). Ez a Szentlélek munkája, amelyet közöttünk végez.

Miért mondhatjuk az egyház mai állapotát figyelembe véve, hogy nyilvánvalóan nagy szükségünk van a Szentlélek kitöltésére a munka elvégzéséhez? Miért van olyan nagy szükségünk rá egyénileg is?

A HANGOS KIÁLTÁS

Pünkösdkor a Lélek nagy erővel áradt ki, hitünk szerint azonban az utolsó időben ennél nagyobb mérvű kiáradását tapasztaljuk majd. Az egész világnak meg kell tudnia az igazságot az Úr Jézusról – Jelenések könyve 14. fejezetében található hármasközi üzenet összefüggésében –, szemben Babilon hamis tanításaival, amelyek a fenevad bélyegéhez vezetnek. És vajon ki más hirdeti ezt a jellegzetes üzenetet, ha nem a hetednapos adventisták? De ugyan melyik adventista gondolná, hogy elvégezhetnénk az előttünk álló feladatot a Szentlélek természetfölötti kiáradása nélkül?

Hitünk szerint tehát az utolsó napokban a Szentlélek rendkívül figyelemre méltó módon árasztja ajándékát az egyházra. Szükség is van erre, különben az utolsó események egyáltalán nem történhetnének meg úgy, ahogy a próféciák megjövendölték.

Olvassuk el Jel 18:1–5 verseit! Milyen hatása lesz annak, hogy a Szentlélek kitöltetik az egyházra?

A „hangos kiáltás” mindenhova elhat, amikor az Úr egyháza által kihívja minden népét Babilonból, a világ hamis vallási és politikai rendszereinek sorai közül, amelyek az utolsó napokban összefognak, és üldöző hatalomként lépnek fel. Ez a kiáltás a végső kérlelő figyelmeztetés, hogy az emberek kerüljék el az utolsó csapásokat (Jel 15), és keressenek menedéket a Megváltó Jézus védő karjaiban. A Bárány követői és a fenevad követői közötti utolsó nagy küzdelemben Krisztus felmagasztaltatik a Szentlélek megújult pünkösti ereje által, amelynek ki kell töltenie a földre (Jel 18:1). Ekkor látjuk majd, hogy a késői eső által Isten betakarítja az aratást.

Az utolsó napokban a kereszt meghozza a gyümölcsét. A Krisztusban meghaltak feltámadnak (1Thessz 4:16), és az életben lévőkkel együtt egyszer és mindenkorra elragadtatnak a bűnös földről (17. vers). Végül láthatjuk a Szentlélek különleges megnyilvánulását, amint nem csak azok szívére hat, akiket Isten elhívott ennek az üzenetnek a hirdetésére, hanem azok szívére is, akik elfogadják, és akik mellé állnak, nem csak az utolsó időben, Babilon erőivel szemben, hanem a mennyi üvegenger partján is (Jel 15:1–5).

Milyen csodálatos ajándék a Szentlélek! Köszönjük meg az Úrnak a Szentlélek áldását, és kérjük, segítsen, hogy szívünkben hűségesek maradjunk, de nem csak az utolsó idők veszélyei között, hanem már most is!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA: Ellen G. White: *Előtted az élet*, 32–36. old.; *Próféták és királyok*, 150–153. old.; *Az apostolok története* 380, 390–391. old. „Nem szabad várakoznunk a késői esőre. Mindenkit elér, aki felismeri és hasznosítja a ránk hulló kegyelem harmatát és záporát. Minden ígéret beteljesedik, ha összegyűjtjük a fénysugarakat, ha értékeljük a biztos kegyelmet, amit Istentől kapunk, aki szereti, ha bízunk benne” (*Ellen G. White megjegyzései*, *SDA Bible Commentary*, 7. köt. 984. old.).

„Isten számára a korai és a késői eső kitöltésének alkalmát jelentik azok az egyházi rendezvények, mint pl. a tábori összejövetelek, a házi istentiszteletek és minden egyéb alkalom, amikor személyes lélekmentő munka folyik” (*Ellen G. White: Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, 508. old.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljünk a világ eseményeiről és olyan irányzatokról, amelyek a nézeteink szerint kapcsolódnak az utolsó idők eseményeihez! Beszéljünk arról, mely események mutatnak a végső küzdelem közeledtére! (Óvakodjunk a szenzációhajhásztól!) Mit tehet a szombatiskolai csoportunk azért, hogy az egész gyülekezet világosabban lássa, milyen fontos időben élünk, és mennyire fontos felkészülni a késői eső fogadására?
2. Gondoljunk el közösen arról, milyen munkát végez a Szentlélek! Vajon gyülekezetünknek a Szentlélek ajándékai és munkája közül melyikre van a legnagyobb szüksége?
3. A negyedévi tanulmányból mi hatott az életünkre a legerősebben? Mi késztet a leginkább arra, hogy egyéni életünkben igyekezzünk változtatni bizonyos dolgokon? Mivel lehetne még részletesen foglalkozni a Szentlélekkel kapcsolatban?

LINKAJÁNLÓ ◊ LINKAJÁNLÓ ◊ LINKAJÁNLÓ ◊ LINKAJÁNLÓ

Generál Konferencia	www.adventist.org
Transzeurópai Divízió	www.ted-adventist.org
Newbold College	www.newbold.ac.uk
Magyar Unió	www.adventista.hu
Dunamelléki Egyházterület	www.adventista.hu/det
Tiszavidéki Egyházterület	www.adventista.hu/tet
Élet és Egészség Könyvkiadó Kft.	www.eek.hu
Adventista Teológiai Főiskola	www.atf.adventista.hu
Fiatalkor magazin	www.fiatalkormagazin.hu

Angyal szólt hozzám

Megtérésem után életem egyik legkuszább időszaka jött el. Mintha minden összeesküdött volna ellenem. A munkahelyemen – katonaságnál voltam ejtőernyős – úgy viselkedtem, mint aki nem mindig van magánál. Néha olybá tűnhettem, mint egy élőhalott. Képtelen voltam koncentrálni, alig tudtam odafigyelni a feladataimra.

Odáig fajult a dolog, hogy le akartak tiltani az ugrásról, és parancsnokom pszichiátriai beutalással fenyegetőzött.

Egyik nap ilyen lelkiállapotban szereltem fel az ugráshoz, gondolván, rutin-feladat, nem lehet semmi baj. Egyébként is rutinos ugrónak számítottam, sokéves múlttal és sok-sok ugrással.

Gépelhagyás után sem múlt el a dekoncentráltóság. A zuhanási idő leteltével kioldottam a főernyőt, ám nem történt semmi. (Stabil helyzetben gyakran megtörténik, hogy a zuhanó ember mögötti ún. turbolencia nem engedi elmenni a kis nyitóernyőt, amely a nyílási folyamatot végigviszi, így a nyitott tokkal, hátán a kisernyővel zuhanhat az ugró akármeddig is – nyílás nélkül.)

Soha nem tettem korábban olyat – mivel életveszélyes –, amit ekkor: azonnal, gondolkodás nélkül a mentőernyő-kioldó után kaptam, és azzal a lendülettel meghúztam.

Hallottam a rögzítő tépőzár reccsenését, amint enged...

A következő pillanatban hatalmas kiáltás állított meg: „Ne tedd!”

Tisztán hallottam, amint egy erős hang rám kiált, majd a következő töredék időben a kezem – amely lendületben volt –, pillanatok alatt megáll, mintha akadályba ütközött volna.

Ebben a pillanatban éreztem, hogy elindult a főernyő nyílása. A rántás után a kezemben volt a mentőernyő-kioldó, félig kihúzott helyzetben; millimétereken múlt a nyitás.

Amikor leértem, kiveret a hidegveríték, belegondolva, hogy majdnem ez lett az utolsó ugrásom, mivel nagy szerencse kell, hogy az együttnyíló ernyők rendben kinyíljanak.

Abban a pillanatban tudtam, angyal védett meg, angyal kiáltott rám. Abban is biztos voltam, hogy Isten ezzel igazolta, hogy még tervei vannak velem.

Ez után a helyzetem fokozatosan javult, „zombiból” hívóvé lettem. És azzal a biztos tudattal élek azóta is, hogy ott, akkor angyal hangját hallottam – hála Istennek!

Gy. G.

**„VÁRVÁN AMA BOLDOG REMÉNYSÉGET...”
(Tit 2:13)**

1. Sz.	Zsolt 62:6	Isten a reménységünk
2. Cs.	Róm 5:5	A reménység nem szégyenít meg
3. P.	Kol 1:27	Krisztus a dicsőség reménysége
4. Sz.	Ef 1:18	Isten elhívásának reménysége
Naplemente: 17.32		
5. V.	1Tim 1:1	Krisztus a nekünk rendelt reménység
6. H.	Mt 12:21	Pogányok reménysége
7. K.	Ef 1:12	Előre reménykedjétek!
8. Sz.	1Tim 4:10	Kitartással a szenvedésben
9. Cs.	1Pt 1:13	Tökéletes reménységben
10. P.	2Thess 2:16	Az Atya ajándéka
11. Sz.	1Pt 1:3	Felülről születve
Naplemente: 17.42		
12. V.	1Pt 1:21	Istenben való reményünk
13. H.	Gal 5:5	Hitből való reménység
14. K.	Zsid 7:19	Jobb reménység
15. Sz.	Róm 5:2	Egyedüli dicsekedésünk
16. Cs.	Tit 2:13	Boldog várakozásunk
17. P.*	1Kor 13:13	A legnagyobb érték
18. Sz.	Róm 8:24	Nem látjuk, de hisszük
Naplemente: 17.52		
19. V.	Kol 1:5	A jövő váradalma
20. H.	ApCsel 24:15	Lesz feltámadás!
21. K.	Tit 1:2	Isten ígérete
22. Sz.	Tit 3:7	Kegyelméből megigazulván
23. Cs.	2Kor 3:12	A reménység bátorít
24. P.	ApCsel 2:26	Boldog várakozás
25. Sz.	Róm 12:12	Örvendezők, tűrők, állhatatosak
Naplemente: 18.02		
26. V.	1Jn 3:3	A tisztaság szüksége
27. H.	Róm 15:13	Bőségben éljétek!
28. K.	Zsid 6:18	Erős vigasztalással
29. Sz.	Róm 4:18	Hittel mindenkor
30. Cs.	Róm 5:4	A békeséges tűrés gyümölcse
31. P.	Róm 8:20–21	A világ szabadulása

* Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor

**„SZOLGÁJATOK AZ ÚRNAK ÖRVENDEZÉSSEL...”
(Zsolt 100:2)**

1. Sz.	Lk 12:16–20	Helyes hozzáállás
Naplemente: 18.12		
2. V.	Kol 4:5–6	Bölcsen viseljétek magatokat!
3. H.	Tit 2:7–8	Légy jó példa!
4. K.	Ésa 64:4	Biztosan megtartatunk
5. Sz.	Mt 7:7	Zörgessetek és megnyitattik!
6. Cs.	Mt 18:15	A bűnnel való helyes bánásmód
7. P.	ApCsel 10:34–35	Nem személyválogató az Isten
8. Sz.	Mt 28:18–20	A misszióparancs – 1.
Naplemente: 18.22		
9. V.	Mt 7:12	Az arany szabály
10. H.	Jn 1:10–13	A világ kezdete és világossága
11. K.	Zsolt 89:8–9	A végtelen Isten
12. Sz.	Ef 6:4	Helyes nevelés
13. Cs.	Jn 6:47–51	Az élet kenyere
14. P.	Mk 16:15–16	Misszióparancs – 2.
15. Sz.	Jel 3:10	Isten megtart mindenkor
Naplemente: 18.32		
16. V.	Mt 10:8	A Szentlélek erejével
17. H.	5Móz 33:25–27	A védelmező Isten
18. K.	Mt 24:44	Váratlan visszaérkezés
19. Sz.	Jn 17:17	A Te Igéd igazság
20. Cs.	2Tim 2:24–25	Az igaz szolgál
21. P.*	Jn 6:63–64	Isten szava lélek és élet
22. Sz.	Mt 6:14–15	A megbocsátás szabálya
Naplemente: 19.42		
23. V.	Mal 3:17	Az igazak jutalma
24. H.	3Jn 2	Az igazi jókívánság
25. K.	Jn 16:7–8	A jobbik út
26. Sz.	Jak 4:7	Az engedelmesség törvénye
27. Cs.	1Tim 4:1–2	Álljatok meg a hitben!
28. P.	2Tim 3:14–15	A Szentírás bölcsésé tesz
29. Sz.	Dán 12:3	Az értelmesek fénylenek
Naplemente: 19.51		
30. V.	Zsolt 100:2–4	Dicsérjétek az Istent!

* Adventista félóra a Kossuth rádióban 13.30-kor

„AZ ÚR, Ő AZ, AKI ELŐTTED MEGY...”
(5Móz 31:8)

1. H.	2Móz 34:6–7	Az irgalmas Isten
2. K.	ApCsel 20:32	Isteni ajánlás
3. Sz.	Lk 14:11	Az alázat törvénye
4. Cs.	Mt 18:21–22	A megbocsátás törvénye
5. P.	Péld 28:13	Valld meg bűneidet!
6. Sz.	Ef 5:8	A világosság fiai
Naplemente: 20.01		
7. V.	Mk 8:36–37	A lélek megóvása
8. H.	Zsid 11:9–10	A hit reménysége
9. K.	Mt 26:39	Legyen meg az Úr akarata
10. Sz.	Mt 10:32–33	Valld meg Megváltót!
11. Cs.	Jn 15:7	A megmaradás törvénye
12. P.	Péld 12:22	Az eszes ember tudománya
13. Sz.	Jn 15:10	Isten szeretetében
Naplemente: 20.10		
14. V.	2Kor 6:2	A kellemes idő
15. H.	Mt 25:21	A hűség jutalma
16. K.	Gal 2:20	Krisztus él bennem
17. Sz.	Jer 31:33	Új szövetség
18. Cs.	1Kor 12:25–27	Együtt a megváltásban
19. P.*	Ef 5:2	Járjatok szeretetben!
20. Sz.	1Kor 15:33–34	Ne tévelyegjete!
Naplemente: 20.19		
21. V.	2Tim 2:19–21	Tisztességre való „edény”
22. H.	Zsolt 119:130	Világos beszéd
23. K.	1Kor 16:13	Legyetek erősek!
24. Sz.	5Móz 31:8	Nem hagy el az Úr
25. Cs.	Ef 4:11–12	Krisztus testének építése
26. P.	Mt 7:13–14	Menjete be a szoros kapun!
27. Sz.	2Kor 5:7	Hitben járunk, nem látásban!
Naplemente: 20.27		
28. V.	1Jn 2:9–10	Legyetek világosságban!
29. H.	Mt 19:14	„A gyermekeké” a mennyek országa
30. K.	Gal 6:1	A szelídség lelke
31. Sz.	Zsolt 91:9–11	Az Úr az én oltalmam

* Adventista jelóra a Kossuth rádióban 13.30-kor

„ÚTBA IGAZÍTJA AZ Ő FELEBARÁTJÁT AZ IGAZ”
(Péld 12:25)

1. Cs.	Péld 17:22	Légy vidám!
2. P.	Péld 18:14	Övjük lelkünket!
3. Sz.	Péld 12:25	Az igaz útja
Naplemente: 20.34		
4. V.	Péld 15:13	A vidám elme
5. H.	Péld 15:15	A jókedv jelentősége
6. K.	Péld 13:10	A tanács elfogadása
7. Sz.	Péld 17:19	Kerüld a háborúságot!
8. Cs.	Péld 26:20	Az Úrban való bizalom gyümölcse
9. P.	Péld 14:17, 29	Ne légy hirtelen a haragra!
10. Sz.	Péld 19:19	Vesd el magadtól a haragot!
Naplemente: 20.40		
11. V.	Péld 20:22	Ne állj bosszút!
12. H.	Péld 16:32	Jobb a hosszútűrő
13. K.	Róm 14:13	Ne kárhoztassuk egymást!
14. Sz.	Péld 11:4	Jobb az igazság
15. Cs.	Péld 11:3	Jobban jár az igaz
16. P.*	Péld 31:8–9	Az esetetek védelme
17. Sz.	Péld 21:21	Az irgalmasság jutalma
Naplemente: 20.43		
18. V.	Péld 25:21–22	A gyűlölövel való bánásmód
19. H.	Péld 22:3	Jobb dolga van az eszesnek
20. K.	Péld 14:15	Az eszes jól vigyáz
21. Sz.	Péld 28:6	Jobb tökéletességben járni
22. Cs.	Péld 25:25	A jó hír üdít
23. P.	Péld 11:24–25	Aki más felüdüti, maga is felüdüli
24. Sz.	Péld 28:20–22	A hívó ember áldásai
Naplemente: 20.45		
25. V.	Péld 3:9–10	Az Isten tisztelete
26. H.	Péld 3:5–6	Az Úrban való bizalom
27. K.	Péld 29:25	Jobb az Úrban bízni
28. Sz.	Péld 30:5	Az Isten beszéde tiszta
29. Cs.	Péld 28:26	Ne bizz magadban!
30. P.	Fil 4:19	Isten betölti minden szükségünk

* Adventista jelóra a Kossuth rádióban 13.30-kor